

Giới thiệu Minh Thần

Thể loại: xuyên việt, Ai Cập cổ đại, sinh tử, huyền huyền, 1×1, HE

Số chương: 15 chương + 4 phiên ngoại

Edit : Quý Tú

Trong công ty tổ chức một chuyến du lịch cho tất cả nhân viên bình thường, không biết vì nguyên nhân gì mà hết lần này đến lần khác, mọi người đều bình an vô sự, duy nhất chỉ có một mình cậu – Hàn Hiểu – lại gặp chuyện? Cũng là do tính tò mò chết tiệt của cậu.

Từ khi chạm vào con mắt điêu khắc trên bức tường đá của đền thờ Ai Cập, hai cậu hai tháng gặp tai họa không ngừng.

Điều tệ hại hơn hết chính là khi cậu đang bị quái vật đuổi giết thì bỗng nhiên lại vang lên một giọng nói nói rằng là cục cưng của cậu.

Cậu tức giận đùng đùng! Cái gì mà thần cũng chạy theo trào lưu đồng tính luyến ái hiện hành. Cậu vẫn còn chưa kịp hỏi hấn vì sao thì đã bị Anubis ăn sạch sành sanh.

Cũng vì bảo vệ cục cưng bị yêu quái xem như một viên đại bổ hoàn mà trước tiên cậu đành phải xuyên đến Ai Cập cổ đại để dưỡng thai?

Vì để tránh bị Tà thần rình rập và làm tổn thương, Hàn Hiểu cùng cục cưng Hàn Lễ được Anubis đưa đến sống ở Ai Cập cổ đại.

Nhưng dã tâm của Tà thần đâu chỉ có như vậy, luôn muốn tìm cơ hội để kiểm soát vương thất Ai Cập cổ, đảo ngược lịch sử.

Mặc dù biết sửa lại lịch sử là chuyện không thể xảy ra, nhưng mà Hàn Hiểu cũng không thể để cho những vị thần cao cao tại thượng kia hời hợt qua loa cướp đi sinh mạng những người mà cậu quen biết.

Nhưng mà dù cậu có cố gắng hơn nữa cũng không thể thay đổi được số phận của Menete, giống như một giấc mộng hư ảo, bị kịch xảy ra ở ngay trước mắt cậu————

Ở trước mặt của các vị thần, con người chẳng qua chỉ là một thứ đồ tiêu khiển, nhưng mà sự dịu dàng của Anubis cường thế bá đạo, cũng chỉ là một phút vui chơi qua đường thôi hay sao!?!.....

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Luồng khói đen quý dị cuộn cuộn không ngừng tuôn ra từ bốn phía, cho dù là chạy về hướng nào cũng không thoát khỏi được con ác mộng đáng sợ này.....

Cảm quan trong bóng đêm bị khuếch đại lên đến cực hạn, cảm xúc như kiểu tàn tro bắt đầu trời dậy, hiu quạnh, u ám, lạnh lẽo, lại còn ảm thấp.....

“Thịch thịch thịch”, tiếng tim nghe qua tai phóng to lên vài lần, cùng với đó là tiếng thở nặng nhọc, như tiếng trống trận đang vang vọng bên tai.....

“Hí hí ..... hí hí hí ....”

Trong bóng đêm truyền đến những âm thanh thất thường, sắc bén, chói tai, giống như móng tay phụ nữ cứa lên thủy tinh, kèm theo đó là một tiếng thở nhót nhát thềm thường, khiến cho người ta sờn hết cả gai ốc.....

“Tìm được rồi. ... Một món ăn tuyệt ngon a. .... hí hí hí ....”.

Đáng sợ, tiếng cười méo mó từ bốn phía ủa tới. ... Cái người đang chạy trốn ngồi sụp xuống, gắt gao dùng đôi tay mình ôm chặt lấy chính mình, nhịn không được mà run rẩy. ... Tiếng cười dứt quãng, liên tục không ngừng, một âm thanh vừa mới hạ xuống thì đột nhiên một cái nữa lại vang dội bên tai!

Không chịu nổi nữa rồi. ... Cậu thực sự không chịu nổi nữa rồi!

Đau khổ quá, đau khổ đến sắp chết rồi. ... Đêm nào cũng không thể chạy thoát được con ác mộng này, từ sâu trong bóng đêm, sự đe dọa và khủng bố như muốn từng chút từng chút một nuốt lấy thần trí của cậu.!

Cứu cứu với. ... Ai đó, có ai đó có thể tới đây cứu cậu a. ....

+++++

“Á aaaaaaaaaaaaaa.....!”.

Hàn Hiểu hét to lên rồi mở mắt, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà cỡ chừng một phút, rồi từ từ hồi phục lại tiêu cự. Cậu thở gấp, trên mặt hiện ra một vẻ thống khổ tuyệt vọng.

Kim đồng hồ báo thức vẫn dừng lại ở bốn giờ như mọi khi, giống như những buổi sáng trước đó. Trời còn chưa sáng, ngoài cửa sổ vẫn còn mờ昧, những bóng cây lay động giống như những con yêu quái đáng sợ đang nhe răng múa vuốt, chiếc bóng khiến cho người ta sờn cả gai ốc nhảy đến bên cạnh Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu ngồi dậy, đem khuôn mặt vùi sâu vào trong hai tay. Gió thổi khiến cho cửa sổ đung đưa phát ra tiếng kêu kè kè. Trên song cửa sổ vẫn còn dán tấm bùa mà cậu đặc biệt xin từ trên núi về. Nhưng mà, tất cả những thứ này đều không có tác dụng! Cho dù là thánh giá của nhà thờ phương Tây hay là bùa chú của chùa phương Đông, không có bất cứ thứ gì có thể xua đuổi được con ác mộng đáng sợ này.

Hàn Hiểu giống như có thể nhìn thấy từ thần đang vùng vẫy chiếc lưỡi hái, từng bước từng bước tiến gần về phía cậu.

Sớm hay muộn cũng có một ngày, cậu sẽ chết trong cơn ác mộng đáng sợ này! Hàn Hiểu đối với việc này rất tin tưởng không chút nghi ngờ nào.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2

6 giờ 30 sáng, Hàn Hiểu mang theo khuôn mặt mệt mỏi đứng ở trước cửa trạm xe điện ngầm. Mặt tái nhợt không chút máu, bộ quần áo công sở vừa vặn phác họa ra dáng người thon gầy của cậu, nhưng mà với vẻ mặt đờ đẫn của cậu khiến cho người ta không tự chủ được liên tưởng ngay đến một xác chết đi động. Bên cạnh có mấy cô bé đang vội vàng đến trường nhìn thấy Hàn Hiểu liền chỉ chỏ rồi lui lại sau mấy bước.

5 phút sau, xe điện ngầm rít lên rồi từ từ tiến vào trạm. Rõ ràng là vẫn còn sớm mà người lên tàu không hề ít, đa số là các thí sinh dự thi vào cao đẳng đang căng thẳng lo chuyện bài vở.

Hàn Hiểu dựa vào tay vịn của chỗ ngồi, có chút buồn ngủ. Bỗng nhiên, tàu điện ngầm đang yên ổn thì tắc một hồi, cậu buồn bực mở mắt ra, kì lạ thật, sao không nghe thấy loa thông báo nhắc nhở?

Trống không.

Bốn phía đều trống không.

Vừa rồi trên tàu còn ngồi đầy người, lúc này một bóng người cũng không có. Hàn Hiểu rung mình một cái, lòng bàn tay đang cầm chiếc cặp tài liệu cũng đồ đầy mồ hôi.

“Xẹt xẹt” bóng đèn trên trần xe bắt đầu nhấp nháy, sau đó là ánh sáng mờ dần dần tắt đi, bắt đầu từ toa xe đầu tiên, rồi từng chiếc từng chiếc bóng đèn một tắt, cuối cùng là toàn bộ xe chìm vào trong bóng tối trống trải.

Toàn bộ xe đều bị tắt đèn, duy chỉ có toa của Hàn Hiểu là vẫn còn sáng.

Hàn Hiểu không thể cất lên tiếng được, cổ họng của cậu như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, ngay cả thở cũng không thở nổi, tiến vào trong một không gian hoàn toàn được tạo bởi sự im lặng.

Chậm rãi, tàu điện ngầm vẫn tiếp tục chạy về phía trước. Phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe cứ nhanh như bay biến đổi do một vài tấm quảng cáo KFC và Nokia chuyển biến không ngừng.

Cả nam lẫn nữ mặc trang phục Ai Cập cổ đại đang quỳ dưới mặt đất, tay giơ cao qua đầu, một cái cột không lồ hình lập phương nhô ở đầu được dựng lên, các nô lệ dưới ánh mặt trời vất vả làm việc, rất nhanh, thân điện nguy nga tráng lệ đã được xây dựng, người từ bốn phương tám hướng đều đổ về đây cúng bái.

Tượng thần cao lớn mấy chục mét uy phong nhìn xuống mọi người, thân bằng đá màu đen xanh dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh hào quang thần thánh, thân hình cường tráng khỏe mạnh, mỗi một tác da đều hoàn mỹ như vậy, ẩn chứa một sức mạnh vô hạn——

Nhưng mà đó không phải là con người!

Đầu của hắn là đầu chó rừng, vị minh thần trong thần thoại Ai Cập cổ đại...Anubis.

“Á aaaaa.....!”.

Hàn Hiểu hét lên một tiếng, đột nhiên tỉnh dậy. Những hành khách khác đang ở trên tàu điện ngầm cũng bị cậu dọa cho hết hồn, rồi chỉ chò, khẽ nói về cậu. Hàn Hiểu không có thời gian quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, ngực phập phồng dồn dập, chờ đến lúc tàu vừa dừng lại, cậu đã nhanh chóng lao ra khỏi.....

“Anh bạn trẻ thật là, một nhóc con vội vàng, có quỷ đuổi ở phía sau hay sao?”.

Một bà lão bị Hàn Hiểu đụng vào khẽ than một tiếng, nhìn về phía cậu rồi đi, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

+++++

Đúng 7 giờ sáng, Hàn Hiểu đã đến được công ty.

“Hôm nay cậu lại là người đến sớm nhất, không cần phải liều mạng như thế chứ”. Chị Annie lắc đầu, lấy ra bữa sáng đã chuẩn bị tốt đưa cho Hàn Hiểu: “Khăng định là cậu lại chưa ăn sáng. Cậu ấy à, sáng sớm đều làm gì vậy”.

Hàn Hiểu cười khổ nhận lấy chiếc bánh mì, mới cắn được vài miếng, ngực đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Cậu liền vội chạy vào WC, toàn bộ bánh mì vừa mới ăn đều bị nôn hết ra.

Rửa mặt xong, Hàn Hiểu lại càng lộ ra vẻ tiêu tụy. Annie có lòng tốt khuyên cậu nên về nhà nghỉ ngơi, nhưng mà đều bị Hàn Hiểu xua tay từ chối. Ở công ty còn có nhiều người một chút, nếu về nhà thì chỉ có một mình cậu, thì sẽ không biết xảy ra chuyện gì.

“Hàn Hiểu, cậu đã xem tin tức chưa?”.

“Chưa, có chuyện gì xảy ra vậy?”.

“Chỉ nói cậu cũng đừng sợ”. Chị Annie ra vẻ thần bí mà đóng đưa ngón tay, tiến đến gần bên tai Hàn Hiểu nói nhỏ: “Cậu còn nhớ hai tháng trước, công ty chúng ta có tổ chức một chuyến du lịch đi Ai Cập không?”.

Người Hàn Hiểu cứng đờ, chậm rãi gật đầu.

“Không phải cậu tách đoàn nửa ngày trời, sau đó được người ta tìm thấy ở trước đền miếu hay sao? Khi đó cậu đang bị hôn mê, được đưa vào bệnh viện nằm vài ngày. Cái bệnh viện cậu nằm khi ấy, ngay ngày hôm sau ~~~ bị cháy lớn! Cháy sạch không còn một chút gì!”.

Trong lòng Hàn Hiểu đánh ‘uỳnh’ một tiếng, ngực như là có cái gì đó bóp chặt lại, trong nháy mắt căng thẳng không cách nào thở nổi.

Cháy rồi—— Cái bệnh viện ấy đã bị cháy ——

“Sao vậy, sợ à”. Annie cười giễu cợt cậu, Hàn Hiểu nở một nụ cười mà so với khóc còn khó coi hơn.

Hai tháng trước, cuộc sống của cậu vẫn còn bình thường, hàng ngày cần cù cù đi làm, tan sở không cùng đồng nghiệp đi hát Karaoke cũng là đi đá bóng, một ngày cứ đơn giản bình thường như thế trôi qua. Nhưng mà hai tháng trước, công ty tổ chức khen thưởng cuối năm, bộ phận nào có thành tích xuất sắc nhất được công ty hào phóng thưởng cho một chuyến du lịch. Vốn dĩ là định lập kế hoạch đi Châu Âu, nhưng không biết vì sao cuối cùng lại chuyển thành đi Ai Cập.

Mà Ai Cập, đúng vậy, tất cả mọi con ác mộng đáng sợ đều bắt đầu từ chuyến đi này.....

+++++

Hết thấy mọi chuyện đều do chuyến du lịch hai tháng trước.

Trên máy bay, Hàn Hiểu tức giận bất bình, thầm mắng công ty keo kiệt bủn xỉn. Phải biết rằng, Châu Âu chính là thánh địa nghỉ ngơi mà từ nhỏ cậu đã muốn đến a... Cậu có thể ở ngôi ở sân của Musée du Louvre nhìn những chiếc cầu nghệ thuật trong buổi chiều tà, tựa vào một quán rượu nhỏ ở khu 18 để uống một ly rượu nho, sau buổi trưa khi ánh nắng đã dịu bớt thì ngồi ở một quán cà phê lịch sự tao nhã đầu phố, thưởng thức mùi vị đậm đặc của cà phê chuẩn. Cậu cũng có thể đi đến bờ hồ Genève xinh đẹp, ngắm phong cảnh tươi đẹp của dãy Alpes. Cậu có thể ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, ở một thành phố bao phủ bởi nước chậm chậm lang thang, tình cờ gặp một mối tình tuyệt đẹp ở nước ngoài——Nhưng tại sao lại là Ai Cập?

...Ngoài cát vàng, lạc đà, khăn trùm đầu của người Ả Rập, cũng chỉ là vài cái đền thờ cũ kĩ và Kim Tự Tháp.

Cái công ty đáng nguyên rủa, chắc là lại tiết kiệm tiền.

Hàn Hiểu thờ phỉ phỉ xuống máy bay, chân còn chưa đứng vững thì lập tức đã bị đoàn du lịch thúc giục xuất phát, đi thẳng đến thành phố Aswan.

Đền thờ Abu Simbel ——

Cát màu vàng bay tới tấp từ ngàn năm mang theo hương vị huyền bí cổ xưa, mãi mãi không phai nhạt. Hàn Hiểu vừa rồi còn kêu gào khó chịu, ngay lập tức đã bị nền văn minh huy hoàng của Ai Cập cổ đại làm cho cảm động, ngây ngốc đứng ở trước cửa đền thờ.

“Đền thờ Abu Simbel, được vị Pharaoh vĩ đại nhất trong lịch sử Ai Cập – Ramesses II xây dựng. ....”.Giọng nói nhẹ nhàng của hướng dẫn viên du lịch từ từ xa dần, Hàn Hiểu lúc này mới sực tỉnh, vội vàng đuổi theo đoàn người phía trước.

Bốn bức tượng to lớn sừng sững của Pharaoh Ramesses II ngồi ở trước đền thờ, chúng được khắc trực tiếp trên vách đá, cao hơn 20 mét. Ở chính giữa của bốn pho tượng tôn kính có gắn một bức tượng sâu vào bên trong tường, bên trong chính là đền thờ chủ thần – Amun, ở giữa và bên cạnh hai chân pho tượng là các bức tượng vương hậu và những pho tượng nhỏ Pharaoh vương tộc. Những pho tượng hướng về phía đông, ngồi dựa vào núi, giống như từ trong vách núi nhô ra, khí thế cực kỳ hùng vĩ.

Đi vào bên trong hành lang thật dài, bên trên vách đá của thần miếu có khắc những đường nét chạm trổ mỹ lệ, nói về sự tích anh dũng của Pharaoh Ramesses II nghênh chiến quân Hittite.

Hàn Hiểu vừa dùng tâm linh nghe hướng dẫn viên nói về lịch sử thần miếu vừa cẩn thận quan sát thần miếu mỹ lệ, nhất là những hình điêu khắc trên tường sống động kia, mỹ lệ mà tinh xảo, giống như đem người ta về thời kì chiến mã ngàn năm trước chạy vu vù kia.

“Ồ, con mắt này thật kì quái!”.

Hàn Hiểu lăm lăm, thấy xung quanh không có một bóng người nào, liền ngồi xổm xuống, tinh tế quan sát con mắt trên bức họa điêu khắc trên tường, một con mắt rất to được một người giống như tư tế nâng lên, rồi liền tiếp xuất hiện nhiều lần.

Hàn Hiểu trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, thừa dịp không có ai chú ý, nhanh đưa tay sờ lên con mắt trên bức họa điêu khắc trên tường. Bỗng nhiên, một cảm giác từ đầu ngón tay nhộn nhạo xuất hiện, giống như lúc này cậu đang bị người khác nhìn trộm. Hàn Hiểu vội vàng rút tay về, cảm giác kì quái cũng theo đó mà biến mất, cậu phui phui ngực đứng dậy, nhưng lại phát hiện trong góc thần miếu không biết từ khi nào xuất hiện một con khuyên (chó) lớn.

Thân màu đen trắng kiện, tai vừa nhọn vừa thẳng, rất giống sói, đôi mắt sáng long lanh rất có thần đang chớp chớp mắt nhìn cậu.

Hàn Hiểu gãi gãi đầu suy nghĩ, kỳ lạ thật, sao nơi này lại có động vật. Cậu đang phân vân con vật trước mặt là chó hay sói, nhưng trong nháy mắt xuất hiện điều kì lạ, con vật to lớn kia giống như dựa vào phép thuật, biến mất giữa khoảng không trong tầm nhìn của Hàn Hiểu.

Gặp ma rồi .....Hàn Hiểu giật mình một cái, chạy băng băng về phía đoàn du lịch, không dám đi lung tung nữa.

Ở khách sạn nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, đoàn du lịch chạy đến thành phố Luxor.

Thành phố Luxor nằm ở bờ đông sông Nile, thời cổ có tên là Thebes, được thành lập vào thời kì tân vương quốc. Bên trong thành phố Luxor nổi tiếng chính là thần miếu Luxor.

Từ sông Nile đi xuống, nơi này có một đường lớn thông với phía đông bắc, hai bên là những tượng nhân sư ngồi chồm hổm. Hàn Hiểu theo đoàn tiến vào sân thứ nhất, nơi này được các dãy cột đá tầng tầng lớp lớp vây quanh, những hình điêu khắc trên những chiếc cột tinh mỹ giống nhau.

Hàn Hiểu hưng phấn muốn chết, ánh mắt đều luyến tiếc đến từng cái chớp mắt, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết dù là nhỏ nhất.

Cứ đi đi như vậy, ánh sáng dần dần tối lại, bốn phía bị một bầu không khí thần bí có chút áp lực bao quanh. Những cột đá to lớn vì ảo giác của đôi mắt, cùng nhau dồn về phía lối ra, làm cho lòng người cảm thấy chấn động và áp bức.

Hàn Hiểu nhanh chóng bước đi, cuối cùng cũng chỉ còn vài mét nữa là bước ra khỏi đại điện. Nhưng mà, phía trước mặt không phải là viện được Amenhotep III xây dựng như trong hướng dẫn, mà là một tòa thần điện kì quái.

Ở trung tâm thần điện là một đàn tế chỉ có một cây cột dạng cây cói (Papyrus), phía trên được đặt một bức tượng thần tinh xảo màu xanh đen. Đó là một người đàn ông cao cổ đầu chó rừng, nửa trên cường tráng trần trụi, lỗ tai dựng thẳng đứng, trên tay cầm một cái roi da.

“Anubis?”. Hàn Hiểu dùng một chút kiến thức của mình nhớ ra tên của bức tượng thần, cậu nghiêng đầu suy nghĩ, gãi cảm đánh giá bức tượng thần tinh xảo trước mặt. Cậu nhớ hình như đây là minh thần, vị thần chết trong thần thoại Ai Cập, là vị thần hắc ám luôn luôn gắn liền với xác ướp và nghĩa địa, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

“À, nơi này cũng có con mắt”.

Trên cái bệ của tượng thần rõ ràng được khắc một con mắt rất to, bất cứ ở góc độ nào cũng đối diện với Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu chớp chớp mắt, nhìn không được mà muốn sờ lên tượng thần. Lúc này xung quanh không một bóng người, đúng là cơ hội ngàn năm có một a!

Cậu xoa xoa tay, thật cẩn thận tiến đến gần bức tượng, tay từng chút từng chút một vươn ra, rồi dừng lại, nhìn khắp bốn xung quanh, lo sợ bị người trông coi nhìn thấy, nhưng cậu không ngờ rằng: trong thần điện chỉ có ‘một người’ mà thôi.

Cuối cùng Hàn Hiểu cũng chạm tay vào bức tượng thần. ....

Cảm xúc mát lạnh nhấm nhai từ đầu ngón tay truyền về, cậu không khỏi tán thưởng thốt lên, lấy ngón tay chạm rãi sờ lên bức tượng thần mỹ lệ. Thần Anubis cao lớn uy nghiêm yên tĩnh đứng trên đài tế, giống như một dụng cụ tinh mỹ được Hàn Hiểu nắm trong lòng bàn tay tinh tế vuốt ve.

Bỗng nhiên, trong không khí truyền đến một tiếng thờ dài nhỏ.

“Ai!”.

Hàn Hiểu chợt dạ buột bức tượng thần xuống, vừa định quay đầu lại, bên tai bỗng truyền đến một tiếng cười khê. Rất gần ....cậu thậm chí còn cảm giác được hơi thở nóng hôi hổi ở bên gáy mình.

Tiếng nói rất trầm thấp của người đàn ông tràn đầy từ tính, chạm vào màng tai của cậu. Cơ thể của Hàn Hiểu run rẩy, cổ không tự chủ rút lại, một cảm giác kì quái tự nhiên sinh ra...

Mi mắt dường như nặng như chì, cơ thể cũng càng ngày càng tê dại. ...Hàn Hiểu nhắm mắt lại, từ từ mất đi ý thức, trong lúc ngã xuống đất, cậu mơ hồ nhìn thấy một con hắc khuyển rất lớn nằm rạp dưới chân một người đàn ông...

++++++

Mơ màng mờ mắt ra, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Đây là..chỗ nào?

Hàn Hiểu hé miệng, trong cổ họng vô cùng khô, cảm giác đau rát, nói không ra được một tiếng nào.

“Cậu tỉnh rồi!”. Một đồng nghiệp cùng công ty thấy cậu tỉnh lại, tất cả đều xông đến, ba chân bốn cẳng nâng Hàn Hiểu lên, một số người khác thì chạy ra dùng tiếng Ả rập sứt mẻ của mình gọi bác sĩ.

“Hàn Hiểu, cậu chạy đi đâu vậy hả? Làm chúng tôi lo muốn chết”.

“Đứng thế, đứng thế, chị Annie suốt ruột đến nỗi thiếu chút nữa là đến đại sứ quán rồi”.

“Hừ, cô cũng khóc hu hu gọi loạn 110 đấy thôi”. (110: số điện thoại của cảnh sát Trung Quốc, cũng như 113 bên mình)

Trong bộ phận của Hàn Hiểu, tỷ lệ nữ rất cân đối nghiêm trọng, có thể nói cậu là một chút xanh giữa hàng vạn đóa hoa. Hơn nữa, Hàn Hiểu là người khá phép tắc, da mặt lại cực kì mỏng, lúc vừa mới vào công ty bị không ít đàn chị ăn đậu hũ non. Lâu ngày cậu cũng tạo được quan hệ ứng xử tốt, dành được sự yêu quý của một tổ các chị em. Dù sao ngũ quan của Hàn Hiểu cũng không tệ lắm, cũng coi như là có khí chất nhẹ nhàng nhàn nhàn của một tiểu nam sinh.

Dòng nước mát lạnh ngọt ngào chảy xuống cổ họng, Hàn Hiểu hỏn hển nói, cười khỏ trả lời câu hỏi của các bà chị ‘năm mồm bảy miệng’ này.

“Em không biết”.

“Hả?”

“Mất tích lâu như vậy mà cậu không biết?”

”Hàn Hiểu, cậu ngủ đến ngu người rồi à”.

“Dừng, dừng, dừng.....”. Người nhỏ tuổi nhất trong bộ phận – Amy quát lên, thành công làm cho quý ông quý bà im miệng. Cô chớp chớp con mắt long lanh, thân bí mà ghé sát vào Hàn Hiểu: “Tình huống này chỉ có một lời giải thích.....”.

“Là gì là gì?”.

“Cô mau nói ra đi!”.

“Thì chính là.....”. Amy cười khà khà, tự cho mình thông minh giờ ngón tay lên: “Hàn Hiểu, cậu nhất định là bị người người hành tinh bắt để nghiên cứu rồi”.

“Ủi giời ơi~”.

“Nói nhảm!”.

“Cái gì chứ! Mọi người không biết ở Ai Cập điều gì cũng có thể xảy ra sao? ”. Amy ôm đầu kêu oan. Mấy cái mụ già này, ra tay có cần nặng thế không!

“Tôi thấy ở trong đầu cô mới có thể”.

Lăng Húc hừ lạnh, vừa nói chuyện lưu loát bằng tiếng Ả Rập với bác sĩ, vừa tình bơ tách đám phụ nữ ra. Hắn là tiền bối của Hàn Hiểu, vào công ty trước Hàn Hiểu mấy năm, bản thân cũng đã trải qua sự đáng sợ của đám phụ nữ này. Có thể nói, sự xuất hiện của Hàn Hiểu chính là cứu hắn từ trong ‘địa ngục’ ra. Đức chúa vạn năng ~ Cảm tạ người đã làm cho đám phụ nữ kia thay đổi mục tiêu!

“Này, này, bác sĩ nói sao?”. Đại tỷ thâm niên của công ty đã hồi phục lại, không kiên nhẫn mà chọc chọc Lăng Húc.

“Không có gì đáng ngại, chẳng qua là sợ hãi quá mức. Ngày mai là có thể xuất viện rồi”.

“Hả? Thực sự không phải là do người ngoài hành tinh dùng thuốc mê mê hoặc sao?”. Amy nhăn mày khiến cho Hàn Hiểu dở khóc dở cười.

“Nếu đã không có việc gì, chúng ta cũng về thôi”. Chị Annie ngáp một cái rồi đi trước, trước khi đi còn quảng lại một câu.

“Lăng Húc, cậu ở lại đây một đêm”.

“Sao lại là tôi?”.

“Đương nhiên, cậu không biết thức đêm là kẻ thù của sắc đẹp sao?”. Đám phụ nữ cười nhạo sự ngốc nghếch của hắn, ồn ào rời khỏi phòng, ở xa vẫn còn nghe được tiếng các cô thảo luận mua sắm ở đâu.

“Tiền bối... đã làm phiền anh rồi”.

“Không sao”. Lăng Húc xua xua tay: “Nói bao nhiêu lần, gọi tôi là A Húc là được rồi”. Hắn kéo một cái ghế đến trước mặt Hàn Hiểu ngồi xuống, dùng một ánh mắt hết sức phức tạp đánh giá Hàn Hiểu.

“Cái kia, cậu....”.

“Cái gì?”.

Lăng Húc lắc đầu, không biết nên nói thế nào với cậu ta mới tốt. Chuyến đi đến thần miếu Luxor ban đầu rất thuận lợi, ai cũng không chú ý đến Hàn Hiểu đã tách đội, đến lúc phát hiện không thấy người đầu nữa đã muộn rồi. Bọn họ lục soát trong ngoài đều không tìm thấy Hàn Hiểu, bọn họ liền báo cho cảnh sát. Nhưng mà sáng hôm sau, có một người khách du lịch nước ngoài phát hiện một người đàn ông châu Á hôn mê bất tỉnh trong thần miếu. Hắn và người phụ trách đoàn ngay lập tức chạy đến bệnh viện địa phương... Quả nhiên, người đó chính là Hàn Hiểu.

Căn bản là cơ thể Hàn Hiểu không có gì đáng ngại, vậy tại sao lại hôn mê bất tỉnh đến ngay cả bác sĩ cũng nói không biết rõ nguyên do. Thật ra, lúc người khách du lịch phát hiện ra Hàn Hiểu thì nghe thấy cậu ta lầm bầm cái gì mà ‘con chó lớn’, ‘con chó lớn màu đen’, hình như ý nói là, lúc phát hiện ra Hàn Hiểu có thấy một cái đầu chó bên cạnh cậu ấy. Nghe xong người khách du lịch kia trình bày, người phụ trách đoàn cực kỳ kích động, phản ứng hết sức kịch liệt, hét lên ‘Anibis’, không biết là tiếng Ả rập hay là tiếng Hebrew nữa, dù sao Lăng Húc cũng không nghe rõ ràng. Sau đó cái người phụ trách đoàn du lịch mặt mày xám xịt rồi đi, nói thế nào cũng không chịu gặp Hàn Hiểu một lần. Tất cả về sự kiện mất tích cũng được bao phủ bởi một lớp thần bí.

Chuyện kể tiếp toàn bộ đều rơi xuống đầu Lăng Húc, hắn trăm cay nghìn đắng mới đưa được Hàn Hiểu đến bệnh viện Ain Shams (*) Cairo, kết quả, anh bạn này ngủ hai ngày mới tỉnh. Vì để đối phó với đám phụ nữ kia mà Lăng Húc thiếu chút nữa là trắng niên mất sớm.

(*) cái tên này là chém bựa L 阿因 宫 (ā yīn gōng) : thật sự là mò cả tiếng đồng hồ cũng không ra cái tên nào nó giống như cách phát âm của ba từ này, thấy 2 từ đầu của nó phát âm giống Ain nên mình tìm được cái tên bệnh viện Ain Shams ở Cairo quảng vào. Nhiều lúc muốn chửi quá, sao cứ phải phiên âm kiểu này làm gì vậy mắt bạn bồng T^T

“Thôi bỏ đi, không có gì đâu, cậu chỉ cần biết cậu nợ tôi một nhân tình lớn là được rồi”. Lăng Húc ngáp một cái, tìm một cái giường trống nằm xuống: “Mệt chết đi được, tôi đi ngủ đây. Cậu muốn gì thì tự gọi y tá nha”.

“Hả, nhưng mà tôi không biết tiếng Ả rập.....”.

Không đợi Hàn Hiểu nói xong, Lăng Húc đã nằm lãn ra ngủ, nhắm chặt mắt ngáy khò khò. Hàn Hiểu cũng cảm thấy ngại nếu lại phiền đến hắn, cho nên kéo chăn ngủ tiếp.....

Trong mơ, cậu mơ màng nhìn thấy một con mắt rất to...

++++++

Sau khi về nước, liên tiếp những chuyện không may rơi xuống đầu Hàn Hiểu.....

Đầu tiên là hàng đêm đều mơ lặp đi lặp lại một con ác mộng đáng sợ, tiếp theo, cậu liên tục không ngừng gặp những chuyện lớn nhỏ ngoài ý muốn, lần nghiêm trọng nhất chính là Hàn Hiểu thiếu chút nữa bị ai đó đẩy xuống đường ray.

Chị Annie nói là gặp tà, trên là có gì đó không sạch sẽ, dẫn Hàn Hiểu lên núi xin một miếng ngọc quan âm khai quang. Không nghĩ đến ngày hôm sau khi thức dậy thấy ngọc quan âm bị nứt ra làm hai nửa, ngọc quan âm ôn hòa thoáng cái trở lên hung ác vô cùng, khiến cho nguyên ngày hôm đó Hàn Hiểu không dám đến công ty.

Hiện tại đã hai tháng trôi qua, mạng của Hàn Hiểu còn chưa tới phân nửa, cứ theo đà này, sớm hay muộn cậu cũng có ngày chết vì lao tâm lao lực quá độ.

“Bệnh viện bị cháy? Là bệnh viện Ain Shams?”.

“Không phải, là bệnh viện ở Luxor”.

Lúc đang nói chuyện, các đồng nghiệp khác cũng lần lần lướt lướt vào văn phòng, chị Annie nhún vai, quay về chỗ ngồi của mình, bắt đầu sửa sang lại tài liệu cần dùng.

Cảm giác buồn nôn lại từ dạ dày trào lên, Hàn Hiểu che miệng chạy ào vào WC, ghé vào bồn rửa mặt nôn không ngừng.

Ngay khi cậu cảm thấy đỡ hơn một chút thì đèn trong WC bỗng nhiên vụt tắt.

“Cộc cộc....cộc cộc...”.

Trong không gian yên tĩnh, âm thanh giống như bước chân truyền đến, nặng nề mà lại thông thả, mang theo một cảm giác kì quái, mỗi lần đặt chân xuống đều giống như dẫm nát lòng Hàn Hiểu.

Nhiệt độ trong WC bỗng nhiên hạ xuống, lỗ chân lông của Hàn Hiểu mở rộng ra, tựa như có thể cảm thụ được hơi nước trong không khí đang dần dần ngưng tụ lại. Cậu ngẩng đầu, chiếc gương lớn đối diện với cậu chậm rãi trở nên mờ ảo, đầu tiên là một lớp sương mù hơi nước, sau đó là những giọt nước kì quái được ngưng tụ lại, men theo một góc của tấm gương chậm rãi chảy lên trên....

Cơ thể Hàn Hiểu giống như không nhúc nhích được...Cậu thấy rõ ràng từ trong gương, một khuôn mặt người đang từ từ hiện ra...Khuôn mặt tái nhợt, lộ ra một chút xanh xao, vẻ mặt đờ đẫn mà hiền lành, giống như một thi thể đang được đưa ra từ bệnh viện, nhưng mà cặp mắt chảy máu kia lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hàn Hiểu, lộ ra tia hung ác tham lam.

Tay của Hàn Hiểu run cầm cập, hàm răng cũng không ngừng va vào vào nhau, run rẩy giống như lá rụng trong gió....Lúc gương mặt người quỷ dị trong tấm gương há chiếc mồm rộng tối đen như mực ra, Hàn Hiểu cũng hét lên một tiếng, dùng hết chút sức lực cuối cùng lao ra khỏi WC.

“Hừ hừ .....Ha ha.....món ăn quá tuyệt a.....”.

“Huyết thống của thần.....một món ăn quá tuyệt.....ha ha.....Người chạy không thoát đâu.....”.

Dọc theo đường đi, ánh đèn chớp chớp, cửa ở hai bên khép khép mở mở, phát ra những tiếng vang rất lớn. Hàn Hiểu không dám quay đầu lại nhìn, không ngừng chạy về phía trước. Cậu không cẩn thận liếc nhìn một cái, bên trong cánh cửa kia là tia sáng xanh âm ảm đậm thâm lương, có hai cánh tay trắng bệch đang ngoắc ngoắc về hướng cậu....

“Uych.....”.

Lúc quẹo vào hàng lang bất ngờ không đề phòng nên Hàn Hiểu bị ngã lăn ra đất, khắp nơi đều là tài liệu bay tung tóe.

“Hàn Hiểu! Xem cậu đã làm gì này.....”.

“Tiền bối...tiền bối....”.Hàn Hiểu nắm chặt lấy Lăng Húc, giống như nắm lấy cọc rom cứu mạng, ngón tay bởi vì dùng hết sức mà trở nên trắng.

Cậu thở gấp không ngừng, cả người run cầm cập, nói cũng không rõ ràng: “Cứu...cứu tôi...cứu cứu tôi với.....!”.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Hàn Hiểu, cậu làm sao vậy? Nói chậm một chút, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”.

“Ma...có ma...”.Cậu gắt gao túm lấy ống tay áo của Lăng Húc, gần như vùi mặt vào ngực đối phương.Tay cậu run rẩy chỉ về hướng WC: “Có ma, có rất nhiều ma.....bọn chúng muốn ăn thịt tôi!”.

“Ban ngày ban mặt thế này mà có ma sao?”.Lăng Húc nhăn mặt nhăn mày, tay đặt lên trán Hàn Hiểu: “Không nóng, cậu có phải là hoa mắt rồi không? Hay là một quả sinh ra ảo giác?”.Cũng đúng, trong khoảng thời gian này, Hàn Hiểu trông như người mất hồn, dần dần như người trúng tà.

“Không phải, có ma thật mà! Tiền bối, anh phải nghe tôi nói.....”.Nói được đến phân nửa thì dừng lại, toàn thân Hàn Hiểu cứng ngắc, trừng mắt nhìn thẳng về chiếc bàn làm việc phía sau Lăng Húc.

Lăng Húc tò mò quay đầu lại, phát hiện ra không biết từ lúc nào mà màn hình vi tính được bật lên, một chuỗi các ký tự kì quái từ từ xuất hiện trên màn hình, cực kì giống với một loại kí hiệu nào đó hoặc chữ tượng hình.....Nhưng mà, những kí tự đó trong nháy mắt vụn vụn rồi biến mất, màn hình lại giống như TV không có sóng, ‘rè rè rè’ những đốm màu xám trắng.

Cùng lúc đó, đèn trong toàn bộ văn phòng đều tắt. Cả tòa nhà rõ ràng không có chấn động, mà nước trong chiếc cốc trên bàn lại gợn sóng. ....

Hàn Hiểu thờ hồn hên kinh hãi, nhào về phía trước, liều mạng chạy ra khỏi phòng làm việc. Tay Lăng Húc nắm lấy khoảng không, hấn sừng sốt trong chốc lát rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo Hàn Hiểu.

Lúc này chính là giờ cao điểm, trên đường người tới người lui.

Hàn Hiểu mù quáng chạy, bên tai tiếng gió thổi vù vù, mơ hồ truyền đến tiếng cười làm người ta sồn gai ốc. Cậu dùng sức bịt tai lại, giống như người điên, liên tục chạy về phía trước, đụng phải rất nhiều người qua đường. Người bị đụng vào đều chửi mắng, nhưng Hàn Hiểu cái gì cũng không nghe được, vốn mặt đã tái này càng tái hơn.

Cứ chạy như vậy, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một con đường lớn thẳng tắp.

Cảnh xuất bốn phía xung quanh tầng tầng lớp lớp được bọc kín bởi vải mỏng đen, trở nên vô cùng u ám, toàn bộ thế giới yên tĩnh... Hàn Hiểu nắm lấy lồng ngực mình, nghe được trong bóng đêm truyền đến tiếng tim mình đập ‘thình thịch’.

Đột nhiên, một chùm sáng trắng chiếu ở phía trước con đường. .... Tơ vàng mềm mại trong gió di động, mang đến hơi thở ấm áp say lòng người, Hàn Hiểu thấy được, ở cuối con đường, một con sông rộng lớn... Một chiếc thuyền độc mộc nhỏ từ từ phiêu荡荡 trên mặt nước trong veo, dường như hướng về phía cậu vẫy chào. ....

Chân không tự chủ được mà bước đi, mỗi một bước giống như đang đi trên đám mây mềm mại, ngay cả ý thức cũng bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ. Hàn Hiểu bỗng nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, hai mắt mở to ra lại từng chút từng chút một khép lại, khóe miệng chậm rãi vén lên, hiện ra ý cười...

Bên kia nhìn như rất xa xôi nhưng thực ra lại gần trong gang tấc. ....

Hàn Hiểu mỉm cười, chân lao đảo bước đi. ....

“Bịch. ....!”.

Một cái gì đó túm mạnh vào sau lưng cậu, không ngừng đẩy cậu lui lại vài mét.

“Cậu điên rồi sao! Xong ra đường như thế, muốn chết sao?”. Lăng Húc nghiêng răng, giọng nói tức giận đến run rẩy.

Khi hấn nhìn thấy thẳng bạn đâm đầu vào một chiếc xe vận tải, tim thiếu chút nữa là ngừng đập. May mà hấn vẫn luôn bám theo Hàn Hiểu nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc mới ngăn được hành động tự tử của Hàn Hiểu.

Người được cứu vẫn đờ đẫn như trước, con mắt mở to không hề có tiêu cự, thậm chí muốn tiếp tục đi lên phía trước. Lăng Húc thật sự không có cách nào, đành phải trực tiếp đánh vào gáy làm cho Hàn Hiểu hôn mê.

.....

Ánh mặt trời xuyên qua những hoa văn màu trên cửa sổ thủy tinh chiếu vào giáo đường, thiên sứ xinh đẹp tuyệt trần trên thân khoác voan mỏng cùng với mây mù, vây quanh bên cạnh thượng đế...

Hàn Hiểu mở mắt ra, nhìn thất bức bích họa tình mỹ trên trần nhà của thánh đường. Âm nhạc tuyệt vời từ trong miệng của những đứa trẻ trong ban xướng ca vang lên, đám người tụm lại đang vây quanh trước bức tượng điêu khắc, thành kính cầu nguyện. ....

Nhà thờ, sao cậu lại ở chỗ này?

Hàn Hiểu cau mày từ ghế ngồi dậy, phát hiện ra Lăng Húc đang đứng cách đó không xa, cùng với một người trông giống như cha xứ nói chuyện. Rất nhanh, Lăng Húc phát hiện ra cậu.

“Tiền bối. ....”.

“Hàn Hiểu, cậu cảm thấy khá hơn chút nào chưa, vị này chính là cha xứ Dimaler”.

“Cha xứ... Xin chào”.

Cha xứ tóc hoa râm lộ ra vẻ tươi cười hòa ái, hướng về phía Hàn Hiểu gật đầu.

“Tiền bối, tôi đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Cậu không nhớ gì sao? Cậu nói trong công ty có ma, rồi giống như nổi điên chạy ra đường muốn tự tử”.

Về mặt đối phương nghiêm túc, không có chút nào đùa giỡn. Hàn Hiểu bỗng nhiên cảm thấy đầu rất đau, ngoại trừ sự việc diễn ra trong WC, thì những cái khác đều không nhớ được gì.

“Anh nói tôi muốn tự tử? Sao lại. .... Tôi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với tôi vậy?”.

“Tôi đâu có biết, rất nhiều chuyện lạ....”.Lăng Húc cười khỏ lắc đầu: “Chuyện xảy ra trong công ty không bình thường chút nào, hơn nữa, lúc cậu hôn mê vẫn luôn luôn nói có ma. Tôi không còn cách nào khác đành đem cậu đến nhà thờ”.

“Con yên tâm, ở chỗ này con sẽ được an toàn, chúa sẽ phù hộ con”.Cha xứ Dimaler ở ngực vẽ hình cây thánh giá, đồng thời đem một quyển kinh thánh nhét vào trong tay Hàn Hiểu.

“Ồ...cám ơn”.Hàn Hiểu thực ra muốn nói với cha xứ là cách này cũng vô dụng, nhưng nghĩ đây là ý tốt của ông lão nên cũng không có cách nào từ chối.

“Tiền bối, anh theo đạo thiên chúa sao?”.

“Cứ coi là vậy đi, đã nói gọi tôi là A Húc là được rồi mà”.Lăng Húc vỗ vỗ vai cậu: “Cậu đã ngủ gần một ngày một rồi. Tôi đã xin phép công ty, cậu cứ về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi”.

“Về nhà? Tôi không muốn!”.Vừa nghĩ đến tình cảnh ở nhà, Hàn Hiểu không nhịn được mà run rẩy toàn thân.Cậu dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Lăng Húc: “Tiền bối, tối nay tôi đến chỗ anh ngủ được không?”.

“Hả?”.

“Tiền bối.....”.

“Cũng...không phải là không được, nhưng mà...nhà tôi rất bừa bộn”.

“Không sao! Tiền bối, anh cứ cho tôi ngủ một đêm đi!”.

“Ài, được rồi....”.Lăng Húc bất đắc dĩ vò vò tóc, nghĩ đến cái ‘ổ chó’ của mình liền không khỏi thở dài một tiếng. Thực ra, nhà của hắn ngay cả ổ chó cũng không bằng a.....

+++++

Chỗ ở của Lăng Húc cách nhà trọ của Hàn Hiểu rất gần.

Lúc vào nhà, Hàn Hiểu ước chừng sưng sốt hơn 10 giây.Đều là đàn ông độc thân nên cậu cũng hiểu được sự khó xử của đôi phương, dù trong lòng đã chuẩn bị tốt, nhưng Hàn Hiểu vẫn bị đá kích, nơi này đã không thể gọi là ‘cái phòng’ nữa rồi.....

Không mở quán bia nhưng mà khắp nơi nơi đều là vỏ bia đã uống qua, sách báo tạp chí vất bừa bãi trên đất, còn có cả cả hình phụ nữ lửa thê rất kích thích bày ra trước mắt Hàn Hiểu, trên ghế salon dính đầy những thứ nước tương có màu quý đi, nhìn thấy cũng động lại hơn một tuần rồi, dưới đất còn có quần áo bẩn cùng với những ly mi tôm vẫn còn lại nước.....

“Tôi đã nói là rất bừa bãi rồi mà”.Lăng Húc sờ sờ mũi, xấu hổ nói.

Hàn Hiểu nhìn hắn một lúc, vẻ mặt vô cùng quái dị.Thành tích xuất sắc của Lăng Húc ở trong công ty vẫn luôn là đối tượng mà cậu sùng bái, không nghĩ đến một người thông minh xuất sắc như vậy, về đến nhà lại có một diện mạo khác....Hàn Hiểu lắc đầu, cẩn thận đi qua đồng báo chí tạp chí vương vãi đầy dưới đất, giúp chủ nhân dọn dẹp đồng rác chất thành núi nhỏ trên bàn.

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi với xem TV đi, cứ để tôi làm là được rồi”.Lăng Húc cam chịu số phận mà bắt đầu xắn tay áo lên, trong lòng lại thầm thở dài, oán giận cái số đen đủi của mình,hôm nay đành phải dọn vệ sinh trước thời hạn một tháng tổng vệ sinh một lần vậy.

Chờ đến lúc hắn vất vả cực nhọc đem ‘đồng rác’ xử lý xong, cái bụng lại bắt đầu biểu tình. Lăng Húc cả người co ro trên ghế salon, ngay cả nhấc tay lên cũng không có sức.

Một tô mì nóng hôi hổi được bung ra, mùi hương ngào ngạt bay thẳng tới mũi Lăng Húc. Hắn như sói ác bỏ nhào tới dê con. cướp lấy cái bát trên tay Hàn Hiểu, ăn ngấu ồm nghiền.

“Tay nghề không tồi! Rất ngon, rất ngon!”.

Hàn Hiểu cười cười ngại ngùng, ôm đầu gối ngồi trên ghế salon, cẩn thận đánh giá căn phòng nhỏ của Lăng Húc, đáy mắt vẫn còn tồn tại sự băn khoăn và lo lắng đầy đặc.

“Đừng sợ, có tôi ở đây những ‘thứ kia’ không dám tới đâu”.

Ăn uống no say nấc lên một tiếng, Lăng Húc đặt bát xuống bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh.

“Những chuyện kì quái này bắt đầu từ khi nào?”.

“...Hai tháng trước”.

“Hai tháng trước, chuyến du lịch Ai Cập?”. Lăng Húc khẽ nhủu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Chẳng lẽ những thứ đó và chuyện Hàn Hiểu mất tích ở Ai Cập có liên quan đến nhau?

“Cậu có nhớ chuyện xảy ra khi mất tích ở thần miếu không?”.

Hàn Hiểu lắc đầu.

“Cậu cố nhớ xem, nghĩ kĩ một chút. Ví dụ như có cái gì kì quái hoặc là nghe thấy cái gì kì quái không?”.

“Cái gì kì quái.....”. Hàn Hiểu trầm tư suy nghĩ rồi bất chợt kêu lên: “Con mắt, tôi nhìn thấy một con mắt trái rất lớn!”.

Lăng Húc nhất thời hừng hực đi qua, kéo Hàn Hiểu vào phòng sách.

“Con mắt.....con mắt...Tìm được rồi!”. Hàn chỉ vào mấy tính hỏi: “Con mắt của Wadjet, con mắt của thần mặt trăng, con mắt của thần Ra, con mắt của Horus, còn có con mắt của Thoth, cậu xem mình nhìn thấy cái nào”.

oOo

Chú thích tý:

Wadjet : Nữ thần rắn ở vùng Hạ Ai Cập, biểu tượng là con rắn trên vương miện của Pharaoh

Thần Ra : Thần Mặt Trời, buổi sáng là con bọ hung đẩy đĩa mặt trời lên, trưa và chiều là chim ưng đội đĩa mặt trời, tối là con cừu đực lăn đĩa mặt trời xuống núi.

Horus : Vua của các Pharaoh, thần có đầu chim ưng có biểu tượng là mắt Wadjet và lời trượng (là anh em của thần Anubis).

Thoth : Thần thông thái và Mặt Trăng có đầu cò thường đi theo sau thần Horus và thần Anubis.

oOo

“.....Là cái này”. Tay Hàn Hiểu run run chỉ vào con mắt thứ ba. Trong nháy mắt, cảm giác bị người ta nhìn trở lại bắt đầu nổi lên.

“Là con mắt của thần Ra, truyền thuyết kể rằng con mắt của ông ta có thể nhìn thấy hết mọi thứ. Ngoại trừ cái này ra, cậu còn nhớ gì nữa không?”.

“Ừm...Con chó, tôi nhớ rõ có một con chó lớn toàn một màu đen”.

“Hả? Tôi cứ tưởng người Ai Cập tôn thờ mèo chứ”. Lăng Húc lăm bắm một cậu, tiếp tục xem qua các trang web.

“Chờ chút! Tôi nhớ rồi.....”. Hàn Hiểu bỗng nhiên lui lại mấy bước, ánh mắt gắt gao nhìn vào thần Anubis trên trang web!

“Tôi thật sự quá ngạc, nó căn bản không phải là chó...là chó rừng! Chó rừng trong thần thoại Ai Cập!”.

“Đều là do tôi không tốt, tôi không nên chạm vào tượng Minh Thần, nếu như không chạm vào nhất định là không có chuyện gì xảy ra. Không muốn, Minh Thần sẽ tới đem tôi đi! Tôi không muốn chết, không muốn.....”.

Hàn Hiểu đột nhiên kêu to lên, ôm đầu ngồi khóc hu hu. Lăng Húc bị hành động đột ngột của cậu dọa cho sốc.

“Cậu, cậu bình tĩnh một chút”.

“....Anh nghe đi ....bọn chúng lại tới nữa rồi.....”.

“Cái gì? Hàn Hiểu, cậu đang nói cái gì, muốn tôi nghe cái gì?”.

“Tiếng cười, rất nhiều tiếng cười đáng sợ.....Bọn chúng cười nhạo tôi.....Bọn chúng nói muốn ăn thịt tôi....”.

“Không có mà, Hàn Hiểu, cậu bình tĩnh chút đi!”.

Lăng Húc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không còn cách nào đánh ngời xỏ xuống nhưng căn bản cậu không nghe thấy bất cứ điều gì, hoàn toàn chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình.

“Á aaaaaa...Đừng, đừng ăn thịt tôi!”.

Hàn Hiểu mạnh mẽ đẩy Lăng Húc ra, không để ý đến đối phương gào hét, nghiêng ngã đi xuống lầu.

Đến....bọn chúng đuổi đến! Cậu không thể bị bắt! Cậu muốn sống.....

.....

Ánh đèn đường lạng lẽ chiếu sáng, làm cho bóng người qua lại kéo thật dài...

Hàn Hiểu thờ hồn hèn, tóc rối bù, dép dưới chân rách nát một chiếc, bộ dáng hết sức nhếch nhác. Cậu đứng ở trước khu nhà trọ, ngửa đầu nhìn lên cửa sổ lầu ba tối om. ....Nơi này là chỗ cậu ở.

Hàn Hiểu không biết vì sao mình lại chạy về nhà, giống như giọng nói từ nơi tối tăm dẫn đường cho cậu, nói cho cậu biết không cần sợ hãi. ....

“Hí hí.....Hí hí hí hí.....”.

Một giọng nói quý quái bỗng nhiên vang lên, Hàn Hiểu hít một hơi lạnh thật sâu, lão đảo lui lại phía sau mấy bước.

Sâu trong hành lang tối tăm bỗng nhiên sáng lên vô số ánh mắt, tất cả đều tham lam nhìn vào cậu. Mấy cánh tay trắng bệch từ trong bóng đêm vươn ra, chậm rãi, bay về hướng cậu vẫy gọi...Cánh tay kia vừa nhỏ vừa dài, ngoằn ngoèo giống như con rắn cuốn lấy nhau, tuyệt không phải là tay con người!

Hàn Hiểu cắn môi, phát hiện không chỉ có hành lang, mà ngay cả bên trong hẻm tối bên cạnh cậu cũng có cánh tay vừa nhỏ vừa dài vươn ra.

Cậu bị bao vây rồi!

Điều này khiến cho Hàn Hiểu khủng hoảng, cậu từng bước từng bước lui về phía sau, yêu quái cũng từng bước từng bước tiến lại gần. ....Ngay lúc cậu muốn xoay người bỏ chạy thì lưng bỗng nhiên chạm vào một bộ ngực rắn chắc....

Trong bóng chốc lù yêu quái giống như sương mù biến mất không chút tăm tích, ngay cả tiếng cười đáng sợ kia cũng biến thành tiếng hét chói tai, mấy giây sau biến mất trong không khí.....

Hàn Hiểu quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt mang theo ý cười. Con ngươi đen đũi dằng, trong nháy mắt trở lên vô cùng mãnh liệt.

“Xin lỗi, tôi tới chậm”.

Hàn Hiểu vẫn ngơ ngác nhìn người nọ như cũ. Đối phương nhếch mép cười, ngũ quan vô cùng tuấn lãng càng thêm mê người. Thức rất rõ ràng, hẳn là một người nước ngoài.

“Tôi là Anute, từ nay trở đi sẽ là bạn cùng phòng của cậu”.

Tên nghe rất lạ, là người Ả rập sao?

“Anh biết tôi là ai sao?”.

“Đương nhiên, ta đã nhìn thấy ảnh của cậu, Hàn Hiểu”. Trôi chảy nói tiếng Trung, giọng nói từ tính trầm thấp giống như rượu nguyên chất thượng hạng, nghe thấy liền muốn say.

“Là Lý Đào giới thiệu tôi tới”. Đối phương giải thích thêm chút nữa. Hàn Hiểu lúc này mới nhớ ra là có chuyện như vậy.

Phòng của cậu ở có một nửa là thuộc về người bạn thân Lý Đào. Khi đó hai người mới bước ra xã hội, cùng nhau thuê căn phòng này. Sau đó Lý Đào đi ra nước ngoài, vì thế mà chỗ ở của cậu ấy cũng để trống, gần đây cậu ấy có gọi điện về nói có một người bạn muốn đến ở. Bởi vì đang phiền lòng nên Hàn Hiểu cũng không để ý, không nghĩ tới ở cửa gặp được người bạn cùng phòng mới này, hơn nữa đối phương còn là một người ngoại quốc!.

“Đi thôi”.

“Hả?”.

“Đứng ở bên ngoài cậu không thấy lạnh sao?”. Anute nháy mắt, trong con ngươi đen hiện lên một tia chờ mong.

Hàn Hiểu quay đầu nhìn lại phía hành lang, thấy đèn đã sáng lại, chiếu sáng khắp cầu thang, nhà dân hai bên, phòng bảo vệ.....Không có quái vật dọa người, càng không có ma quỷ muốn ăn thịt cậu!

Hàn Hiểu nghiêng răng một cái, đi theo Anute chậm rãi tiến vào hành lang. Không biết tại sao toàn thân người đàn ông ngoại quốc này lại tỏa ra một loại hơi thở khiến người ta cảm thấy yên tâm! Dường như, có anh ta ở đây thì bất luận ma quỷ gì cũng không có cách nào lại gần. Hàn Hiểu không biết tại sao mình lại chắc chắn như vậy, nhưng cậu cho là như vậy.

Đáy lòng vang lên một giọng nói nho nhỏ, bởi vì quá yếu ớt cho nên Hàn Hiểu không cảm thấy được...Cuối cùng cũng an toàn rồi, giọng nói đó khẽ nói như vậy.....

+++++

Ánh nắng ấm áp, xuyên qua song cửa sổ tiến vào trong.

Hàn Hiểu quần chặt chần lăn qua lăn lại, luyến tiếc giấc ngủ ngon trước khi thức dậy. Cậu nhớ mang máng, hôm qua bản thân mình mơ mơ màng màng trở

về phòng, nằm xuống giường liền ngủ luôn, sau đó nguyên đêm ngủ một giấc thật ngon. ....

Cậu lại không mơ thấy ác mộng! Hàn Hiểu cảm động đến rơi nước mắt, còn mỗi chưa quỹ xuống đất cảm ơn ông trời nữa thôi! Hai tháng rồi, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc thật ngon, cậu cảm động khóc đến nơi rồi!

Mùi thức ăn từ phòng khách bay đến, Hàn Hiểu chớp chớp mắt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa chiếc chăn ấm áp và phòng khách. Cuối cùng, Hàn Hiểu vẫn quyết định xuống giường, trước tiên phải lấp đầy cái bụng đã.

Trên bàn đặt một ly sữa nóng và bữa sáng đơn giản. Anute ngồi ở trước bàn, mặc một áo sơ mi màu trắng, ống tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc, anh ta vừa nhâm nhi li cà phê vừa đọc báo, thấy Hàn Hiểu đi ra, anh ta vội buông tờ báo trong tay xuống, giống như một quý ông thay Hàn Hiểu kéo ghế ra.

“Tôi đã chuẩn bị bữa sáng, cùng nhau ăn đi ”.

“À ừ ....cảm ơn”.

Khuôn mặt của Hàn Hiểu có hơi hơi đỏ, đối với hành động chăm sóc của người bạn cùng phòng này, cậu có chút không thích ứng. Cầm cốc sữa lên uống một ngụm lớn, Hàn Hiểu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên chiếc đồng hồ trên bức tường phòng khách đối diện.

“Phụt. ....”.

Com trên bàn không may mắn một chút nào, đều bị sữa bắn vào. Anute hơi nhướn mày, nhanh tay kéo dịch ly cà phê của mình ra.

“Chín, chín giờ rồi! Xong rồi, tôi đi muộn. ....”.

“Không sao, hôm nay cậu không phải đi làm”.

“Cái gì?”.

“Đồng nghiệp của cậu sáng nay có đến, thấy cậu ngủ say nên không đánh thức. Cậu ta nói là đã giúp cậu xin phép nghỉ ”. Anute bưng bữa sáng của mình đi tới, thân hình cao lớn tựa vào bàn: “Đúng rồi, cậu ta để lại cái này cho cậu”. Anh ta xòe tay ra, một dây chuyền bạc nhỏ dài buông xuống, cây thánh giá dưới ánh nắng mặt trời sáng lấp lánh.

“Là tiền bối. ....”.

Hàn Hiểu thấy chiếc dây chuyền này là bùa hộ mệnh mà Lăng Húc luôn luôn đeo không rời, không nghĩ tới hẳn lại. .... Hàn Hiểu hít một hơi sâu, cầm lấy vòng cổ cất kỹ.

Cậu ngẩng đầu, cùng với người bạn cùng phòng mới bốn mắt nhìn nhau: “Anute, tôi nghĩ anh tốt nhất là tìm một phòng khác ở”. Mặc dù thời gian ở chung chưa đến một ngày, nhưng cậu thực sự rất thích cái tên Anute này, chỉ tiếc. ....

“Tại sao?”.

“Tôi...Anh là bạn của Lý Đào nên tôi không thể hại anh .....”.

“Tại sao lại nói như vậy?”. Anute hỏi, con ngươi đen thâm thúy chuyển sang thâm trầm, chăm chú nhìn cậu.

“.....Có lẽ anh không tin”. Hàn Hiểu đặt chiếc cốc xuống, thờ dãi: “Tôi bị thứ không tốt quán lấy rồi. ....”.

“Thứ không tốt? Là kẻ xấu sao?”.

“Không phải, là...”. Hàn Hiểu nhìn xung quanh, hai mắt rụt rè nhìn lướt qua phòng một lượt, xác định không có ‘những kẻ khác’ ở đây, mới chậm rãi từ miệng nói ra hai chữ: “.....Là ma!”.

“Ma?”. Trong giọng nói trầm thấp có lộ ra chút ý cười.

“Là thật đó! Tôi bị nguyên rủa rồi!”. Hàn Hiểu trừng mắt với người bạn cùng phòng đang mỉm cười, khuôn mặt lại một lần nữa đỏ lên, nhưng là vì quần bách: “Tôi bị Pharaoh nguyên rủa rồi...”. Giọng nói của cậu dần dần thấp xuống, cúi đầu xuống suy nghĩ, trên mặt tràn đầy bi ai.

“Lời nguyên của Pharaoh?”. Anute có chút kinh ngạc, không thể không khâm phục trí tưởng tượng phong phú của Hàn Hiểu, có điều cũng khó trách cậu sao lại nghĩ như vậy. Nếu không phải mình không dứt ra được, thì những thứ tạp nham kia cũng không lợi dụng sơ hở mà tiến vào.

“.....Tôi đã từng đi Ai Cập, nhất định là Pharaoh kia đã nguyên rủa tôi, đúng vậy”. Cuối cùng, Hàn Hiểu chột một câu: “Rất nhiều sách viết như vậy”.

“Những thứ trong sách đó đều là gạt người”.

“Không đúng, tôi thật sự thấy.....”. Hàn Hiểu cắn cắn răng, biểu cảm trên mặt hết sức phức tạp. Trong lòng cậu vừa sợ hãi vừa có một loại cảm giác khác thường: “Minh Thần, tôi đã nhìn thấy ông ta!”.

Anute rũ mắt xuống, trong con người đen chột lóe lên tia sáng rồi biến mất.

“Chẳng qua tôi chỉ chạm vào tượng thần của ông ta”. Về mặt Hàn Hiểu khóc lóc thảm thiết, đau khổ từ trong lòng tràn ra, cảm thấy trên đời không ai oan ức như mình: “Tôi cũng đâu có nhục mạ ông ta, làm thần cũng hẹp hòi thế sao!”.

“Tượng thần không thể chạm bừa được”. Tay của Anute khoác lên vai Hàn Hiểu, ngón tay khẽ chạm nhẹ lên ngọn tóc của cậu: “Tượng thần được cung phụng trong thần điện, cũng được coi là hóa thân của thần linh, người phàm chưa được phép không thể chạm vào được, đó là hành động khinh nhờn thần linh”.

“Đúng... đúng là vậy sao?”. Hàn Hiểu mở to hai mắt, chẳng lẽ thật sự ‘sờ’ một chút mà thành hận thiên cổ sao? Cậu hỏi hận muốn chết, nếu như thời gian có thể quay trở lại, cậu tuyệt đối sẽ không chạm vào bất cứ thứ gì trong thần miếu! Không... phải nói là cậu sẽ tuyệt không đi cái gì gọi là du lịch Ai Cập.

“Đúng vậy”. Anute nghiêm trang gật đầu: là thật mới là lạ đấy, những bức tượng bùn nhão trong thần miếu làm gì có chút thần lực nào. Thực ra thần linh cũng không cao cao tại thượng như các người tưởng tượng. Bắt đầu từ rất lâu trước kia, trong bọn họ đã có một số ít sa đọa rồi....

+++++

Hàn Hiểu bắt ngờ từ trên ghế nhảy xuống, giống như ruồi mất đầu đi loạn xung quanh bàn ăn: “Vậy thì phải làm sao, làm sao mới phải”. Cậu lẩm bẩm trong miệng, vô lực mà gãi đầu mình. Nếu như Anute nói sự thật, vậy chẳng phải cậu chết chắc rồi sao?

“Đừng lo, chuyện cũng không phải như cậu nghĩ...”.

Nói được nửa câu, Anute bỗng nhiên bắt đầu ho mạnh, ánh mắt vội vàng nhìn về hướng cửa sổ, đồng thời đi về hướng đó vài bước, chần tằm nhìn của Hàn Hiểu.

“Chắc là cậu cũng mệt rồi, trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt đi”.

“Tôi không mệt mà....tôi, tôi.....”.

Hàn Hiểu gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy sức lực của bản thân giống như bị lấy đi, ý thức cũng lập tức trở lên mơ hồ. Cậu mờ mịt đi về phòng, mờ mịt bò lên giường, sau đó im lặng nhắm mắt nằm xuống.

Anute thở phào nhẹ nhõm, tiến đến trước cửa sổ.....

.....

Một giọng nói từ phòng khách truyền đến, Hàn Hiểu mơ hồ nghe thấy, ý thức rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, mãi đến khi một cái tên quen thuộc truyền vào tai cậu, ý thức của cậu bỗng nhiên được kéo về....Anubis! Cậu nghe được cái tên này, không sai!

Thân thể Hàn Hiểu trong nháy mắt cứng đờ, vui mừng trong chấn, hai vai không ngừng run rẩy. Cậu hít một hơi thật sâu, sự hỗn loạn trong đầu dần dần tiêu tan... Cậu chậm rãi bò xuống giường, lặng lẽ mở cửa phòng.....

Anute đưa lưng về phía Hàn Hiểu, ngồi đối diện với anh ta là một phụ nữ, một phụ nữ giống như mèo.

Người phụ nữ nghiêng người dựa vào ghế, trên cánh tay đeo một chiếc vòng hoàng kim tinh xảo. Tóc của cô cuộn sóng như kiêu áo choàng, đôi môi cong lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân có đeo trang sức gọn sóng, con ngươi màu nâu giống như mắt mèo được tô phấn mắt xanh biếc phác họa ra vẻ phong tình vô hạn, đuôi mắt được vẽ dài ra phía sau, cách ăn mặc hết sức quen thuộc!

Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đến những thứ được vẽ trên bích họa ở Ai Cập, bọn họ đều có kiểu vẽ mắt như thế này!

“Đôi phương đã muốn hành động rồi”. Người phụ nữ kia nghiêng đầu, hai mắt chớp chớp tinh ranh và xảo quyệt, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng từ miệng thoát ra.

“Thế nào rồi, nhóc con của cậu vẫn khỏe chứ, Anubis”.

Cơ thể Hàn Hiểu giống như bị điện giật, hàn khí không ngừng từ bàn chân tràn vào, lạnh thấu tim cậu.

....Anubis...Anute, Anute chính là Anubis.

Ánh mắt của Hàn Hiểu chậm rãi nhìn xuống dưới, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu vào thân thể hai người đang nói chuyện. Bóng của người phụ nữ kia là một con mèo, tư thế tao nhã, bộ lông mềm mại xõa tung, mang theo một chút lười biếng ngồi trên ghế.

Nhưng mà, cái bóng của người kia, Hàn Hiểu vô cùng quen thuộc, nó chính là bức tượng thần đầu sói thân người ở trong đàn tế thần bí mà cậu nhìn thấy.

Hàn Hiểu cắn chặt răng, liên tiếp hít sâu mới tỉnh táo lại. Cậu thật cẩn thận từng bước từng bước rón rén trở về phòng.

Trốn, cậu phải nhanh chóng trốn đi mới được! Hàn Hiểu quyết định rút khoát, vội vàng thay quần áo, ôm chăn đi về hướng cửa sổ. May mà nhà cậu là

lầu ba, Hàn Hiểu âm thầm cảm thấy may mắn. Cậu cuốn chân thành một chiếc dây ném một đầu xuống bãi cỏ ở phía dưới, một đầu đem cột ở cửa sổ, làm cho tinh thần hăng hái thêm rồi nhảy xuống. ...

Hàn Hiểu là một cô nhí, tại thành phố này không có người thân. Cậu nghĩ người có thể giúp mình duy nhất chỉ có Lăng Húc, nhưng mà Hàn Hiểu không dám trực tiếp đến công ty tìm người. Anute biết rõ chỗ cậu làm việc, cậu không thể mạo hiểm như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Hiểu vẫn quyết định đến nhà thờ lần trước, tìm cha xứ Dimaler giúp đỡ.

Ngày thường nhà thờ thường náo nhiệt thì hôm nay vô cùng yên tĩnh, trên quảng trường vắng tanh không một bóng người.

Cha xứ tóc hoa râm đứng trên bậc cầu thang, giống như dự đoán Hàn Hiểu sẽ đến, vẻ mặt mỉm cười hiền hậu chờ đợi cậu.

“Ta biết là con sẽ đến, con ngoan”. Cha xứ vẽ một cây thánh giá trước ngực, tiến lên nắm chặt lấy tay Hàn Hiểu.

Trong nháy mắt, luồng khí lạnh theo tay của cha xứ truyền vào khiến cho Hàn Hiểu nhận không được rung mình một cái.

“Xảy ra chuyện gì vậy, con của ta?”. Cha xứ ân cần hỏi, nụ cười trên mặt thoạt nhìn có chút kì quái.

Hàn Hiểu lắc đầu, vút ào giác trong đầu sang một bên, tại sao cậu cảm thấy ông cha xứ này có gì khác khác với lần trước. ...

“Thưa cha, hôm nay con tới. ....”.

“Đừng vội, con của ta”. Lão cha xứ nheo mắt lại, nếp nhăn ở khóe mắt của nhú lại: “Ta biết con đang muốn nói cái gì, nào, chúng ta vào trong nói chuyện”. Lão vội vàng kéo Hàn Hiểu vào, đi về hướng giáo đường.

Hàn Hiểu lại đứng lại không hề nhúc nhích, từ lúc vừa mới bắt đầu, từ trong đáy lòng cậu luôn có một giọng nói kêu gào nguy hiểm, bảo cậu mau quay trở về. ....

Hàn Hiểu ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở bức thạch điêu trên trần nhà thờ: “Cha, cái kia. ....”. Cậu chỉ chỉ vào pho tượng ác quỷ có đôi cánh đen màu đen to lớn, trên đầu là cặp sừng dài, hỏi.

“Không phải là thiên sứ sao?”. Cậu nhớ rõ ràng lần trước nhìn thấy thiên sứ mà?

Cha xứ Dimaler cười khà khà, cánh tay nắm chặt lấy cánh tay cậu không phải là của một ông lão mà là một móng vuốt có da màu xanh đen. Lúc này Hàn Hiểu phát ra chuyện này có gì đó không bình thường, cậu cố sức giãy dụa, nhưng mà cặp vuốt kia lại càng nắm chặt tay cậu hơn.

“...Khử khử, đây là mây tự tìm lấy phiền toái”. Giọng nói khàn khàn từ trong miệng người nọ phát ra.

Đợi đến lúc Hàn Hiểu nhìn thấy rõ mặt đối phương, không khỏi hung hăng hít một hơi lạnh.

Khuôn mặt to lớn quái dị khô héo xuất hiện ở trước mặt cậu, Khung xương lõm lõm được bọc bởi một lớp da màu xanh đen, da thịt co rút lại, tạo thành hình dạng vẩy các nếp nhăn. Hai mắt không có đồng tử, chỉ có tròng mắt phủ kín đầy tơ máu lồi ra ngoài, gần như rất nhanh tiến đến gần mặt Hàn Hiểu.

Mùi nồng nặc phả vào mặt cậu khiến cậu muốn nôn ngay tại chỗ.

Quái vật vươn vuốt sắc nhọn ra, muốn mạnh mẽ công kích về phía ngực Hàn Hiểu. ... Ngay tại lúc cái móng vuốt đen kia sắp đánh vào ngực cậu, một luồng sáng chói lóa từ cây thánh giá trước ngực cậu phát ra, trong nháy mắt cánh tay của quái vật bị tan chảy.

Quái vật ngã xuống đất phát ra một tiếng kêu đau đớn, Hàn Hiểu sững sốt, ngay lập tức chạy nhào về phía cầu thang, nhưng mà, xuất hiện trước mặt cậu là một nghĩa địa hoang vu.

Phía sau truyền đến tiếng kêu thê lương, Hàn Hiểu nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy trên lưng quái vật mọc ra một đôi cánh đen màu xanh biếc, đôi mắt hận thù màu đỏ đang gắt gao nhìn mình.

“Đừng cái gì mà đứng! Chạy mau đi. ....”. Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói chuyện của trẻ con, giọng nói trẻ con yếu ớt vừa mềm mại vừa ngọt ngào, khẩu khí lại hết sức nghiêm khắc: “Chạy mau, chạy mau! Muốn tên khốn kiếp kia đuổi kịp sao?”.

Xuất phát từ bản năng, Hàn Hiểu co chân chạy, đồng thời tháo cây thánh giá nắm chặt trong tay. Là cây thánh giá này nói chuyện sao? Chẳng nhẽ trên thế giới này thật sự có thiên sứ?

“Ngốc! Người đối với cây thánh giá vút đi ấy nói chuyện làm gì. Thần lực của nó vừa mới được con phát huy toàn bộ sức mạnh rồi, bây giờ nó chỉ là một khối sắt hồng mà thôi. Con ở đây, ở chỗ này. ....”.

Ở đâu? Hàn Hiểu vừa cố gắng tránh né công kích của quái vật từ phía sau, vừa vội vội vàng vàng nhìn xung quanh, đôi khi lại phân tâm cùng giọng nói trong đầu nói chuyện.

“Ồ trong bụng người ấy”. Giọng nói kia lộ ra vẻ vô cùng mất hứng.

Nếu như bình thường, Hàn Hiểu nhất định sẽ liên tưởng đến một em bé đang bấu mỗi giận dỗi, nói không chừng còn có thể cười lớn, nhưng mà, bây giờ cậu chỉ có cảm giác tai họa sắp ập tới nơi.

“Ngươi, ngươi sao lại ở trong bụng của ta! Ngươi là quái vật gì!”.

“Ồ, ơ ...Sao ông ấy lại nhìn trộm một người gốc ghê tởm như người thế chứ!”.Giọng nói trẻ con yếu ớt trong chốc lát trở nên gay gắt: “Con chính là Minh Thần! Không phải là quái vật gì!”.

Ngay lúc Hàn Hiểu chạy không kịp thở thì giọng nói kia nhẹ hít không khí, trách móc cậu không biết cái gì.

“Con chính là con của người và Minh Thần Anubis.Là bảo bối cục cưng của người! Là bảo bối cục cưng của người, có hiểu không!”.

Hàn Hiểu đang điên cuồng chạy, bỗng nhiên dừng lại cúi đầu xuống nhìn, giọng nói trong đầu sột đến mức hết to lên: “Người dừng lại làm cái gì! Chạy mau đi, đuổi đến rồi kia! Á aa, con sẽ bị nó ăn tươi nuốt sống mất!”.

Bị ăn...sẽ bị ăn tươi nuốt sống! Hàn Hiểu giật mình một cái, khó khăn lắm mới tránh được quỷ trảo ở phía sau lưng.Đứa trẻ trong bụng cũng bị dọa không ít, giọng nói mềm nhũn ra, không ngừng nghẹn ngào nức nở: “Hu hu, ba ba, người muốn hại chết con sao.....”.

“Xin lỗi, ta không .....”.Hàn Hiểu theo phản xạ mà xin lỗi. Cậu thực sự không cố tình, chính là nhất thời khiếp sợ, đầu óc trở nên mơ hồ.

“Không đúng ....mình đang nằm mơ.....nằm mơ”.Hàn Hiểu dùng hết sức giật tóc, cảm giác như mình sắp phát điên rồi. Con! Cậu là đàn ông không thể có con! Cậu nhất định là đang nằm mơ, cái gì mà Anubis.....Cái gì mà Minh Thần...Cái gì mà quái vật...Con mẹ nó, tất cả đều đi chết đi!

“A, người nói xấu cha nhé, còn nói những lời thô tục nữa! Con sẽ nói.....Á!!! Ba ba, con sai rồi, con sai rồi, người dừng dừng lại mà.....”.

Hàn Hiểu cắn răng, lết cái thân xác mệt mỏi tránh những đòn tập kích của quái vật ở phía sau. Cậu có một loại xúc động muốn khóc, kiếp trước cậu đã tạo nên nghiệp chướng gì, mà cuối cùng lại phải chịu cảnh như thế này.

Nhiều lần thất bại khiến cho quái vật vô cùng tức giận, nó gầm đầu phát ra tiếng kêu chói tai, ma âm đáng sợ trong chốc lát truyền đi trăm dặm xung quanh.Hàn Hiểu chỉ cảm thấy đất dưới chân bắt đầu chấn động, hơn mười cánh tay của bộ xương khô trắng bạch trong chốc lát từ dưới đất nhô lên, nắm chặt lấy chân cậu, làm cậu không nhúc nhích được.

“Á ~! Bị bắt rồi, xong rồi, xong rồi, lần này chết chắc rồi”.Giọng nói trẻ con mang theo chút nức nở nghẹn ngào, khóc thút tha thút thít nói, không ngừng tra tấn lỗ tai của Hàn Hiểu.

“Ngươi không phải nói mình là cái gì thần tượng lai đó sao? Mau nghĩ cách đi!”.

“Hu hu...Người ta còn nhỏ mà, ba ba, người quá là hung ác nha.....”.Giọng nói lập tức thấp xuống.

Mất thấy móng vuốt của quái vật đánh về phía ngực mình, Hàn Hiểu nhắm chặt mắt lại, theo bản năng lấy tay che bụng mình.....

Một luồng sáng nhàn nhạt màu vàng kim bỗng nhiên từ trong bụng tỏa ra, bao phủ lấy toàn bộ người Hàn Hiểu. Quái vật kia bị ai kêu lên một tiếng, tất cả mọi thứ, kể cả mấy bộ xương, toàn bộ biến thành bột trắng, trong chốc lát tan trong không khí.

Nghĩa địa hoang vu tăm tối đã không thấy đâu nữa, hơn mười mấy con đường nhỏ chỉ đủ cho một người đi xuất hiện ở trước mặt Hàn Hiểu.

“Đi cái bên trái gần nhất.....không, không, bên phải?”.Giọng nói trẻ con ở nơi sâu thẳm nói, nghe vô cùng yếu ớt, hoàn toàn không có khí thế gào thét như hồi nãy, trong lòng Hàn Hiểu nghên lại, tim cũng theo đó mà thất lại.

“Con không biết...Một quá, một quá...kết giới quá mạnh ....Con, con không xông ra được ...không xông.....”.

Cuối cùng, giọng nói kia hoàn toàn biến mất. Hàn Hiểu cố gắng từ đáy lòng gọi to, nhưng mà âm thanh trẻ con mềm mại yếu ớt kia vẫn không xuất hiện.

Mọi thứ đều tĩnh lặng, Hàn Hiểu chỉ nghe thấy tiếng thở gấp và tiếng tim đập của mình, không gian hắc ám mênh mông vô hạn tràn ra.....

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3-1

Không gian là một mảnh mờ mịt u tối, phải nói, thế giới trước mắt đều được các mảng lớn mảng lớn u tối cấu tạo thành.Hàn Hiểu một mình đi trong con đường nhỏ hẹp.Con đường nhỏ uốn lượn trải dài như kiểu ruột dê, không có đường đi xuống dưới cũng không nhìn thấy cuối con đường.

Hàn Hiểu không biết mình có chọn đúng không, cậu quay đầu lại, phát hiện con đường phía sau không biết tại sao đều biến mất hết, cậu từng bước từng bước đi về phía trước, bóng tối phía sau cũng tăng thêm một phần. Hàn Hiểu sợ tới mức càng bước nhanh chân hơn, nhưng bóng tối phía sau cũng thôn tính nhanh hơn, tăng tốc theo sát phía sau. Có điều cậu phát hiện ra, tốc độ thôn tính tỉ lệ thuận với bước chân của mình, cậu dừng lại, không gian hắc ám phía sau cũng không tăng thêm.

Hàn Hiểu thoáng yên lòng, bước chân từ từ chậm lại, có điều cậu lại lo lắng cho đứa bé nói chuyện với cậu lúc trước.

“Nhóc còn ở đó không? Này...nhóc không sao chứ?”.

Gọi vài tiếng, bốn phía vẫn là một khoảng không vắng lặng. Hàn Hiểu nóng nảy, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, tay gắt gao đặt lên bụng, nhưng phát hiện ra nhiệt độ ở chỗ đó thấp hơn nhiệt độ cơ thể cậu! Cậu suốt ruột đi loạn xạ như rồi mất đầu, con đường này không biết phải đi đến bao giờ, không biết đứa bé kia có chờ được đến lúc đó không.

Hàn Hiểu cảm thấy một trận hoảng hốt không rõ tại sao, chẳng biết vì sao, cậu không chút nghi ngờ đó là con của cậu, tuy rằng không thể chấp nhận nhưng cũng không có chút nghi ngờ nào.....

Chết tiệt! Rốt cuộc những chuyện này vì sao lại xảy ra chứ! Cậu là một người đàn ông thực sự sao lại có con, lại là con của một vị thần! Hàn Hiểu ôm đầu rên rỉ, dứt khoát ngồi xổm xuống không đi nữa! Cậu lại một lần nữa tức giận nguyên rủa cái kẻ lập kế hoạch chuyến du lịch Ai Cập, nếu như không có chuyến du lịch chết tiệt ấy, cậu cũng không rơi vào tình huống như thế này! Còn cái cái tên Minh Thần đáng ghét kia nữa, đang yên đang lành lại nhét con vào người mình!

Từ từ, không đúng...Tại sao cậu một chút ấn tượng cũng không có? Hàn Hiểu nhắm mắt nhắm mày cố nhớ lại, ngoại trừ một lần trong thần miếu kia, cậu vốn dĩ không có gặp Anubis, chẳng lẽ là cái lần hôn mê gần nửa ngày đó? ...Chính nó, lúc ấy hình như cậu có nhìn thấy hình ảnh mờ nhạt của một người đàn ông, có điều không chắc lắm. Cần thận suy nghĩ lại, người đó thật sự rất giống Anute!

Hàn Hiểu tức giận nghiêng rằng, thầm nghĩ: giỏi cho một Minh Thần, trước đem cậu ăn sạch sành sanh không nói, còn làm cho cậu mang cái gì mà ‘huyết thống của thần’ khiến cho bọn yêu quái không ngừng đuổi giết, bây giờ lại nguy trang thành bạn cùng phòng ở bên cạnh cậu.

Không phải nói Thần đều rất lợi hại sao? Tại sao lúc gặp nguy hiểm lại hết lần này đến lần khác không thấy bóng dáng đâu?

Tức giận rồi lại tức giận, Hàn Hiểu nghỉ ngơi một lúc, rồi lấy lại tinh thần đứng lên. Cậu đã không còn hi vọng gì ở cái tên Thần vô dụng kia nữa rồi, cậu phải tự cứu lấy bản thân! Không riêng vì bản thân, mà còn vì sinh mệnh bé nhỏ sắp mất kia nữa.

Hàn Hiểu hít một hơi, tiếp tục đi về phía trước.....Đang lúc hoảng hốt, một cảm giác lạnh lẽo trắng mịn từ dưới chân truyền đến.

Cậu cúi đầu, kinh ngạc mà phát hiện mình đang đứng ở giữa một chiếc ao tĩnh khiết!

Bầu trời là một màu xanh thẫm trong suốt, bốn xung quanh là bóng đêm, một sức sống dồi dào, xa xa, là một màu vàng tịch mịch hoang vắng mờ mịt, gió cực nóng thổi vang lên như tiếng kèn lệnh, mang theo bụi cuốn cuộn gào thét đi về nơi xa.....

Nơi này...là chỗ nào vậy?

Hàn Hiểu đưa mắt đánh giá bốn xung quanh. Chỗ cậu đang đứng, là một chiếc ao hình chữ nhật được xây bằng những khối đá cẩm thạch vuông vức. Nước ao vừa sạch vừa trong, có thể nhìn thấy được hoa văn của bích họa dưới đáy. Nụ sen chưa nở sừng sững ở trên mặt ao, nụ hoa hồng nhạt nhẹ nhàng lắc lư theo gió...

Hàn Hiểu khẽ ‘O’ một tiếng, bụng dần dần nóng lên. Cậu muốn đưa tay chạm vào đóa sen kia, nhưng mà vừa mới bước chân một cái, cả người chợt vật té về phía trước...

Trong nháy mắt, cái ao xinh đẹp không còn nữa, những mà thay vào đó là một quang cảnh mà cậu cực kì quen thuộc.

Dưới người truyền đến cảm giác mềm mại, Hàn Hiểu chẳng biết gì mà chớp chớp mắt, phát hiện ra bản thân đang nằm trên chiếc giường lớn nhà mình.

Đầu giường có một con mèo đen tao nhã đứng dậy, nhìn Hàn Hiểu ‘meo meo’ mấy tiếng, rồi thân hình loáng một cái đã từ từ biến mất trong không khí....

+++++

Trên đầu truyền đến tiếng hừ nhẹ, sắc mặt của Hàn Hiểu lập tức thay đổi. Cậu ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt phóng to của một người đàn ông ngoại quốc anh tuấn hiện lên trước mặt, cách mũi cậu vèn vèn có 1 cm.

Hàn Hiểu kinh hãi thở gấp, giống như thò từ trên giường nhảy lên, nhào mình qua chỗ khác. Bốn góc giường dường như xuất hiện một bức tường vô hình, mặc kệ Hàn Hiểu dùng cách nào cũng không thoát khỏi chiếc giường Kingsize đó.

“Anh...anh đừng đến đây nha!”..Hàn Hiểu hét to lên, cực kì giống một đại cô nương sắp bị cưỡng bạo.

Anute tựa vào đầu giường, nghiêng đầu, đôi mắt tự tiểu phi tiểu nhìn thẳng vào Hàn Hiểu, nửa trên của hán trần trụi, lộ ra khuôn ngực ngăm đen rắn chắc, trên ngực đeo một chiếc vòng hình chim ưng được vàng tết thành. Tay hán thon dài mạnh mẽ, lúc này đang đặt ở trên đùi.

Hàn Hiểu chú ý thấy, lúc này bên hông Anute chỉ quấn một chiếc quần xếp li đơn giản màu trắng, cực kì giống với những người Ai Cập trên những bích họa trong thần miếu.

“Anh...anh thật sự là....”.Hàn Hiểu cảm thấy tim mình như đập nhanh gấp đôi, chỉ cần tiếp xúc với ánh mắt của đối phương đã khiến thân thể cậu không ngừng run rẩy.

Anute chậm rãi gạt đầu, vươn tay ý bảo Hàn Hiểu lại gần bên hắn, không ngờ đối phương lại ‘nhích nhích’ về phía sau vài bước, mãi đến khi không thể lui được thêm nữa, mới cứng người lại, giống như một con thần lân, dùng một tư thế hết sức buồn cười dán lên trên kết giới trong suốt.

Anute thở dài, ngón tay khẽ khều khều...Hàn Hiểu chỉ cảm thấy trước mắt như trời đất quay cuồng, chẳng hiểu tại sao lại đụng vào khuôn ngực rắn chắc của đối phương.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm em tổn thương”.

Giọng nói từ tính trầm thấp, giống như kì tích, có tác dụng làm người ta yên lòng. Hàn Hiểu ngẩng đầu, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt lại. Trong đầu cậu là một mảng hỗn loạn, những chuyện kì bí liên tục xảy ra quấy nhiễu tinh thần và thể xác cậu mệt mỏi đến nỗi không chịu nổi.

“Anh.....”.Hàn Hiểu theo thói quen liếm liếm cánh môi khô của mình, chỉ cần bị căng thẳng là cậu sẽ vô ý làm ra hành động này.

Một ngọn gió mãnh liệt trong con người đen nổi lên, Anute rũ mắt xuống, lấy tay nhẹ đặt lên vai Hàn Hiểu, ngón tay thô ráp từ từ chạm lên ngọn tóc của cậu: “Em muốn biết gì, ta đều nói hết cho em biết”.Giọng nói của hắn vô cùng dịu dàng, như là sợ sẽ làm Hàn Hiểu sợ, hoặc là muốn mê hoặc cậu mở rộng lòng mình.

“Anh....có phải anh ở trong thần miếu...đã...đã...đáng ghét, anh, sao anh lại muốn ‘đề’ tôi!”.Hàn Hiểu quay đầu đi, không quan có thời gian quan tâm đến sĩ diện của đàn ông, tức giận nghiêng răng chỉ vào bụng mình.

“Bởi vì em đối với ta mà nói, là một người đặc biệt”.Anute mỉm cười, đưa tay đặt lên bụng Hàn Hiểu, động tác xoa vô cùng nhẹ nhàng: “Tình huống của nó không tốt lắm, có điều, bây giờ không làm sao rồi”.

“Tôi không có hỏi ‘nó’ có sao không, mà tôi hỏi là ‘nó’ sao lại có!”.

Không thể phủ nhận, khi nghe thấy đứa bé không việc gì, tảng đá lớn trong lòng Hàn Hiểu cũng được buông xuống. Nhưng cậu càng muốn làm rõ ràng mọi chuyện, vừa nghĩ tới bản thân mình bị Anute làm làm cái gì ấy, Hàn Hiểu liền nhìn không được mà muốn hét to lên.

“Nó có huyết thống của ta, cho nên có thể dùng linh thể cùng em nói chuyện.Em đừng sợ, thần tử đều là như thế, từ lúc chúng ta bắt đầu tiếp xúc, linh thể của thần tử cũng được hình thành”.

oOo

Chú thích:

Linh thể: cơ thể dạng linh hồn.

Thần tử: con trai của thần.

oOo

“Thần tử...Linh, linh thể.....”.Hàn Hiểu bất ngờ tròn to mắt: “Tôi, tôi thật sự mang thai con của anh?!”.

Anute gạt đầu, không hiểu sao vẻ mặt đối phương như ngày tận thế vậy, chẳng hề vẫn còn trách lúc trước mình không tới sao? Hắn cũng không còn cách nào khác mà, thần giới hiện tại đang hỗn loạn.Hắn một mặt vừa phải khống chế cục diện hỗn loạn bất kham của mình giới, mặt khác lại muốn chuẩn bị chu đáo trước khi đứa bé ra đời, quyết không thể để bọn tà ma phát hiện và làm tổn thương Hàn Hiểu.

“Tôi...tôi là đàn ông đấy....Sao có thể có thai được chứ?”.Sắc mặt Hàn Hiểu trắng bệch, ôm lấy đầu mình lẩm bẩm. Chẳng lẽ cậu là phụ nữ....hay là gay....không, nếu là như vậy, cậu thà chết cho xong!

“Là nam hay nữ cũng không khác biệt mấy”.Sự lựa chọn của thần, đây mới là chuyện quan trọng.

“Nếu nam nữ đều không sao, vậy anh chọn tôi làm gì hả”.Hàn Hiểu đầu khò rên rì, ôm lấy chân ngựa mặt ngã xuống giường.

“Đó là vì em....”.Anute chậm chậm nói, khóe miệng cong lên, lộ ra vẻ tươi cười cung chiêu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Hiểu, cái ánh mắt ngó nghiêng từ phía kia đã in sâu vào trong lòng hắn. Trái tim lạnh lùng sắt đá ngàn năm, cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt.

...Giữ cậu lại, không cho cậu rời đi! Đây là tiếng nói vô cùng mãnh liệt từ trong đáy lòng Anute phát ra. Minh Thần cai quản cái chết và hắc ám, dùng cách trực tiếp để biến Hàn Hiểu thành người của mình.Nhưng mà vị Minh Thần cao cao tại thượng này hiển nhiên đã quên mất một điều, đối phương cũng có quyền đáp ứng hoặc từ chối.

Câu trả lời này của Anute như đúng mà lại sai, khiến cho Hàn Hiểu tức ói mồi. Cậu vỗ vỗ ngực, trấn an bản thân không cần chấp nhất đối phương nữa. ...Đó là Minh Thần, không phải người thường, hần muốn làm cái gì thì làm cái ấy, muốn có cái gì thì có cái ấy! Cho dù đem mảy như cây cỏ mà đâm đạp cũng không có nửa lời oán thán, nói không chừng phải ôm lấy bắp đùi hần, cầu xin hần cho mảy kiếp sau được vinh hoa phú quý. ...Đệt ...đệt mụ nội Minh Thần! Ông đây là người Trung Quốc, anh, một động vật nửa người nửa sói tự cho mình là giỏi lắm sao hả!?

“A a a...Ồn chết đi được ~~~ Có để cho người ta ngủ không hả ~~~”.

Giọng nói trẻ con mềm mại từ trong đầu vang lên, Hàn Hiểu tròn hai mắt, trong phút chốc quên mất cả thở. ....trước mắt xuất hiện một bé con nửa trong suốt, mũm mĩn mịn màng, nhìn chiếc móng trần trụi chắc khoảng tầm 3 tuổi, tóc đen mắt đen, chính là một Anute thu nhỏ...Ồ, được rồi, đôi mắt và chiếc mũi cũng có một chút giống cậu.

Tên nhóc con loạn xạ bay vào lòng Anute, câu đầu tiên nó nói khiến cho Hàn Hiểu suýt nữa tức muốn chết.

“Cha oi, cha oi, ba ba ngốc nghếch vừa nói người là loại động vật nửa người nửa sói đấy!”.

“Chẳng lẽ nhóc cho là không đúng?”. Anute nhướn mày, ngón tay nhẹ búng lên chiếc trán của nhóc con.

Tiểu Tiểu Minh Thần trừng mắt, lão đảo giống như say rượu, rồi ngã xuống giường. Hàn Hiểu nhân cơ hội nhào tới, biểu cảm trên mặt chỉ có hai chữ hung dữ để hình dung. Mới có nói có một chút mà nhóc con này đã tố cáo, sau này biết làm sao! Chỉ bằng bây giờ bóp chết nó đi!

Tiểu Minh Thần hiển nhiên là nghe được ‘tiếng lòng’ của Hàn Hiểu, sợ tới mức kêu thảm, cong mông lên chạy loạn trên giường. Vất vả lắm mới tránh được ‘mà trào’ ào tới, chạy đến mép giường thì lại bị kết giới cứng đầu cứng cổ đánh bật trở lại.

Anute chống tay, dựa vào đầu giường, không có chút ý nào muốn lên giúp. Rất nhanh, tiểu nội tặc (*) trần truồng rơi vào tay Hàn Hiểu hung ác.

(*) nội tặc: kẻ trộm trong nhà, trộm nội bộ.

“Ba ba ~~~”. Tiểu Tiểu Minh Thần chớp chớp đôi mắt to, nịnh hót mà cọ cọ trên người Hàn Hiểu, cực kì giống một con chó săn nhỏ muốn thân thiết cùng chủ nhân.

“Nhóc làm rồi”. Hàn Hiểu nhếch môi, đối với tên nhóc con trần truồng này nhe ra hàm răng trắng lạnh lẽo, “Ba ba của nhóc ở kia”. Cậu chỉ chỉ vào Anute đang nhàn nhả, không để ý đến tiếng hét chói của nhóc con, nắm ngón tay mở ra ‘đét đét đét’ vào cái mông mũm mĩn trắng mịn hồng hào kia, để lại vài dấu tay đỏ đỏ ở trên đó.

“Hu hu òa ...”. Thăng bé đập đập chân, nước mắt như nước lũ cuộn chảy. Nó vừa ghen ngào khóc vừa rúc đầu vào trong chăn.

Hàn Hiểu đánh xong cũng có chút ân hận, cậu nhất thời tức quá mà không tính tảo, tuy đánh có vài cái nhưng mà là đánh toàn lực: “Đừng khóc”. Cậu háng giọng vài cái che dấu đi sự mất tự nhiên của bản thân, nắm lấy hai chân của thăng bé xách lên. Tiểu Minh Thần giận rồi xoay đầu đi, quay trái quay phải nhất định không cho Hàn Hiểu chạm vào.

Hàn Hiểu thờ dài, ôm lấy nhóc con mềm mại này đặt lên đùi, tay xoa xoa nhẹ lên cánh mông vừa sưng vừa đỏ của nó. Minh cũng thật là, lại đi so đo với một đứa nhỏ làm gì. ...Tên nhóc con thông minh lanh lợi, biết cái gì gọi là ‘thức thời mới là trang tuần kiệt’, hơn nữa lại là con của Anute, cùng với cha thân thiết cũng chẳng có gì lạ, chỉ có điều, vừa mới thấy mặt đã mách lẻo, thật sự làm cho cậu có chút ghen tị, cứ như thế thì cậu còn có cái gì gọi là riêng tư trong lòng nữa, đừng nói là oán giận, mà ngay cả lạng thăm oán giận trong lòng cũng không được.

Con người của thăng nhóc đảo qua đảo lại một cái, sau đó xoay người lại, chọc chọc cái mũi nhỏ vào đùi Hàn Hiểu, vén cái miệng nhỏ đáng thương hề hề nhìn Hàn Hiểu nói: “Ba ba, người không vui sao, con sau này sẽ không nghe trộm tiếng lòng của người nữa”.

“Đừng giận nữa có được không ~~~? ”. Cánh tay nhỏ nhắn mũm mĩn nắm lấy Hàn Hiểu lay lay, đôi mắt ướt sũng vừa to vừa sáng, đúng ánh mắt kiểu đã làm chuyện sai lầy lòng nhìn chăm chăm Hàn Hiểu.

Thấy một bé con làm người ta vừa cảm thấy đáng yêu vừa cảm thấy đáng thương nhiều như vậy, Hàn Hiểu làm sao có thể tức được nữa. Cậu đưa tay lên xoa xoa mái tóc xoắn của nó, cảm thấy bụi ngùi, sao mình lại có thể thực sự dễ dàng chấp nhận thăng bé như thế. Cho dù cậu muốn đấu tranh cũng vô dụng, đối phương chính là một vị thần cao cao tại thượng. Hàn Hiểu nhịn không được lại bắt đầu thờ dài, nói cậu đến bây giờ vẫn chưa có một kết giao nào cũng không sai, nhưng mà cũng không cần thiết liên một lúc đưa đến hai sinh vật giống đực như thế này chứ. Nói thật, những vị ‘nữ vương đại nhân’ trong công ty khiến cho cậu cảm thấy sợ sợ, nhưng so với đàn ông rắn chắc thì cậu vẫn thích phụ nữ hơn một chút.

Nói đến cũng là tại Anute không tốt, không nên chạy theo trào lưu đồng tính gì đó chứ, lại còn thỉnh linh làm cho cậu có một. ....nghĩ đến đây, con tức của Hàn Hiểu lại từ từ nổi lên. Đáng ghét thật! Ngay cả lúc cậu bị thất thân mà bản thân cũng không biết, bây giờ lại xuất hiện một đứa con ba phần kiêu ngạo bảy phần xảo trá nữa chứ! Cái trò đùa này thật quá vui a!

Hàn Hiểu khóc không ra nước mắt, chính đang lúc cậu bị ai cho số phận lắm truân chuyên của mình, thì cái khu nhà trọ nhỏ của cậu được xưng là có thể chống được động đất cấp 7, bây giờ lại giống như tàu lượn siêu tốc bắt đầu kịch liệt lắc lư, nghiêng ngả trái phải không nói làm gì, lại còn lên xuống xoay vòng.

Anute thu hồi lại dáng vẻ tươi cười, đưa tay ôm Hàn Hiểu vào lòng, mát lạnh nhìn chăm chăm vào một góc phòng, Tiểu Minh Thần dùng cả tay chân bò lên vai cha, ‘chịu’ một cái biến thành một luồng sáng chui vào bụng Hàn Hiểu.

Lắc la lắc lư khoảng một phút, chấn động đáng sợ cuối cùng cũng chậm rãi dừng lại. Căn phòng của Hàn Hiểu lập tức thay đổi hình dạng. Cậu sắc mặt trắng bệch, chỉ vào đồng lộn xộn trước mắt, tay run rẩy nói không lên lời.

“Nơi này đã không còn an toàn nữa rồi, chúng ta phải nhanh quay về thôi”.

“Quay về, về đâu?”. Đầu của Hàn Hiểu âm ỉ đau, cậu có dự cảm, bây giờ những chuyện đáng sợ mới bắt đầu.

“Ai cập”. Anute rũ mắt xuống, lộ ra nụ cười ‘ý vị thâm trường’: “Nói một cách chính xác, là Ai Cập vào thời đại của các vị thần”.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2

Bên trong hoàn toàn im lặng —— Ba giây sau, một tiếng hét kinh thiên địa khiếp quỷ thần từ miệng Hàn Hiểu phát ra. Trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ, giống như gặp quỷ, nhanh chóng lui lại phía sau.

Anute đã sớm đoán Hàn Hiểu sẽ có phản ứng này. Hấn búng tay ‘tách’ một cái, hai giây sau, hai người đàn ông cao lớn mặc trang phục kì lạ như có ma thuật lần lượt từ trong không khí hiện ra.

“Đã chuẩn bị tốt chưa?”.

“Dạ rồi, thưa chủ nhân”. Một người tiến lên, trên tay cầm hai cuốn sổ nhỏ màu đỏ.

Hàn Hiểu dụi dụi mắt, nghi ngờ có phải mình hoa mắt không, cậu không nhìn nhầm, đó là... hộ chiếu? Cậu quay đầu, đúng như dự đoán, nhìn thấy trong tay tên còn lại đang cầm vé máy bay. Ông trời ơi, không nghĩ tới tên Minh Thần này cũng rất hiện đại a.

Anute gật đầu, phát phát tay về hướng hai người kia. Trong nháy mắt, Hàn Hiểu không hiểu tại sao mình lại đang xuất hiện trong đại sảnh của sân bay náo nhiệt! Cậu vội vàng muốn há mồm kêu ‘bất cóc’, không ngờ trong cổ họng không phát ra được âm thanh nào, ngay cả hừ hừ hai tiếng cũng không được.

Cậu chỉ có thể trừng mắt, dùng ánh mắt sắc như đao nhìn về phía Anute đang giả bộ vô tội mà bặm vằm.

“Cung ơi, bởi vì trạng thái cơ thể của em không cho phép dịch chuyển tức thời khoảng cách dài, chỉ có thể ủy khuất em ngồi máy bay vậy”. Anute giọng cao tằm về máy bay lên, hướng về phía Hàn Hiểu trung ra nụ cười chói lóa.

“Khoang hạng nhất a”.

Ngồi trên máy bay xa hoa thoải mái, trong lòng Hàn Hiểu tâm tình gì cũng có. Đi không từ biệt —— không cần phải nói, công việc ổn định bị mất, càng đáng sợ hơn là cậu từ nay sẽ thành người mất hộ khẩu. Muốn an an ổn ổn sống bình yên đến hết đời chỉ sợ là hy vọng xa rồi rồi, nhờ may chộc giận cái vị thần XX nào đó mất hứng, đến lúc đó thì ngay cả người nhật xác cho mình cũng không có a~~

“Đừng suy nghĩ lung tung”. Anute đứng đưa ngón tay, không khí xung quanh sinh ra một chút dao động, một bức ‘tường’ kiến trúc trong suốt xuất hiện trong khoang máy bay. Hàn Hiểu biết, cái này là để ngăn cách với bên ngoài.

Ánh sáng vàng chột lóe lên, Tiểu Minh Thần trần truồng lại chạy ra. Nó bỏ nhào vào đùi Anute hô to: “Cho con quần áo đi mà ~ quần áo ~ như thế này nhìn không đẹp chút nào!”.

“Con bây giờ là linh thể, không ai nhìn thấy được. Cho con mặc quần áo chẳng phải là hù người khác sợ chết khiếp sao?”. Anute lắc đầu, không phủ nhận có ý trêu chọc ở trong đó. Lẽ ra thằng nhóc nhà mình không nên chạy ra ngoài, đáng lẽ ra, cứ ngoan ngoãn ở trong bụng Hàn Hiểu không phải tốt sao? Muốn mặc quần áo, chính mình dùng pháp lực biến thành đi.

“Ừ ừ ~ Ừ ừ ~”.

Tiểu Minh Thần không chịu buông tha, từ đầu này bay qua đầu kia, thỉnh thoảng lại ở trên không làm động tác nhào lộn có độ khó cao. Tuy biết chắc là nó không rơi xống nhưng Hàn Hiểu vẫn không nhịn được mà thay nhóc con nhà mình đồ mỗi hồi lạnh.

“Xuống đây đi, con không chóng mặt hả!”. Hàn Hiểu cuối cùng cũng không nhịn được nữa, túm lấy tên nhóc bướng bỉnh lôi xuống dưới. Tiểu Minh Thần ‘úm ừm’ vùng vằng, trò chơi đang hay bị người cắt ngang, mất hứng.

“Con nó tên là gì?”. Hàn Hiểu quay đầu nhìn về phía Anute. Cậu giả vờ vỗ nhẹ lên cái mông nhỏ mũm mĩm hồng hào một cái, thành công ngăn chặn tên nhóc con bướng bỉnh. Xem ra trận đòn lúc trước vẫn còn rất có hiệu quả.

“Không biết”.Anute lật một trang tạp chí, đưa ra một câu trả lời rất vô trách nhiệm, nhìn bộ dạng hẩn im lặng đọc tạp chí,căn bản là không giống vị thần chết hung ác, ngược lại, lại mang theo một loại cảm giác cao quý tao nhã.

“Em quyết định đi”.Hắn quay đầu lại, chỉ một ánh mắt đã khiến đứa con đang nói thao thao bất tuyệt kháng nghị kia bị bịt miệng.

“Tôi sao?”.Hàn Hiểu hơi hơi sững sốt, không thể tưởng tượng nổi mà chỉ vào mũi mình.

“Đương nhiên, em cũng quyền mà, không phải sao?”.Anute cười dịu dàng, hẩn cố ý ghé sát vào tai Hàn Hiểu nói, giọng nói từ tính trầm thấp cùng hơi thở nóng hổi, thổi vào lỗ tai của Hàn Hiểu.

“Tôi biết rồi, tránh xa xa tôi ra một chút”.Hàn Hiểu đẩy Anute ra, đối với ánh mắt tò mò của Tiểu Minh Thần, lại càng thêm quần bách, hận không thể từ trên máy bay nhảy xuống!

“Phi lễ vật thị!(*).”.Cậu đưa tay che tầm nhìn của thằng bé: “Con ...sau này tên là Hàn Lễ”.

(*) Phi lễ vật thị: ý là những việc vô lễ, bất lịch sự, thì không nên nhìn, không nên nghe, không nên nói, không nên làm.

Mồ hôi lạnh đồng thời từ trán của Minh Thần lớn lẫn nhỏ chảy xuống ròng ròng.Là bản thân mình nói ra nên Anute cũng không phản bác được gì, nhưng Tiểu Hàn Lễ khuôn mặt khổ sở, lập tức muốn khóc rồi.

Đối với thần thánh có vị trí cao mà nói, tên đều có ý nghĩa phi phạm. Giống như Minh Thần Anubis, cũng có rất ít người biết hẩn có một cái tên khác.Tiểu Hàn Lễ không cầu tên mình có bao nhiêu uy phong, nhưng ít ra, ít ra cũng phải giống tên một vị thần a! Hàn Lễ Hàn Lễ, vừa nghe đã biết nó là con lai rồi!

Kháng nghị không hiệu quả, một chút ý kiến cuối cùng của Tiểu Minh Thần cũng bị bóp chết dưới bàn tay của Hàn Hiểu. Tên nhóc giận dữ mà chạy loạn khắp cabin, liệu mình không chịu trở về bụng Hàn Hiểu. Hu hu hu, ông ấy mặc kệ rồi! Sao lại mang theo cái người bắt nạt người khác như thế chứ!

Anute cực kỳ kiên nhẫn phi thường, dọc đường đi đối với oán hận của đứa con coi như không nhìn thấy.Trước khi xuống máy bay, tên nhóc còn làm loạn kinh hơn nữa.Anute không chút hoang mang, chỉ vền vền nói mỗi một câu khiến cho thằng bé thét lên rồi bay vào bụng Hàn Hiểu.

“Ta muốn bỏ kết giới rồi, không quay trở lại, bị người khác chop lấy ấn tui nuốt sống cũng đừng trách ta không nói trước”.

Cái tên Hàn Lễ cuối cùng cũng được quyết định, tuy rằng đây không phải cái tên đại diện cuối cùng của nó được ghi bảng tên của các vị thần trong thần miếu Amun, nhưng đây là cái tên đầu tiên được đặt có ý nghĩa khác thường.

Đi khỏi sân bay, Hàn Hiểu lại một lần nữa được mở rộng tầm mắt nhìn thấy pháp lực kì diệu của Anute. Giống như biến ma thuật, bản lĩnh trong nhảy mất bọn họ đã ra khỏi thành phố, đặt mình trên một sa mạc mênh mông.

+++++++

Gió nổi lên, cát bụi trải qua ngàn năm bay đầy trời, tiếng ca du dương, từ một nơi xa xa trong biển cát truyền đến——

.....Một chiếc thuyền làm bằng vàng, gương cao buồm trắng xuất hiện trước mặt Hàn Hiểu.Nhìn kỹ, thân thuyền được hai con cá sấu hung dữ miệng rộng đang há mồm nâng lên.

Hàn Hiểu sợ hãi mà lui lại mấy bước, Anute lại ôm lấy thắt lưng cậu nghiêng người về phía trước, bọn họ liền xuất hiện trên thuyền. Hàn Hiểu trộm quan sát bốn xung quanh, trên thuyền hết sức khoáng đạt, ở giữa trung tâm có một cái điện thờ làm bằng vàng, phía trên còn có thể nhìn thấy phù điêu nổi hình chim cắt.

Anute hướng về phía mặt trời nói một câu, Hàn Hiểu nghe không hiểu gì hết, cậu đoán rằng đó là ngôn ngữ Ai Cập cổ.

Cá sấu nâng thân thuyền khép cái mồm lớn lại, hơi thở mà bọn chúng thở ra biến thành một dòng sông màu ngọc bích, kéo dài đến phương Đông xa xôi.Dòng sông trong veo chậm rãi chảy phía trên cát vàng, sạch sẽ mà trong suốt, ngay cả những hạt cát nhỏ ở phía dưới cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

+++++++

Hàn Hiểu ngây ngốc tròn mắt, mỗi một chỗ bên bờ sông biến hóa đều làm cậu mở to mắt ra...Sa mạc chậm rãi lui về phía sau——biến thành một ốc đảo xinh đẹp, chỉ có hoa cỏ lẳng lặng nở rộ ở hai bên bờ sông xanh ngọc bích, những đóa hoa nở rộ xinh đẹp nhất——phế tích ngàn năm bị xói mòn dần dần khôi phục lại sức sống, cõi bỏ lóp ngoài tàn tạ bị gió cát ăn mòn, lại một lần nữa hiện ra nên văn minh tinh thần sáng chói của nó.

Lịch sử chưa được nhân loại tìm ra giống như một màn sương tan đi, xuất hiện ở trước mắt Hàn Hiểu, là khí thế hào hùng kia, đất nước cổ xưa thu hút tâm hồn con người.....

“Đây, đây là là——”.Cậu liếm cánh môi khô nẻ, mở to mắt nhìn thuyền từ sông lớn quẹo vào một nhánh sông nhỏ.

“Thebes”.Anute cười, thay Hàn Hiểu giải thích nghi hoặc. Ngón tay của hẩn khẽ khẽ gõ lên mạn thuyền, thân thuyền làm bằng vàng ngay lập tức trở nên giống như những chiếc thuyền bình thường, Hàn Hiểu vội vàng thò đầu nhìn xuống sông, quả thật là...hai con cá sấu to lớn dữ tợn kia cũng biến mất không thấy tăm tích.....

“Cẩn thận kéo ngã”. Anute hào tâm giúp cậu một phen, không biết niệm thần chú gì mà màn sương màu vàng trước mặt tán đi, bờ sông trông không lập tức bắt đầu trở nên náo nhiệt. ....

Cả nam lẫn nữ mặc trang phục và đeo trang sức truyền thống của Ai Cập đi ở trên đường phố, thương nhân cao giọng rao các loại hàng hóa đến từ khắp nơi trên thế giới: trang sức, đá quý, hương liệu, ngà voi——thậm chí còn có cả vải vóc và dụng cụ đất đỏ được mang về từ Ấn độ và Ba Tư xa xôi

Hàn Hiểu chỉ có há hốc mồm ra mà nhìn, mắt đều không nỡ chớp một cái... Cậu, cậu đã về Ai Cập cổ đại sao? Không phải cậu đang nằm mơ đấy chứ!

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chiếu xuống dòng sông Nile xinh đẹp. Anute khỏe miệng mang theo vẻ cung chiêu cười, hất một tay ôm lấy thắt lưng Hàn Hiểu, để đề phòng cậu hưng phấn quá mà rớt xuống sông, một tay thì nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, động tác làm dòng sông mang chiếc thuyền tiến về chỗ kia.

Xa xa, một mùi thơm thanh nhả chui vào mũi, Hàn Hiểu quay đầu lại, chỉ thấy một con thuyền nhỏ có treo màn trường được trang trí tinh xảo ở đối diện đang chạy nhanh đến, thân thuyền lướt qua trong nháy mắt, mùi hương thần kì càng đặc hơn.

“Đó là thuyền du lịch quý tộc”.

Anute thần nhiên giải thích, trong nháy mắt, mặt Hàn Hiểu đỏ ửng lên... Cậu, cậu lại nhìn thấy hai người phụ nữ lửa thể phần trên——còn có những người phụ nữ đang nghịch nước bên bờ sông kia nữa, tất cả đều như nhau, hào phóng phô bày thân thể nổi bật màu đồng nhạt của mấy nàng. Giống như những đóa hoa kiêu diễm bên bờ sông Nile, những làn da ẩm ướt kia, nét mặt của những người phụ nữ Ai Cập cổ tỏa sáng, chân thực như thể mang đến cho Hàn Hiểu một cảm giác đánh sâu vào thị giác mãnh liệt.

Rất nhanh, thuyền nhỏ thuận theo dòng nước cập vào một chỗ trống của hậu viện, dòng nước lại trực tiếp thông với một biệt uyển, Hàn Hiểu vẫn là lần đầu tiên được mở mang tầm mắt.

“Chúng ta, chúng ta đã thực sự trở lại thời cổ đại rồi sao?”. Cậu tựa như một chú mèo nhỏ mới sinh, nắm chặt lấy tay Anute, theo sát phía sau đối phương.

Hàn Hiểu có một loại cảm giác bất an không hiểu tại sao, giống như chỉ cần buông tay Anute ra, cậu sẽ lập tức bị chìm trong dòng sông lịch sử, không có cách nào quay trở lại——

“Đúng vậy, nơi này là an toàn nhất”.

Anute phát phát tay bảo đảm người hầu đang tiến đến lui xuống, một tay ôm lấy eo Hàn Hiểu, ôm hờ cậu tiến đến vườn hoa, bên trong vườn hoa sớm đã chuẩn bị đệm mềm, ghế dài, còn có trái cây và đồ ăn ngon nữa.

“Coi như là du lịch đi, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi 8 tháng”.

“Hả?”.

Anute vỗ vỗ xuống chiếc đệm mềm được dệt tinh xảo, ý bảo Hàn Hiểu ngồi xuống, hất tay rót cho mình một cốc rượu, bắt đầu chậm rãi trả lời hàng loạt những chuyện bí ẩn.

“Em hẳn là đã nghe qua về lịch sử của Ai Cập cổ đại, tại Ai Cập cổ đại, vương quyền và thần quyền là tối cao nhất, vì vậy ta có thể không tốn chút sức nào mà phát huy pháp thuật, hơn nữa cũng không phải lo lắng những ‘vị thần’ khác phát hiện ra. Nhưng vì để an toàn, ta sẽ cố gắng hết sức không dùng thần lực mà lấy thân phận quý tộc ở Thebes nghỉ ngơi 8 tháng. Chỉ cần đứa bé được sinh ra, chúng ta lại có thể quay về sống ở thời đại của em”.

Hàn Hiểu vênh tai, cố gắng tiêu hóa sự thật nghe được: “Anh——đang tránh né cái gì sao?”.

“Nghiêm chỉnh mà nói không phải là ta, mà là em và thằng bé”. Anute mỉm cười nhìn cậu: “Có một tên rất phiền toái, hẳn một lòng muốn đánh cắp sức mạnh hắc ám để trở thành kẻ cai trị thế giới trong lòng đất. Đáng tiếc, chỉ cần có ta ở đây, dã tâm của hắn sẽ không có cách nào thực hiện được”.

“Anh nói là——hắn muốn Hàn Lê?”.

“Đúng vậy, Minh Thần còn nhỏ tuổi, đặc biệt Minh Thân thân thể chưa hoàn thiện, là dễ dàng bị đánh cắp sức mạnh nhất”.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“VẬY——VẬY CHẴNG PHẢI HÀN LỄ SẼ RẤT NGUY HIỂM SAO?”.

Nghe thấy Anute nói vậy, Hàn Hiểu không nhịn được có chút sợ hãi. Mặc kệ có như thế nào, nó cũng là con của mình. Nghe được Tiểu Hàn Lễ sẽ bị người khác chia ra lột bụng, trong lòng Hàn Hiểu chung quy cũng không phải là không có cảm thụ gì.

“Cứ ở đây thì không sao cả”. Anute có vẻ như đã lo liệu sẵn hết cả rồi.

Ở lại Thebes không phải là hấn sợ đối thủ, chẳng qua hấn không muốn gây ra những phiền toái không đáng có, huống chi còn có Hàn Hiểu bên cạnh. Anute cũng không muốn ngay từ đầu đã gây ấn tượng xấu với người bạn đời của mình.

“Tôi sẽ bảo vệ nó thật tốt”. Hàn Hiểu thận trọng gật đầu, đột nhiên cảm thấy trọng trách trên vai nặng rất nhiều.

“Còn những 8 tháng nữa a, thật là chán quá đi mà ~”. Ánh sáng màu vàng chợt lóe lên, Tiểu Minh Thần trần truồng lại chạy ra.

Tên nhóc mở to hai mắt, ngạc nhiên mà đánh giá ‘căn nhà mới’ của mình. Vẻ mặt thêm nhỏ dãi cùng với biểu cảm ngốc đần mặt ra kia, quả thực giống Hàn Hiểu như đúc. Anute không nhịn được cười, hấn vẫy vẫy tay, tên nhóc giống như chú chó săn nhỏ ngửi thấy mùi xương, tung tăng tung tăng nhẹ nhàng bay lại.

Chỉ thấy Tiểu Hàn Lễ ngoan ngoãn mà nằm lên đùi Anute, chớp chớp đôi mắt to, ở trong lòng cha cọ tới cọ lui, rất giống như một con thú nhỏ muốn chủ nhân được vui lòng.

Anute nhẹ nhàng sờ sờ lên cái đầu nhỏ của nó, gỡ chiếc vòng cổ hình chim ưng ở trước ngực, đeo ở trên cổ Tiểu Hàn Lễ, hùng ung làm bằng vàng trông rất sống động, hai mắt sắc bén của chim ưng được khảm bằng đá quý màu lam. Nó giương cao hai cánh, tựa như đang vỗ cánh bay trên bầu trời xanh thẳm bao la, hay nên nói là, trên đời này không có bất cứ sinh vật nào có khả năng thoát khỏi mắt nó——

Hai mắt Tiểu Hàn Lễ sáng bừng, cái miệng nhỏ toe toét cười, cẩn thận từng li từng tý một nâng bùa hộ mạng trong lòng bàn tay. Dần dần, vòng cổ chim ưng màu vàng chậm rãi biến thành trong suốt, biến mất trong tay Hàn Lễ. Cùng lúc đó, trên trán nó xuất hiện một dấu ấn kì quái, giống như ung, hoặc là như một con mắt kì quái.

“Con có thể đi ra ngoài chơi được không?”. Cánh tay nhỏ bé hồng hào nắm lấy lưng quần Anute, Tiểu Hàn Lễ mở to đôi mắt long lanh, đáng thương hề hề nhìn phụ thân đại nhân, thiếu chút nữa là đem thắt lưng của đối phương tụt xuống.

“Được, nhưng đừng chạy quá xa”. Anute giương tay lên.

Tên nhóc tru lên một tiếng, kích động bay nhẹ ra ngoài, bộ dáng hưng phấn cực kì giống như phạm nhân được thả ra vậy. Hàn Hiểu cảm thấy có chút không ổn, cậu vừa định nói cái gì thì bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện trước mặt. .... Chỉ thấy bên cạnh Anute có một con chó rừng to lớn màu đen uy nghiêm lăm lăm, giống như một tia chớp đuổi theo Tiểu Minh Thần.

“Yên tâm đi, có Teron đi theo, nó sẽ không sao đâu”. Anute vờn vai lười biếng một cái, tựa đầu vào vai Hàn Hiểu, hip mắt nhìn theo hướng Tiểu Minh Thần vừa mới rời đi: “Thế nào, có muốn cùng đi ra ngoài thăm thú một chút không?”.

Hàn Hiểu không chút nề mặt, thẳng thừng từ chối lời mời của đối phương. Nói thật, cậu đối với Ai Cập không có ấn tượng tốt đẹp gì. Hàn Hiểu đã nghĩ thông suốt rồi, nguyên 8 tháng rông này cứ coi như là một chuyến du lịch đi. 8 tháng trôi qua, cậu và Anute sẽ đường ai nấy đi, không liên quan gì đến nhau nữa. Cậu sẽ lại là một người dân nhỏ bé bình thường, cũng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của các vị thần, sinh con cũng được, mất việc cũng được, toàn bộ cứ cho là bị chó đại cắn đi.

“Thật sự không đi sao?”.

“Không đi”. Hàn Hiểu dùng sức quay đầu đi chỗ khác, thái độ cực kì kiên quyết.

“Thật đáng tiếc, hôm nay chính là ngày có đoàn sứ giả Syria đến thăm”. Anute nhún vai, đối với quyết định của Hàn Hiểu có chút tiếc nuối: “Em đã không muốn ra ngoài, vậy chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa đi”.

“Chuyện có ý nghĩa? Là cái...”. Đột nhiên môi đặt lên môi làm cho Hàn Hiểu như bị điện giật, đàn mặt mở to hai mắt.

Lần đầu tiên bị đàn ông hôn môi, đại não của Hàn Hiểu lập tức đình trệ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn khôn mặt anh tuấn phóng to trước mắt—Ủ, lông mi rất dài, mũi vừa cao vừa thẳng... .Đợi một chút, cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy hả!

“Ừm, ừm, ừm, ừm. ....”. Mặt của Hàn Hiểu trướng đỏ bừng, miệng bị ngăn lại nói không lên lời, cậu có thể cảm thấy được chiếc lưỡi đối phương đang mạnh mẽ chui vào miệng cậu, mút mát, liếm láp dây dưa trong miệng của cậu.

Anute lúc này nhắm mắt lại, vẻ mặt nhìn qua hết sức say mê, bàn tay lớn của hấn đặt phía sau đầu Hàn Hiểu, đem Hàn Hiểu gắt gao áp về phía môi mình, đối phương càng giẫy dụa, động tác của hấn càng bá đạo, hôn cũng càng thêm cuồng nhiệt. Đầu lưỡi của hấn linh hoạt luồn vào trong miệng Hàn Hiểu, dây dưa quấn quýt lấy chiếc lưỡi trúc trắc của đối phương, tận tình nhắm nháp hương vị của cậu, giống như muốn mọi góc ngách trong miệng cậu đều lưu mùi của hấn vậy, giống như tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Nếu như nói Hàn Hiểu lúc đầu còn có chút mơ mơ màng màng, thì bây giờ đã tỉnh táo hoàn toàn. Cậu đột nhiên trừng to mắt, lên gối hung hăng đá vào phía dưới của Anute, tay cầm tóc đối phương kéo giật ra đằng sau.

Anute kêu đau đớn một tiếng, đành phải buông lỏng Hàn Hiểu ra. Nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của đối phương, hắn cười đến mức không có chút nề hà. Bé con của hắn ra tay cũng thật là độc a, tóc cũng bị giật rụng rồi.

“Biết là anh không có ý tốt mà”. Hàn Hiểu cắn tức mà chùi miệng, dùng lực rất mạnh, khiến cho da ở cạnh mồm cũng bị chà cho đỏ bưng: “Lần sau còn chạm vào tôi nữa, đừng có trách tôi không khách khí”.

Lời khiêu khích vừa nói ra xong, Anute lập tức nhưn hai hàng lông mày. Mũi hắn nhếch lên, khoe miệng tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, đang muốn trêu Hàn Hiểu tiếp, thoáng chốc sắc mặt bỗng thay đổi.

Mặt hắn nghiêm lại, kéo Hàn Hiểu đang trung ra về mặt đề phòng, không để cho đối phương kịp phản ứng, trong chớp lát đã di chuyển đến một chỗ khác...

Nơi đó là một thần điện nhỏ bên cạnh bờ sông Nile, bên trong thần điện thờ phụng tượng thần mặt trời.

Hàn Hiểu sững sờ một chút, theo ánh mắt của Anute nhìn về phía trước. Chỉ thấy không biết Hàn Lễ từ khi nào đã mặc quần áo, chiếc quần quần nhỏ màu trắng, trước ngực còn đeo vòng cổ kêu leng keng leng keng. Bởi vì là Linh Thể, Tiểu Minh Thần có thể bay tới bay lui không sợ bị người khác phát hiện, nhưng mà lần này lại khác, nó đứng trước một cô gái đang ngồi trên bậc cầu thang, cười nói vui vẻ với Tiểu Hàn Lễ.

Cô gái có tóc đen mắt đen, quần áo được đính các loại trang sức bằng vàng rực rỡ, hai tay chống cằm, cười nhìn Tiểu Minh Thần. Khoe mắt của nàng hơi hơi nheo lại, dường về mắt thuận theo con mắt cong lên, các cử chỉ cho thấy nàng là một người được giáo dưỡng rất tốt.

“Ankhesenamun, người có thể đưa ta vào hoàng cung thật sao?”.

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu, vươn ngón tay muốn chọc chọc vào Tiểu Hàn Lễ, nhưng lại không như ý muốn mà đâm xuyên qua cơ thể của Hàn Lễ.

“Người không chạm được đâu, có điều, người có thể nhìn thấy ta cũng là lợi hại lắm rồi!”. Tiểu Minh Thần bay quanh đối phương một vòng: “Cảm ơn người đã tặng quần áo cho ta nha”.

“Thật kì quái, người rõ ràng có thể mặc được quần áo, sao ta vẫn không chạm được vào người?”.

“He he ~”. Tên nhóc đắc ý làm mặt quỷ với đối phương: “Đó là vì ta có pháp lực. Có điều vẫn còn nhỏ nên pháp lực không thể kéo dài, vì thế hay là quần áo này trả lại cho người”.

“Người thật đáng yêu”. Cô gái chống cằm tủm tỉm cười với Hàn Lễ: “Ta cũng có một người đệ đệ, hắn với người rất tương phản nhau, rất trầm lặng”.

“Đệ đệ của Ankhesenamun, vậy hắn cũng có thể nhìn thấy ta được sao?”.

“Không, hắn không có loại năng lực này”. Cô gái lắc đầu, nàng rũ mắt xuống, về mặt lập tức trở nên uể oải: “Ta chán ghét loại năng lực này——”.

“Tại sao? Không có loại năng lực này, Ankhesenamun sẽ không thể nhìn thấy ta đó nha”.

Cô gái khẽ cười, giống như hoa sen nở bên bờ sông Nile, xinh đẹp mà thuần khiết.

“Rất hân hạnh được quen biết người, tên của người là gì?”. Cô gái chống đầu gối đứng lên.

“Hàn Lễ!”.

“Hàn Lễ?”. Nàng nghiêng đầu, chớp chớp mắt nói: “Một cái tên kì quái a”.

Tiểu Minh Thần bĩu môi, nhận thấy nó đối với cái tên của mình cũng rất bất mãn: “Ankhesenamun, người phải đi rồi sao? Người đã đồng ý dẫn ta vào hoàng cung rồi mà”.

“Người thật sự muốn đi? Đại tư tể rất lợi hại, hắn có thể sẽ phát hiện ra người”.

“Kệ, mặc kệ, ta vẫn muốn đi”. Tiểu Hàn Lễ sử dụng thủ đoạn ăn vạ, vừa la vừa hét khiến cho cô gái dờ khóc dờ cười.

Hàn Hiểu trộm nhìn Anute một cái, hắn mặt không chút biểu tình, chỉ thấy sâu trong đáy mắt đang bùng cháy một ngọn lửa lộ ra tâm tình của hắn. Hàn Hiểu chấp tay, từ sâu trong đáy lòng thâm cầu nguyện cho tên nhóc kia.

“Được rồi, ngày mai ta sẽ đến đây đợi người”. Cô gái thật sự bị nó dây dưa không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý với yêu cầu của Tiểu Hàn Lễ.

Tiểu Minh Thần cao giọng hoan hô, lưu luyến nhìn theo bóng Ankhesenamun rời đi. Nó vừa mới quay đầu lại, đã thấy được đôi mắt âm u nổi bão của Anute.

“Cha, cha——”. Thân hình nho nhỏ khẽ run lên, Hàn Lễ vội vàng trốn phía sau Hàn Hiểu, chỉ lộ ra đôi mắt lén lút nhìn đối phương.

“Không được đến gần cô bé kia nữa”.

“Tại sao——”.Tên nhóc thu hết dũng khí hỏi.Ankhesenamun chính là người bạn đầu tiên của nó, cũng là người duy nhất có thể nhìn thấy nó.

“Ta nói không được là không được”.Anute nhấn mảy: “Minh thần là vị thần cai quản thế giới tử vong.Con phải nhớ, đối với người sống, tuyệt đối không được dành tình cảm nhiều”.

Lời này vào tai Hàn Hiểu lại ra nghĩa khác, tình cảm của hắn sẽ không dành cho người sống sao?

“Không được, con thích Ankhesenamun”.Tiểu Hàn Lễ bĩu cái môi nhỏ, oan ức nhìn Anute, trong đôi mắt tối đen mơ hồ mơ hồ được che kín bởi một tầng hơi nước.

“Nàng ta không được”.Anute thở dài, thấy đáng về đáng thương hề hề của con mình như vậy, giọng nói của hắn cũng hòa hoãn lại: “Nàng ta là con gái của Ankhenaton”.

“Ankhenaton, là ai vậy?”.Hàn Hiểu nhin không được mà chen vào, cậu thực sự rất tò mò, tại sao Anute đối với cô bé Ankhesenamun kia lại cảnh giác đến vậy.

“Akhenaton là bị vua Pharaoh tiền nhiệm, vì sùng bái mù quáng thần Aton mà bị chủ thần oán hận, vương triều của hắn cũng bị lật đổ, huyết thống của hắn cũng vì thế mà bị nguyên rủa”.

“Con mặc kệ! Dù sao con cũng thích Ankhesenamun, con muốn làm bạn cùng nàng ấy”.Tiểu Hàn Lễ tùy hứng nói, lè lưỡi, xoay người bay lên không trung làm mặt quỷ.

“Quay lại”.

“Con không muốn”.

“Ta nói một lần cuối, quay lại!”.

“Hu hu——con không muốn quay về, con muốn làm bạn với Ankhesenamun cơ——”. Cảm nhận được con giận dữ của cha mình, tên nhóc khiếp sợ trốn vào sau cột đá, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, ai oán với quyết định của phụ thân đại nhân.

Anute nhún mảy một cái, ngón tay khều khều, đem Tiểu Minh Thần đang gào thét tím trở về.

“Đừng, đừng bắt con trở lại! Á.....”.Tiếng hét chói tai của trẻ con bị cắt đứt rồi biến mất, cơ thể Tiểu Hàn Lễ đang lơ lửng trong không khí cũng biến mất theo.

Hàn Hiểu chỉ ngây ngốc nhìn Anute, chỉ thấy đối phương phui phui tay như chưa có chuyện gì xảy ra.Biết hắn không có khả năng làm tổn thương con mình nhưng Hàn Hiểu vẫn nhin không được hỏi một câu: “——Nó đâu rồi?”.

“Tạm thời giam lại”.Anute thần nhiên trả lời, dường như lơ đãng liếc qua bụng của Hàn Hiểu.Hắn vung tay lên, mặt đất trống không bỗng dưng cuộn cuộn nổi một trận lốc cát.

Cát màu đen càng ngày càng xoay nhanh, nhanh chóng tụ thành một con chó rừng to lớn uy phong, xuất hiện trước mặt hai người.

“Chủ nhân”.Chó rừng đuổi chân trước ra, quỳ sấp dưới chân Anute, giọng nói của nó vừa băng vừa lạnh, lạnh lẽo không mang theo một chút nhiệt độ nào.

“Ngươi không trông nó cẩn thận”.

“Xin lỗi chủ nhân”.Giọng nói lạnh băng của chó rừng có một tia dao động, nghe hết sức sợ hãi: “Cô gái kia có bùa hộ mệnh của hoàng gia, tôi không có cách nào thi triển pháp thuật”.

“Thôi bỏ đi——Ngươi đi hoàng cung một chuyến, giám sát nhất cử nhất động của Ankhenaton”.

“Tuân lệnh chủ nhân”.Chó rừng cúi đầu hành lễ, giống như lúc đến, trong nháy mắt biến thành cát đen, biến mất trong không khí.

“Đi thôi, chúng ta quay về”.

Anute ôm chặt lấy vai Hàn Hiểu, hôn lên trán cậu, trong nháy mắt, bọn họ đã từ thần điện nhỏ bên bờ sông Nile về đến phủ của mình.

“Chủ nhân”.

Bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện một người đàn ông giống như là thị vệ khiến Hàn Hiểu giật mình.Đối phương cung kính khom lưng cúi đầu, dường như đối với sự thoát ẩn thoát hiện của hai người bọn họ không có chút kinh sợ nào.

“Đừng sợ, hắn chẳng qua chỉ là một con rối”.Anute vỗ vỗ bả vai Hàn Hiểu an ủi.Hắn hướng về phía thị nữ hai bên hất cằm một cái, lập tức đã có người tiến lên, người nâng người đỡ Hàn Hiểu rời đi.

“A——Anute?”.

“Đừng lo lắng, trước tiên cứ đi nghỉ ngơi đã. Ta có chút chuyện cần làm, xong chuyện sẽ ở bên cạnh em”.

“Nhưng mà——”. Lời nói còn chưa nói xong đã thấy hần mang theo con rối người hầu vội vã đi ra ngoài. Hàn Hiểu bữu môi, nói thật, trong lòng quả thực có cảm giác mất mát không hề nhỏ.

Đi tới đi lui nửa ngày trời mà không có việc gì làm, Hàn Hiểu bắt đầu tính toán. Theo như lời Anute nói, 8 tháng rỗng này coi như là đi du lịch... Ai Cập cổ đại, là một quốc gia cổ đại có nền văn minh huy hoàng, không phải ai cũng có cơ hội đến.

Thị nữ bưng nước, rượu luôn luôn đi phía sau cậu, mỗi lần đi qua một chỗ, người hầu sẽ quỳ xuống hành lễ, khiến cho Hàn Hiểu vô cùng không được tự nhiên. Cậu vẫy vẫy tay, người hầu bưng nước bắt đầu lui xuống.

Sau khi đi dạo phủ đệ xong, Hàn Hiểu lúc này mới phát hiện ra... Đồ cậu mặc chính là trang phục truyền thống của Ai Cập cổ đại: một chiếc áo ngắn màu trắng tơ vàng, từ vai trái đến thắt lưng lộ ra da thịt, phía dưới là chiếc quần quần nếp gấp bình thường, có điều nút khóa là hình một con sói nhỏ bằng vàng trông rất xinh động.

“Hồng rồi!”. Cậu bỗng đứng la to lên.

Che mặt mình lại, Hàn Hiểu ngó trái ngó phải quan sát phản ứng của mọi người xung quanh... Cậu cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ bất bình thường! Khuôn mặt của cậu chính là gương mặt thuần nét Á Đông, vậy thì những người trong phủ này không cảm thấy kì lạ sao?

“Không sao đâu ~~~ Cha đã thi triển một câu thần chú trên người của người. Người trong mắt những kẻ khác cũng chỉ là một quý tộc Ai Cập bình thường”. Giọng nói rầu rĩ của đứa nhóc vang lên trong đầu Hàn Hiểu, nghe hết sức nào nề, hết sức buồn bã.

“Con—— Không sao chứ?”.

Không hỏi tới thì thôi, vừa mới hỏi, Tiểu Minh Thần ở bên trong đã giấy nảy lên: “Hu hu ——! Hai người thật là xấu xa, tại sao lại nhốt con lại ——Hu hu ——”. Tên nhóc con vừa khóc nức nở vừa ghen ngào nắc cụt, khóc bù lu bù loa lên, người không biết còn tưởng rằng nó bị người ta bỏ rơi nữa ấy chứ.

Hàn Hiểu bắt đầu tưởng tượng, nếu như thằng nhóc này có thể hiện ra thực thể, nhất định sẽ vừa kêu la vừa gào khóc, khiến cho mọi người không được yên ổn.

“Hu hu —— Con muốn ra ngoài! Muốn ra ngoài!”.

“——”.

“Hu hu ~ Òa ~~~ Ba ba không thương con! Con biết là người chỉ giả vờ thích con, hu hu, con là một đứa trẻ không ai thương —— hu hu ——”.

“Được rồi, được rồi, đầu ta cũng bị con làm cho to ra rồi”. Hàn Hiểu nhịn không được mà thở dài: “Nói đi, con muốn ta làm thế nào?”.

“—Ba ba, người thực sự giúp con?”.

“Nói nhanh! Nói nhanh đi, không ta thay đổi chủ ý bây giờ”.

“Đừng, đừng mà ~~~”. Tiểu Hàn Lễ cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, thái độ cũng quay ngoắt 180 độ, giọng nói cũng ngọt ngào nũng nịu như rót ra mật: “Ba ba là số một, ba ba là tốt nhất ~~~ Người con thích nhất là ba ba ~~~”. Nếu không phải không có thực thể, nó nhất định sẽ cho Hàn Hiểu một nụ hôn siêu cấp ngọt ngào vô địch thiên hạ cộng thêm một cái ôm đáng yêu không gì sánh bằng.

“Ít nịnh hót đi”. Hàn Hiểu lắc đầu, vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười. Thật không biết nhóc con này giống ai, tùy hứng, nghịch ngợm, xảo trá, và 100% là một tiểu yêu tinh nhõng nhẽo.

“Ba ba, chúng ta nhanh đến điện thờ thần mặt trời đi. Thần chú của cha thi triển trên người con mang năng lực hắc ám, bản thân con không tự mình giải được, nhưng đến điện thờ thần mặt trời có thể giảm sức mạnh của Minh Thần, có thể giúp con giải trừ thần chú. Nhanh, nhanh, chúng ta nhanh đi đến đó nào”.

“Chờ chút, cái điện thờ thần mặt trời đó nằm ở đâu?”.

“Con cũng không biết —— A, có cách rồi! Đi ra ngoài hỏi thăm chẳng phải sẽ biết sao. Đi nhanh lên nào ~~~ Chúng ta mau rời khỏi đây đi”.

“Được rồi, con đừng có giục nữa”.

Hàn Hiểu thở dài, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

“Không được đi bên đó! Người trong phủ này đều là con rối, bị bọn họ phát hiện nhất định sẽ rất thảm. Chúng ta phải lén lút chuồn ra ngoài”.

“Cái gì? Muốn ta lên lút như kẻ trộm!”.

Hàn Hiểu đau lòng rên lên một tiếng, cam chịu số phận mà theo chỉ thị của thằng nhóc, cẩn thận từng tý một, khom khom thắt lưng né tránh tầm mắt của người khác.

++++++

Thebes là một đô thành biểu tượng cho vương quyền, mặc dù thời điểm lúc Ankhenaton đang tại vị đã một lần dời đô đến Amarna, cũng vì thế mà một nơi có nền văn minh sáng lạn như thành thị này dần chìm vào hoang phế...Cuối cùng, nó lại một lần nữa được nghênh đón huy hoàng.

Cung điện hoa lệ được trang trí bằng các đồ làm từ ngà voi, vàng và đá cẩm thạch.Các thương nhân đến từ khắp nơi trên thế giới bày bán đủ các loại kì trân dị bảo —— Khắp các con đường cực kỳ náo nhiệt, người người qua lại đủ các hình dáng màu sắc, có quý tộc mặc tơ lụa gấm vóc, cũng có những nô lệ hèn kém ăn mặc bẩn thỉu bị người ta khinh thường xua đuổi giống như trâu bò——

Hàn Hiểu đi trên đường lớn, cảm thấy những cảnh những vật trước mắt hết sức mới lạ.Cậu vừa đi vừa nhìn, thường xuyên dừng chân quan sát, nhưng lại làm cho Tiểu Hàn Lễ đang muốn nhanh tới thần điện suốt ruột như ngồi trên đống lửa.

Bỗng nhiên, đám người phía trước phát ra tiếng huyên náo lớn, mọi người tự động tách ra thành một con đường.Hàn Hiểu tò mò mà tiến gần đến, chỉ thấy vài tu sĩ về mặt đầy tự cao ở giữa đám lính nghênh ngang đi qua.

“Là đoàn tế tự, thủ hạ của tế tướng”.

“Hình như đang đi đến điện thờ thần mặt trời đấy”.

“Đúng vậy, nghe nói thân thể của tân vương không được khỏe cho lắm——”.

Điện thờ thần mặt trời! Mắt Hàn Hiểu sáng lên, đây chẳng phải là chỗ cậu muốn đến sao! Thật là, từ đầu đến giờ thật là phí công mà ~.

“Đó cũng là nơi chúng ta muốn đến, không phải sao?”.Bởi vì vẫn chưa có thời quan nói chuyện trong đầu, Hàn Hiểu chỉ có thể hết sức hạ giọng xuống mà lẩm bẩm

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là nó, chỉ có điều con ghét mấy tên tế tự kia, mùi của bọn chúng thật là ghê tởm”.

“Ghê tởm?”.

“Đúng vậy, mùi của sự ô uế, ngay cả linh hồn cũng đều là một màu đen”. Thằng nhóc tức giận nói: “Bọn chúng nhất định đã làm rất nhiều chuyện xấu.Sau này mà rơi vào tay con, quyết không cho bọn chúng được thoải mái”.

“Được rồi, đừng có giờ nanh múa vuốt nữa, vẫn còn cần bọn chúng dẫn đường đấy”.Hàn Hiểu lắc đầu, lặng yên mà đi theo mấy tên tu sĩ kia.

Sa mạc vô cùng mênh mông, sông Nile uốn lượn chảy qua, giống như ngọc bích được khảm trong hoàng kim, mặt trời treo cao trên bầu trời phương đông, dừng ở đỉnh trụ hình obelisk (dạng tháp có 4 mặt bên và đỉnh nhọn). Chiếc trụ lớn hùng hồn dựng thẳng đứng, tượng trưng cho vương triều cổ xưa huy hoàng và hùng mạnh.

“Woa, thần điện thật tráng lệ nguy nga”.Hàn Hiểu từ trong đáy lòng tán thưởng, cùng với vẻ hoang tàn của thế kỉ XXI thì không thể nào so sánh được: “Nhưng mà, chúng ta vào trong bằng cách nào?”.

Ở bên ngoài thần điện có hai người lính gác, không tùy tiện cho mọi người tùy tiện đi vào thần điện.

“Cái này——”.Tiểu Hàn Lễ cũng cảm thấy buồn rầu, nếu là trước kia, nó còn có thể thi triển một ít pháp thuật, nhưng mà hiện tại, chút phép thuật bé con con cũng bị cha phong ấn rồi, làm sao mới có thể đi vào đây?

“Từ từ .....Người kia có phải là Ankhesenamun không?”.Ánh mắt Hàn Hiểu híp lại, liếc mắt một cái liền thấy được thiếu nữ từ đại điện đi ra khẽ gật đầu với đoàn tế tự.Nàng mặc một chiếc váy dài trắng nõn, nhưng tua màu hoàng kim chảy dài đến mắt cá chân, mái tóc đen mềm mại cùng với đồ trang sức bằng vàng tạo thành một chiếc mũ lộng lẫy.

“A, đúng là Ankhesenamun! Hu hu —— con không ra được rồi!”.

“Đừng vội, ta tới gần chút nữa thử xem”.Hàn Hiểu cố gắng chen qua đoàn người, từng bước từng bước tiến về phía trước.Nhưng mà mọi người đều bị đám binh lính cầm vũ khí mạnh mẽ ngăn ở bên ngoài thần điện.

“Đáng ghét, phải thế nào mới cho vào bên trong chứ!”.

“Ngươi muốn đi vào sao?”.

“Đúng nhiên ——Ồ, ngươi là ai?”.Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn người đi tới.Đối phương khoanh tay trước ngực mỉm cười chăm chú nhìn Hàn Hiểu, thân trên trần trụi màu đồng, bên hông chỉ đơn giản quấn một chiếc quần xếp.

“Thần tức giận rồi —— Đây chẳng phải rõ ràng rồi sao”.

“Trời ạ —— Vương Hậu ngã xuống —— Amarna, con giận của thần vẫn chưa dừng lại —— thảo nào tân vương bệnh không dậy nổi ——”.

“Bị lừa rồi, chúng ta bị lừa rồi —— Cái gì mà chỉ có một thần! Cái gì mà tất cả mọi người đều là con dân của hần! Thật là đáng giận, tất cả đều là bịa đặt!”.

“ —— Trời ơi, tôi năm đó theo vua đến Amarna! —— Thần có thể không trách tội tôi không —— Trời ơi!”.

Mọi người dân đều hướng mặt về phía đông – nơi mặt trời mọc – quỳ xuống, thần miếu trên đài cao lại càng hỗn loạn, Vương Hậu đáng thương thậm chí vẫn còn xoay xoài trên mặt đất, mà tất cả người hầu và thầy tế lại hoảng sợ quỳ xuống đất chuộc tội.

“Vương Hậu —— Ankheseenamun!”.

Quan quân cao cấp trẻ tuổi liền đẩy đám người ra, chạy vọt vào thần điện. Ra thò ơ nhìn cảnh buồn cười trong thần điện, chỉ đến khi ánh mắt chạm đến thiếu niên ở phía sau đám quan quân mới lộ ra nụ cười nghiền ngẫm một chút.

Điều này làm cho Hàn Hiểu cảm thấy ớn lạnh. ...Loài người quả thực là một món đồ chơi trong tay các vị thần!

Bạn đang đọc truyện *Mình Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Ngươi cần phải đi”.

“Giờ cơ?”. Hàn Hiểu ngẩng mặt ra nhìn Ra, không hiểu ý của đối phương. Chỉ thấy Thần Mặt Trời nhếch miệng cười, hai tay kết một khế ấn, thân thể dần dần trong suốt, biến mất trước mặt Hàn Hiểu.

“Nhớ kỹ, thứ gì càng xinh đẹp thì càng kịch độc, ngươi tốt nhất không nên đến gần. ....”. Giọng nói của Ra chậm rãi biến mất theo hần, mấy từ cuối cùng Hàn Hiểu không nghe được rõ.

Đám người đang xôn xao lúc nãy dần dần bình tĩnh trở lại. Hàn Hiểu quay đầu lại, Ankheseenamun ở trên đài cao đã tỉnh lại, quan quân trẻ tuổi canh giữ bên cạnh nàng, hình ảnh kia khiến cho Hàn Hiểu có một loại cảm giác khác thường. Cậu tựa như nhìn thấy —— Xung quanh hai người bao quanh bởi một màn sương màu đen, còn loáng thoáng truyền vào tai những tiếng rên rĩ từ trong nội tâm phát ra ——

Quả nhiên, ở bên cạnh Anubis một thời gian, bản thân mình cũng trở lên rất kì quái. Hàn Hiểu lắc đầu, xua tan những hình ảnh kì quái trong đầu. Cậu vừa mới ngước mắt lên, đập vào mắt là vẻ mặt đang suy tư của Tiểu Hàn Lễ.

“Làm gì mà bày ra cái vẻ mặt ông cụ non thế”. Hàn Hiểu vươn tay, không khách khí mà bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của đứa con.

“Giờ vậy ——”. Tên nhóc tức giận nhe răng, bày ra cái mặt quỷ rồi bay xa ra. Nó bay một vòng trên không trung, rồi nhanh chóng nhẹ nhàng bay vòng trở lại.

“Ba ba, có phải người thấy được cái gì đó không?”. Tiểu Minh Thần dè dặt nhìn sắc mặt của Hàn Hiểu hỏi.

“Thấy được cái gì đó —— một màn sương mù màu đen —— đúng thế! Xung quanh Ankheseenamun, có một màn sương màu đen rất đậm”.

“Nguy rồi, hần sắp chết!”. Tiểu Minh Thần gấp đến độ bay loạn xạ, kéo lấy Hàn Hiểu, muốn xông vào trong thần điện.

“Từ từ, từ từ đã nào .... Con nói ai chết cơ?”.

“Đệ đệ của Ankheseenamun à! Vua Pharaoh đương nhiệm, hần ta sắp chết! Con muốn đi tìm nàng ấy”.

“Từ từ, Hàn Lễ, Hàn Lễ”. Hàn Hiểu trở mặt nhìn con mình bay qua dòng người, đúng là một chút biện pháp cũng không có: “Chết tiết! Làm ơn cho qua! Làm ơn tránh đường hộ chút! Ài. ....”.

Bất tri bất giác Hàn Hiểu bị xô đẩy đến một góc. Ba người đàn ông cao to đứng vây quanh cậu. Trang phục của bọn họ hết sức kì quái, dưới ánh mặt trời nắng chang chang như thế này mà mặc một bộ trường bào kín mít ôm sát cơ thể, ngay cả một chút da cũng không lộ ra.

“Cái ngươi là ai, các ngươi muốn làm gì ——”. Hàn Hiểu muốn lui cũng không lui được nữa, đã bị ép đến góc tường rồi.

Ba người cũng không nói một lời nào, đối với câu hỏi của Hàn Hiểu, bọn họ trước sau như một vẫn giữ im lặng.

“Đáng ghét! Các người rớt cuộc là có ý gì”.Hàn Hiểu nóng nảy, thượng cẳng chân hạ cẳng tay đối với ba người. Nhưng cậu lại phát hiện ra là không như ý muốn của mình, thân thể của ba người đàn ông này hết sức mềm dẻo, giống như đã vào bồng vậy.

“Ồ kia, sao lại đối xử với bọn nhỏ của ta như vậy. Cái tên Anubis quả thực là nhìn trúng một vật nhỏ hung hãn rồi”.

Theo một tràng cười thanh thúy, một người phụ nữ nổi bật chậm rãi bước đến, khoe môi nàng nhếch lên, cười rất kiêu mị.

“Cô, cô là .....”.Hàn Hiểu đột nhiên tròn to mắt, cậu nhớ rõ người phụ nữ này đã từng xuất hiện trong khu nhà trọ của cậu.

“Bastet(*).Cậu cũng có thể gọi ta là Abel”.Người phụ nữ vén mái tóc dài, trong tư thế tao nhã mang theo một chút lười biếng. Đôi môi của nàng đỏ vừa phải lại sáng bóng, từng bước đi đều bước trên không.

Chú thích:

(*) Bastet – Nữ thần hoàng hôn, có biểu tượng là con mèo

Ba người đàn ông cao lớn vây quanh Hàn Hiểu đều tránh đường ra, gió thổi trường bào của bọn họ, lộ ra bộ lông màu đen....Những tên đó căn bản không phải là người, mà là mấy con mèo đen mặc áo.

Hàn Hiểu nuốt nước bọt, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước: “Cô tìm tôi có việc gì sao ——”.

Người phụ nữ cười khanh khách, nàng chìa ngón tay ngọc đặt lên ngực Hàn Hiểu, chiếc chuông bạc trên cổ tay cũng theo động tác của chủ nhân mà vang lên những tiếng leng keng vang vọng.

Cơ thể phát ra mùi hương mê người tiến lại rất gần, phần phía trên đầy đặn của Bastet dường như rất gần ngực Hàn Hiểu.Đôi môi đỏ của nàng vừa như có ý vừa như vô ý dí sát đến mặt đối phương, quả nhiên là thấy Hàn Hiểu đỏ từ hai má đến tai rồi lan đến tận cổ.

“Cậu muốn tìm Ankhesenamun và tên nhóc con kia, ta có thể giúp đó nha”.Bastet khẽ mở đôi môi đỏ mọng, hai mắt chớp chớp vừa tinh ranh vừa xảo quyệt.

“Ờ, tôi —— hay là không cần làm phiền cô như vậy đâu”.Hàn Hiểu cười gượng, muốn đưa tay ngăn cơ thể đầy đặn của Bastet, nhưng rồi lại bởi vì ngượng mà xấu hổ không biết nên làm như thế nào.

“Ha ha ~ Suy nghĩ cho kĩ rồi hãy đến tìm ta”. Bastet ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đang có đám mây đen bay đến, lộ ra vẻ mặt thất vọng. Nàng cúi đầu, đôi môi đỏ mọng ghé vào tai Hàn Hiểu.

“Ta để lại cho cậu một ẩn kí, cậu sẽ cần dùng đến ——”.Chiếc lưỡi ướm át khe lọt qua vành tai, Hàn Hiểu nhắm chặt mắt, người run cầm cập.Một lúc sau, ngửi thấy hương thơm dần tản đi. Hàn Hiểu mở mắt,bốn xung quanh sớm đã không thấy bóng dáng Bastet và mấy tai sai mèo của nàng đâu nữa. Cậu từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển, cảm thấy ‘cái đó’ ở phía dưới có chút biến hóa, mặt lại một lần nữa đỏ lên.

Mây đen càng ngày càng lớn, bao trùm toàn bộ bầu trời của điện thờ thần mặt trời.Mọi người đang nghỉ chân thấy thế, lại một lần nữa sợ hãi.Thần Mặt Trời cao cao tại thượng, nhưng lại bị đám mây đen che kín, chưa từng xảy ra chuyện như thế này bao giờ.

Thần thực sự nổi giận rồi, thần tức giận Tiên Vương làm điều sai trái —— Hỡi các vị Thần, cầu xin người tha thứ cho Ai Cập .....

Mọi người xôn xao hướng mặt về phía đông, quỳ xuống thành khẩn cầu khẩn.Ai cũng không phát hiện ra, dòng cát đen xuất hiện như quỷ thần, trong nháy mắt ở trong một góc cuộn thành một thanh niên quý tộc.

Một trận gió lạnh thổi qua, bầu không khí bên trong bỗng dưng giảm xuống rất nhiều.Hàn Hiểu chột dạ cúi đầu, lặng lẽ chà chà những gai ốc nổi lên trên cánh tay...Lạnh quá!

Dựa vào kinh nghiệm đối phó với mấy vị ‘nữ vương’ đại nhân trong phòng làm việc của cậu trước kia, nhìn thấy trước mắt cũng phải là gió cấp 8, mà đối phương chính là cấp Thần.Vậy cái cấp 8 này phải tăng lên bình phương lần——

Anute xoay lưng về phía Hàn Hiểu, bốn xung quanh hần bão cát màu đen bay mù mịt cho thấy tâm tình của hần bây giờ cực kì không tốt.Những hình nhân tòi tở trong phủ không may mắn chút nào, trong màn gió cát đen bay mù mịt kêu rên thảm thiết.Hàn Hiểu rung mình một cái, trơ mắt nhìn những tòi tở trông xinh động ở trước mắt mình rạn nứt thành một đồng cát mịn.

Thật đáng sợ — Xem ra lần này cậu đã đá vào một tấm sắt rồi——

“Chủ nhân”.Con chó rừng to lớn phủ phục dưới chân Anute. Trong âm thanh tràn ngập sợ hãi:”Tôi xin lỗi——”.

“Người đâu?”.Anute hơi nghiêng đầu, trong đôi mắt tốt đen hùng hực cháy ngọn lửa âm lãnh, tỏ rõ là đang nổi cuồng phong đại nộ.

Tìm Hàn Hiểu thiếu chút nữa là ngừng đập, đầu gối mềm nhũn ngã xuống đất, cậu lúc này mới ý thức được đứng trước mặt mình là một tử thần, lãnh khốc vô tình, một tử thần trong nháy mắt có thể đoạt được tính mệnh của con người.

“Xin hãy tha thứ cho tôi, chủ nhân——”.Chó rừng quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, âm thanh như rên rỉ: “——Đại tư tế ở trong hoàng cung bày ra kết giới, còn có sức mạnh của Thần Mèo ——Tôi không có cách nào ——”.

“Phé vật!”.Anute đột nhiên hét to, một luồng khí cường đại trong nháy mắt hất chó rừng đập vào vách tường. Đối phương ngã xuống thật mạnh, thân thể cuộn lại co gập không ngừng, phát ra tiếng kêu như kêu của những con thú sắp chết.

Người Hàn Hiểu run rẩy nói không lên lời, tầm mắt cậu dán chặt trên người chó rừng, ánh mắt màu đen rồi rạc đang nhìn vào mình, tựa như đang cầu xin điều gì đó.

Anute không quay đầu lại, hần quay lưng về phía cậu và Teron đang trọng thương nằm dưới đất, lần thứ hai giương cao cánh tay lên.....

“Đừng!”.Hàn Hiểu hét lên một tiếng, không nghĩ ngợi liền xông lên ôm lấy thắt lưng Anute.Cậu nhắm nghiền hai mắt, mặc dù sợ hãi đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn gắt gao ôm lấy đối phương không chịu buông ra.

Qua hồi lâu, cơ thể Anute đang căng cứng mới từ từ thả lỏng.Hắn xoay người lại, đem Hàn Hiểu đang run đến mềm nhũn cả hai chân ôm lên, đồng thời một dòng cát đen lớn chảy vào cơ thể chó rừng.

Bản thân Teron đang bị thương nặng rất nhanh lại một lần nữa đứng lên, thành kính ghé vào nằm xuống cạnh chân Anute, trong mắt tràn ngập tia cảm kích.

“Thôi, bỏ đi, chuyện này cũng không hoàn toàn trách người. Bastet là mẹ đỡ đầu của nữ nhân kia, giúp người trong Hoàng Cung cũng không có gì kì lạ”.Anute phát tay, ý bảo chó rừng lui xuống: “Lui ra ngoài đi, Teron, tìm thêm một nhóm hình nhân mới.Nhớ kĩ, phải ngoan ngoãn phục tùng”.

“Vâng, vạn lần biết ơn người, chủ nhân của tôi”.

“Người làm rồi, mạng lần này của người thuộc về Hàn Hiểu, là em ấy cứu người”.

“Tuân lệnh, chủ nhân của tôi”.

Chó rừng Teron nhìn sâu Hàn Hiểu một cái, hóa thành một đám cát đen rồi đi.

Cảm giác ánh mắt nóng bỏng chuyển sang người mình, Hàn Hiểu chỉ đơn giản làm hành động rủa rứt đầu, đem mặt vùi vào ngực Anute, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Biết sai rồi sao?”.Trong giọng nói có nghiêm túc pha lẫn một chút tức giận mà hừ lạnh.

Hàn Hiểu gật gật đầu, sắc mặt so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.Cậu biết, con giận của Anute đã qua rồi, có điều, vừa rồi quả thực rất đáng sợ, cậu không chút nghi ngờ rằng chính mình cũng bị con thịnh nộ của Minh Thần làm cho sợ gần chết.

“Cái tên nhóc ngu ngốc kia, lại dám tự mình chạy vào hoàng cung!”.Anute tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, xương cốt toàn thân đều kêu răng rắc.

Hàn Hiểu rung mình một cái, đầu vừa mới ngẩng lại rứt vào cổ đối phương.Không phải cậu nhát gan mà là con giận của Minh Thần thật đáng sợ.

“Còn cái lão Thần Mặt Trời chết tiết kia nữa! Cái tên sợ thiện hạ chưa đủ loạn.....”.Anute gầm lên như kêu dã thú, hiển nhiên là tức giận không hề nhẹ.

“Em ở lại trong phủ, KHÔNG, ĐƯỢC, PHÉP, CHẠY, LOẠN, NỮA!”.Hắn nghiêng răng, từng chữ từng chữ một cảnh cáo Hàn Hiểu.Đối phương chột dạ mà gật đầu lia lịa, hận không thể làm cho cảm giác tồn tại của mình giảm xuống thấp nhất.

“Chờ chút, đây là cái gì”.Minh Thần đại nhân nheo mắt lại, vén tóc bên tai Hàn Hiểu lên: một ẩn kí xinh đẹp nhàn nhạt lưu động trên vành tai trắng nõn, như một con rắn độc đang nhếch môi cười chế nhạo về mặt xanh trắng của Minh Thần vĩ đại.

“Ra chết tiết....Bastet chết tiết .....Ta muốn làm thịt các người”.

++++++

Hàn Hiểu nhắm mắt đi theo phía sau Anute, không dám phạm bất cứ sai lầm nhỏ nào.Cho dù hiện tại đã vào Hoàng Cung an toàn, nhưng cậu vẫn cảm thấy sợ hãi.Buổi chiều hôm đó, một trận bão cát có thể so sánh với lốc cấp 10, trong một buổi chiều phá hủy điện thờ thần mặt trời và điện thờ của thần mèo Bastet.Dị tượng này càng khiến cho dân chúng Ai Cập hoảng sợ không ngừng, đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu tân vương.

Dọc đường đi, mọi thị vệ và cung nữ trong hoàng cung đều cung kính hành lễ với Anute.Hàn Hiểu mặc dù rất tò mò, nhưng cũng không có cam đảm mở miệng hỏi.Tâm trạng Anute đang cực kém, cậu cũng không có ngốc đến nỗi tại thời điểm này chọc vào tử thần.

“Bình!”.

Hàn Hiểu cúi đầu không nhìn đường nên đập mặt vào bức tường thịt rắn chắc (edit: là lưng của Anute ấy mà:D), đau đến nỗi che mũi lại, kêu không ra tiếng... Ông trời ơi, thật sự là rất đau a!

Ngồi chồm hồm một hồi lâu, mũi mới bớt đau một chút. Cậu chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Anute, chỉ thấy đối phương trừng mắt về phía – khoảng không trước mắt.

Đúng, đúng là khoảng không, Hàn Hiểu nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy phía trước có gì khác thường. Nhưng sau khi cậu chớp mắt một hồi lâu thì phát hiện thấy khoảng không trước mắt loáng thoáng một bức tường trong suốt màu vàng... Là kết giới sao?

Cẩn thận nhìn về mặt của Anute, Hàn Hiểu vươn tay chọc chọc vào kết giới, ngón tay không hề bị ngăn cản mà xuyên qua, cậu kinh ngạc thốt lên ‘a’ một tiếng, rõ ràng nhìn thấy khối thịt Anute hung tàn giật giật mấy cái.

“Sao lại .....”. Chưa kịp nói xong câu thì Hàn Hiểu đã cảm thấy một lực hút cường đại ở phía trước đem mình hút vào trong kết giới.

“Anute!”. Hàn Hiểu luống cuống, vội vàng vàng muốn chạy trở về, nhưng lại phát hiện ra phong cảnh trước mắt khác với hồi nãy, ngay cả bức tường trong suốt màu vàng cũng biến mất như chưa hề tồn tại.

Trước mặt chính là tòa cung điện nguy nga tráng lệ, xuyên qua lớp màn che mỏng manh là vô số người trong cung điện đang chạy ra chạy vào, trong không khí truyền đến mùi thuốc nhàn nhạt quyện với mùi hương thơm nồng đặc được sức trên người mọi người tạo thành một mùi kì dị.

Hàn Hiểu cẩn thận từng chút một bước lên trên con đường bằng đá cẩm thạch, hai bên được đào rỗng rồi dẫn nước sông vào, có từng mảng từng mảng những bông sen xinh đẹp bên bờ sông Nile.

“Có phải mình mới bước vào chỗ kì quái nào không ____”. Cậu vô lực thở dài, quay đầu lại tìm Anute là không có khả năng nữa rồi. Cậu bây giờ đã không còn giống như hồi xưa: dễ gặp chuyện là kích động nữa rồi, dù sao trải qua nhiều chuyện kì quái cũng sẽ miễn dịch, hơn nữa, cái sản cô kính trước mắt vẫn tốt hơn bãi tha ma lần trước rất nhiều.

Xa xa có hai thị nữ vội vàng đi tới. Hàn Hiểu theo phản xạ muốn chạy ra phía sau bụi cây trốn, thế nhưng thị nữ bưng trên tay chiếc hộp nạm vàng lại hoàn toàn không phát hiện ra cậu, dường như là chậm chậm chạy vào trong cung điện.

“Không nhìn thấy mình sao?”. Hàn Hiểu chớp chớp mắt mấy cái, trong lòng cũng cam đảm thêm mấy phần, bước lên trên đường, kết quả phát hiện ra, thực sự là mọi người không nhìn thấy mình! Lòng hiếu kì trong nháy mắt dâng lên, cậu rập khuôn đi theo sau mấy thị nữ, hướng vào bên trong cung điện nguy nga tráng lệ ____

Trong điện cũng không có hoa lệ như bên ngoài, là một không gian trống không, chỉ có vài món đồ mang tính trang trí, có điều được chế tác rất tinh xảo. Hơn 10 cây cột hình trụ rất lớn được mạ vàng đến đỉnh cao đến 3 mét, trên bề mặt dùng sơn màu vẽ những hoa văn trông rất sinh động, hai bên hiện dựng hai bức tượng hình mèo rất lớn. Hai mắt của mèo thần được khảm hai viên đá quý màu xanh biếc, toàn bộ khuôn mặt làm cho người ta có cảm giác hết sức gầy.

Bước vào đại điện, xông vào mũi chính là mùi hương kì dị mà Hàn Hiểu vừa mới ngửi thấy lúc nãy, mùi thuốc quyện với mùi phấn son, vừa đáng vừa ngọt, làn khói mờ mờ tràn ngập khắp cung điện.

“Đại tư tế còn chưa tới sao?”. Một vị nữ quan lớn tuổi đáng vẻ hoang mang chạy từ bên trong điện ra, sắc mặt lo lắng tái nhợt không hề che dấu.

Thị nữ bưng hộp nạm vàng quỳ phịch xuống đất, mặt cúi xuống, hai tay nâng chiếc hộp nạm vàng lên cao.

“Chuyện này ____ là sao?”. Nữ quan trừng mắt nhìn chiếc hộp nạm vàng, giọng nói cao lên, gần như là đang hét.

Hai thị nữ lén nhìn nhau, khúm núm mà nhỏ giọng đem chuyện kể ra: “Tể tướng nói __ đại tư tế muốn ở lại thần điện cầu phúc cho bệ hạ __ hi vọng, hi vọng, vương hậu đừng tới quấy rầy đại tư tế ____”.

“Hắn, hắn sao lại ____”. Nữ quan lão đạo vài bước gần như đứng không vững, trong nháy mắt tranh thủ chút khí lực còn lại nói: “Vua vẫn chưa chết ____ vẫn chưa chết ____ sao hắn lại.....”. Nữ quan bị thương lắc đầu, nàng run rẩy tiếp nhận chiếc hộp nạm vàng, lão đạo đi vào trong điện.

Hàn Hiểu lập tức đi theo.

Bên trong điện hết sức rộng rãi, ngay cả mùi hương cũng nồng hơn, hơn 10 nữ quan tạo thành một vòng tròn quỳ xung quanh một chiếc giường lớn, các nàng tứ chi đều sát đất, trong miệng lầm bầm như đang niệm đọc kinh văn nào đó.

Hàn Hiểu chậm rãi đi lên phía trước, đi xuyên qua lớp màn che mỏng, hình dáng người đàn ông trẻ tuổi dần dần hiện lên rõ ràng ____

“Phù Da (không tài nào viết ra được phiên âm của tên này sang chữ La Tinh, đành để tiếng Hán Việt, phiên âm tiếng Việt của nó là: Phù dia =)), chuyện này là sao! Tại sao đại tư tế vẫn chưa đến”. Tua màu vàng được vén lên, Ankhesenamun từ trong màn che đi ra. Nàng trừng mắt với chiếc hộp nạm vàng trong tay nữ quan, dung nhan xinh đẹp hơi nhú lại.

“Vương hậu ____ Vương hậu đáng thương của thần ____”. Nữ quan khóc không thành tiếng, phủ phục bên chân Ankhesenamun: “Tể tướng nhốt đại tư tế lại rồi ____ hắn là muốn hại chết vua a!”.

“Cái gì! Không ____”. Ankhesenamun tuyệt vọng lùi lại mấy bước, suy sụp nhắm hai mắt lại, nhưng mấy giây sau, cặp mắt đen sáng người kia lại mở, lấp lóe tia hung ác, nàng vẫn chưa thua, trong tay nàng vẫn còn con át chủ bài.

“Vua sẽ không sao ____”. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nụ cười giống như hư ảo, vẻ mặt của Ankhesenamun trong nháy mắt lại trở nên dịu dàng. Nàng đưa hai tay mềm mại lên vén màn che, màu da tái nhợt của thiếu niên gây yếu hiện lên trong mắt mọi người.

Thiếu niên nhắm chặt hai mắt, hai tay đặt ở hai bên thân. Nếu như không phải ngực hắn còn chút phập phồng, Hàn Hiểu rất muốn nghĩ rằng đó là một thi thể đang nằm trên giường, xem ra đây chính là vị Pharaoh đoán mệnh – em trai của Ankhesenamun – mà Anute nói đến. . . Vị vua Pharaoh thứ 18 của Ai Cập cổ đại, vua Tutankhamun.

Hàn Hiểu chắc chắn ra tiếng, ‘Vị Pharaoh bị nguyên rủa’ tiếng tăm lừng lẫy được nói đến chính là vị quốc vương này. Có điều nhìn bộ dáng suy yếu của hắn, khó có thể tưởng tượng rằng khi chết lại biến thành một quỷ thần khiến người người khiếp sợ.

Ánh mắt của Hàn Hiểu chậm chậm rời đi, sau khi tầm mắt chạm vào một vật thể màu trắng khiến cho cậu kinh hoàng đến mức thiếu chút nữa là kêu to lên thành tiếng.

... Chỉ thấy Tiểu Minh Thần trắng nõn mịn màng bị vây lại bởi sợi tơ vàng tạo thành vòng tròn, hoàn toàn không giống với dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường, trũng lõm đôi mắt đỏ au, đáng thương hề hề lui vào một góc giường.

“Ankhesenamun ____”. Tiểu Minh Thần sụt sịt, vрон tay hướng về cô gái có vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi ngón tay vừa chạm vào những sợi tơ vàng, một cơn đau buốt như kim châm muối xát lan ra cánh tay, đau đến mức khiến thằng bé khóc thét lên.

Cô gái vội vàng quay đầu đi, nhắm mắt nhắm tâm không nhìn đối phương. Cảnh này lọt vào mắt Hàn Hiểu khiến cho ngực cậu dâng lên cảm giác đau như nung như nấu. . . Đứa con trai không sợ trời không sợ đất của cậu, bây giờ đang sợ hãi, ôm lấy cánh tay nhỏ bé mà khóc, xem ra là đã chịu không ít khổ cực.

Hít sâu một hơi, Hàn Hiểu cẩn thận đi đến bên cạnh chiếc giường lớn. Tuy rằng biết rõ người ở chỗ này không nhìn thấy mình, nhưng cũng không đảm bảo là không chạm được vào, không nghe thấy giọng nói của cậu. Ankhesenamun thường ngày đều là một vẻ yếu yếu đuối đuối, không nghĩ tới lại tàn nhẫn như thế này. Vậy mà Tiểu Hàn Lẽ lại muốn coi nàng như bạn bè, còn tâm tâm niệm niệm muốn cứu nàng! Đúng là một phụ nữ tâm địa rắn rết.

“Hàn Lẽ! Hàn Lẽ”. Không dám quá lớn tiếng, Hàn Hiểu thử ở trong đầu gọi con mình.

“Ba ba!”. Tên nhóc ngẩng đầu lên ngay tức khắc, ngửa khuôn mặt nhỏ bé nhìn khắp xung quanh: “Ba ba! Người ở đâu, sao con không nhìn thấy người”. Giọng nói của thằng nhóc có chút vội vàng, có điều vẫn chưa gốc đến nỗi la lớn lên, chỉ vội vã gọi Hàn Hiểu ở trong suy nghĩ.

Sao kì thế nhỉ? Hàn Hiểu hươ hươ tay, rõ ràng là cậu đứng ở sau giường mà, sao ngay cả nhóc con nhà mình cũng không nhìn thấy là sao?

“Suyt, con im lặng một chút, cẩn thận bị người khác phát hiện ra”.

Tiểu Hàn Lẽ ngoan ngoãn gật đầu, ôm đầu gối lùi vào trong góc, trong nháy mắt cặp mắt đen to kia liền phủ đầy hơi nước, đáng thương hề hề nhìn qua nhìn lại.

Hàn Hiểu thở dài, cất giọng nói dịu dàng an ủi đứa con: “Đừng sợ, Ba ba ở ngay cạnh con. Ba ba sẽ nghĩ cách cứu con ra ngoài”.

“Vô dụng thôi ____”. Tên nhóc lắc đầu, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn: “Ankhesenamun, nàng ấy, nàng ấy không biết dùng cách gì ____ đã đem sinh mệnh của con và Pharaoh buộc vào nhau ____ Con không cách nào rời khỏi Pharaoh – Đệ đệ của nàng ấy ____”.

“Cái gì! Điều này là không thể nào!”. Hàn Hiểu không tin mà hô to: “Hàn Lẽ chính là Tiểu Minh Thần, Ankhesenamun chẳng qua chỉ là người thường ____ sao có thể làm ra chuyện này được!”.

“Vâng ____ là chính con đồng ý”. Tên nhóc xấu hổ cúi đầu xuống, vừa nghẹn ngào vừa nói: “Ankhesenamun nói muốn cứu đệ đệ của nàng, nàng quỳ xuống đất cầu xin con giúp đỡ, con, con liền đồng ý ____ Con không biết nàng lại có ý xấu như vậy ____ nàng lợi dụng thân phận của con để đe dọa phụ thân ____ đều là con không tốt ____ Hu hu ____ Con biết sai rồi”.

Trong đầu Hàn Hiểu bây giờ là một mớ hỗn độn, tên nhóc nói Ankhesenamun đã biết thân phận của nó, chuyện này không bình thường chút nào. Anute đã từng yêu cầu Tiểu Hàn Lẽ thề: tuyệt đối không được tiết lộ thân phận của nó, tên nhóc sợ cha mình như vậy, khẳng định sẽ không tự mình nói cho Ankhesenamun biết. Chuyện này chỉ Thần Mặt trời và Bastet biết được thân phận của Tiểu Hàn Lẽ, chẳng lẽ bọn họ giúp Ankhesenamun? Nghĩ lại, cũng không đúng a, cha của Ankhesenamun đã một lần gạt bỏ hết địa vị của các thần, thành lập Tân Thần, Ra và Bastet không có lí nào lại đi giúp cô ta ____ chẳng lẽ là vị Tà Thần mà Anute nói?

Còn có chuyện mình có thể xông vào tầm cung của vua mà không bị phát hiện, Hàn Hiểu thật sự là không tài nào giải thích được.

“Ba ba, người làm sao vào được đây! Ba ba, người ở đâu, tại sao con không nhìn thấy người. Còn phụ thân ____ Phụ thân cũng tới sao?”. Nhìn không thấy được Hàn Hiểu, tên nhóc ít nhiều cũng có chút hoảng loạn, con mắt đen nháy không ngừng nhìn khắp nơi, bộ dáng đáng thương vô cùng.

“Ở đây ____”. Ở đây đang xảy ra chuyện gì mà ngay cả bản thân Hàn Hiểu cũng không rõ, cậu cười khổ an ủi đứa con, dự định quay về tìm Anute.

Vừa lúc đó thiếu niên ở trên giường bắt đầu ho khan dữ dội, một ngụm máu đen từ miệng hắn chảy ra, thậm chí mũi cũng chảy.

Cảnh tượng này dọa tất cả mọi người có mặt ở đây. Ankhesenamun cao giọng hét lên, các nữ quan vội vàng chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng đụng vào nhau ngã thành một đống. Thầy thuốc vội vàng lấy một viên thuốc hoàn màu đen cho vị vua trẻ tuổi ăn vào, qua một hồi lâu, vị vua trẻ tuổi không ho ra máu nữa, hần yếu ớt giọt tay lên, miệng phát ra âm thanh “khự khự” khàn khàn.

Sắc mặt Ankhesenamun tái nhợt, nàng nắm lấy tay trợ thủ mình, đồng thời cũng là đệ đệ mà nàng yêu thương nhất, dường như muốn đem sức lực của mình cho vị vua trẻ tuổi, giải trừ đi nỗi thống khổ cho hắn.

“Yên tâm, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ, không ai có thể mang đệ đi, kể cả tử thần cũng không thể”.

Mười ngón tay thon dài xoa nhẹ lên khuôn mặt không có chút huyết sắc nào của thiếu niên, Ankhesenamun gần như khóc to lên, nàng một lần nữa gọi to tên của đệ đệ mình, nhưng mà hai mắt của vị vua trẻ tuổi vẫn từ từ hạ xuống.

Ankhesenamun nghiêng rằng một cái, mạnh mẽ quay đầu lại, tầm mắt nhìn về phía Tiểu Hàn Lễ đang lúng túng. Trong thời khắc đó, không riêng gì Hàn Lễ mà ngay cả Hàn Hiểu cũng bị vẻ mặt vô cùng tàn độc đó dọa. Đó là một vẻ mặt điên cuồng gần như tuyệt vọng, quyết ‘đập nồi chìm thuyền(*)’.

(*) đập nồi chìm thuyền: chỉ việc: không còn đường lui chỉ có thể quyết đánh một trận.

“Anubis.....”.

Ankhesenamun hai tay ôm lấy chiếc lồng lưới màu vàng, đem Tiểu Minh Thần giờ cao lên.

“Tử thần Ai Cập cao cao tại thượng của ta, người xem đây là cái gì!”.

Động tác của nàng quá nhanh, rất bất thành linh, đến nỗi Hàn Hiểu vẫn chưa có thể phản ứng gì. Ngay tại lúc Ankhesenamun thốt lên cái tên của tử thần kia, một đồng cát đen giống như đám khói kì dị từ miệng, mồm, mũi, lỗ tai của vị vua trẻ tuổi, thậm chí cả mắt cũng chui ra! Hai mắt của vị vua trẻ tuổi bỗng nhiên trợn trừng, người cong như cây cung phát ra tiếng kêu cực kì bi thảm.

Tay của Ankhesenamun cực kì run rẩy, nàng nhìn đệ đệ của mình chịu tra tấn dần vặt, kiên quyết hạ quyết tâm niệm một câu thần chú kì quái, một đám văn tự không lưu loát từ miệng Ankhesenamun thoát ra, chiếc lồng lưới màu vàng bắt đầu từ từ co lại.

Tiểu Hàn Lễ sợ hãi mà mờ to hai mắt, cố gắng đem bản thân mình co lại thành một quả cầu nhỏ, nhưng mà chiếc lồng lưới càng ngày càng co lại, những sợi tơ vàng rất nhanh chóng tiến gần đến cánh tay của Tiểu Hàn Lễ. Thằng nhóc phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên cánh tay nhỏ trắng mịn của thằng bé ngay lập tức xuất hiện một dấu ấn như lưới bắt cá.

“Dừng tay! Nó vẫn chỉ là một đứa bé mà!”. Hàn Hiểu lòng như lửa đốt, bất chấp bị người ta phát hiện hét to lên, chạy về phía Ankhesenamun. Nhưng mất giây sau, thân thể của cậu lại giống như không khí đi xuyên qua người Ankhesenamun.

“Chuyện này___ Sao có thể”. Hàn Hiểu ngờ ngác nhìn hai tay mình, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Ankhesenamun cũng không ngừng niệm chú, trong phòng vang vọng âm thanh kêu gào kì dị của vị vua trẻ tuổi cùng với tiếng khóc non nớt của trẻ con. Trong lúc này, tất cả mọi người, bất luận là nữ quan hay thầy thuốc đều không có khả năng suy nghĩ, chỉ có thể run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

“Dừng tay lại đi! Cô ta sẽ giết Hàn Lễ! Anute .....Anute.....”.

Trong không khí truyền đến tiếng gầm giận dữ, lúc này đám cát đen xuyên qua cơ thể vị vua trẻ tuổi biến mất không dấu vết, cũng trong lúc này Ankhesenamun dừng niệm chú, nàng ném chiếc lồng lưới qua một bên, chạy về bên cạnh đệ đệ của mình.

Hàn Lễ nằm sấp trên mặt đất không ngừng khóc thút thít, những sợi tơ vàng từ từ dần ra, biến thành một sợi dây vàng tinh xảo, một đầu buộc vào mắt cá chân thằng nhóc, một đầu ấn vào thân thể của vị vua trẻ tuổi.

Hàn Hiểu quỳ rạp xuống cạnh đứa con, trong mắt cậu hiện lên tia phẫn nộ, môi run rẩy không nói được lời nào. Tay cậu nhẹ nhàng xoa tay, chân của thằng bé, thậm chí ngay cả khuôn mặt trắng mịn của nó cũng hiện lên những dấu vết màu vàng cực kì gai mắt, giống như từng vết sẹo bò trên thân thể Tiểu Minh Thần. Trong nháy mắt, làn da của Hàn Hiểu cảm giác được con đau mãnh liệt như kim châm, những dấu hằn màu vàng cũng từ từ bò lên tay cậu. ....

“Tử tôn của Ankhenaton, người cũng dám uy hiếp tử thần.....”.

Trong không khí vang vọng giọng nói trầm thấp nặng nề, u ám, âm lãnh khiến cho người ta sợ cả gai ốc, như là tiếng gầm của dã thú, lại giống như tiếng rít của gió lạnh nơi địa ngục.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Ankhesenamun trở nên vô cùng trắng bệch, nàng nhắm hai mắt, bàn tay chấp trước ngực cầm chặt tấm bùa hộ mệnh màu vàng: “Ta ___ vì đệ đệ của ta, vị vua của Ai Cập, cái gì cũng có thể làm!”.

Trong không khí lại gầm lên một tiếng gầm giận dữ, cát đen vừa biến mất lại một lần nữa tập hợp lại, nhưng lần này lại biến thành một chiếc đầu sói lớn vô cùng hung tợn.

“Người sẽ trả giá cho hành động của mình”.

“Ta biết”.Ankhesenamun không chút sợ hãi mà ngẩng đầu, nàng biết mình làm như vậy sẽ có kết cục không tốt, thậm chí có thể không được siêu sinh, nhưng vì đệ đệ, cái gì nàng cũng có thể từ bỏ. Từ sau khi phụ thân mất, mẫu hậu giống như bốc hơi khỏi thế gian này, bất vô âm tín, mọi người đều thêm nhỏ dãi ngại vàng, một mình đệ đệ phải đứng ra gánh vác trách nhiệm của một quốc gia: trấn an dân chúng đang hoảng loạn, vật lộn với đám đại thần tham lam.Chỉ có nàng là niềm an ủi cho tâm hồn đệ đệ, cái ôm của nàng, là nơi duy nhất có thể khiến vị vua trẻ tuổi bình thần đi vào giấc ngủ___

Từ thần lại một lần nữa giận dữ gầm lên rung trời. Ankhesenamun dùng một ngôn ngữ cổ xưa nào đó cùng hắc (Edit:Anute ấy mà) lập khế ước. Nhưng Hàn Hiểu không nghe ra được gì, cậu toàn tâm đặt sự chú ý lên người Hàn Lễ, cậu một lòng muốn bắt được sợi tơ vàng trên chân của nhóc con nhà mình, nhưng đối phương lại giả hoạt biến thành bụi vàng lượn qua kẽ tay của cậu trốn đi.

“Cậu cứ như thế không thể gỡ ra được đâu”.

Không biết từ khi nào, một chiếc đầu mèo xinh xắn tựa vào chân Hàn Hiểu.

“Người là ___ Bastet?”.Con mèo này giống hệt với con xuất hiện ở khu nhà trọ của mình, Anute nói qua rằng nàng chính là nữ thần Mèo.

Con mèo vươn móng vuốt cầm lấy tơ vàng: “Nó là thứ Nefer dùng tính mạng để đổi lấy, chắc là nàng đã sớm dự đoán được ngày hôm nay”.

“Nefer?”.

Con mèo tiếc thương mà lắc đầu, không nói thêm một lời nào nữa.Nó tảo nhả đứng dậy, cái đuôi khê cọ cọ vào cánh tay của Hàn Hiểu. Trong phút chốc, Tiểu Minh Thần biến thành một ánh sáng màu vàng chui trở về cơ thể Hàn Hiểu, cảnh tượng bốn xung quanh trong nháy mắt thay đổi___

Ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, Hàn Hiểu mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình nằm sấp trên một đóa hoa súng rất to, chiếc ao hình chữ nhật trong suốt nhìn thấy đáy. Đây chính là chỗ mà lần trước cậu đã tới.

“Đã đỡ nhiều hơn chưa”.Bastet khôi phục lại dáng vẻ hình người, cười mỉm nhìn Hàn Hiểu.

“Tôi vẫn khỏe ___ đứng rồi, Hàn Lễ! Nó...”.

“Tên nhóc đó không sao cả ”. Bastet chỉ chỉ vào bụng Hàn Hiểu: “Nó bị kinh sợ quá mức, cần phải nghỉ ngơi thật tốt”.

Hàn Hiểu thờ mạnh ra, tiếp đó bất an lại nổi lên: “Vị vua trẻ tuổi kia....hắc và Hàn Lễ ___”.

“Anute đã đồng ý sẽ không cướp đi tính mạng của Tutan.Chỉ cần Pharaoh bình yên thì tên nhóc con cũng không có vấn đề gì”.

“Nhưng mà, tôi nhớ rõ: trong lịch sử ghi chép lại, quả thực vua Tutankhamun chết khi còn rất trẻ, vậy chẳng phải Hàn Lễ.....”.

“Đúng vậy”.Bastet từ từ thở dài: “Hắc dù sao vẫn chết, vào ngày Hàn Lễ có thân thể thực sự, khế ước giữa nó và Pharaoh sẽ bị cắt đứt”.

“Cô ___ tại sao lại biết nhiều như thế”.Hàn Hiểu nhăn mi lại, mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Bastet, dù sao cậu cũng cảm thấy người phụ nữ này có gì không đúng.

“Ha ha, không ngại nói cho cậu biết”.Bastet khẽ nhếch môi cười yếu ớt, cũng không đem ý thù địch của Hàn Hiểu để trong lòng: “Dẫn cậu vào cung là ta, tách cậu và Anubis cũng là ta.Ngay cả chuyện tiết lộ thân phận của Hàn Lễ cũng là ta”.

“Tại sao cô phải làm như vậy!”. Rất tức giận, Hàn Hiểu chỉ vào mặt đối phương gào ầm lên.

“Tất cả chuyện này nên bắt đầu từ đâu đây nhỉ ___”.Bastet ngẩng đầu, nhìn xa xôi về phía bầu trời: “Xem như là vì nguyện vọng của một người mẹ đáng thương đi___ chẳng qua, hi vọng con cháu của mình có thể sống sót___”.

“Là sao?”.Hàn Hiểu nhăn mày lui về phía sau vài bước. Cậu dự định càng xa người phụ nữ này càng tốt.Hàn Lễ xảy ra chuyện đều là tại ả.

“Cậu có biết tin ngưỡng không?”.Bastet không trả lời mà hỏi ngược lại, mỉm cười đùa nghịch với con mèo trên tay.

“Tin ngưỡng?”.

“Đúng vậy, tin ngưỡng ___ vạn vật đều có quỹ đạo tồn tại của riêng mình, sinh tử luân hồi, không có ai may mắn thoát khỏi, ngay cả thần cũng vậy”.

“Cô nói là, thần cũng sẽ chết?”.Hàn Hiểu mở to hai mắt, lần đầu tiên được nghe như thế.

“Không sai, chỉ có điều ‘chết’ đối với bọn ta không giống như với người thường”.Bastet khẽ cười chớp chớp mắt: “Nguồn gốc sức mạnh của bọn ta chính là Tin Ngưỡng Chi Lực. Khi người dân không còn sùng bái thần linh hay khi không còn tin thần linh nữa, sức mạnh của thần cũng từ đó mà biến mất. Đơn giản mà nói, như ta và Ra, nếu như người dân sùng bái ta hơn Ra thì họ càng kính sợ ta hơn chứ không phải Ra, như thế ta có thể thay thế vị trí của Ra”.

“Cái gì?”.Hàn Hiểu không khỏi hét lên, cho dù cậu có ngu ngốc thì cũng hiểu được địa vị của Thần Mặt Trời trong lòng dân chúng Ai Cập, thay thế vị trí của Thần Mặt Trời sao, chuyện này không có khả năng xảy ra.

“Có điều, cũng có trường hợp ngoại lệ. Anubis... chỉ có nguồn gốc sức mạnh của hắn là sợ hãi, chiến đấu và chết. Cho nên, cho dù bất kể chúng thần có tranh đấu ra sao thì vị trí của Từ Thần cũng không có một chút mây may dao động. Năm qua năm, ngày qua ngày, sức mạng của Anubis chỉ có một ngày một lớn mạnh”.

Bạn đang đọc truyện *Mình Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Tôi không hiểu ____ ý của cô là: sức mạnh của các thần khác sẽ bị giảm, chỉ có của Anubis là càng ngày càng lớn mạnh sao?”.

“Đúng vậy ~”. Bastet nghiêng người về phía trước, đôi mắt như mắt mèo hiện lóe sáng lên một chút.

“Sức mạnh của Minh Thần làm cho người ta kiêng kỵ, Anubis cũng hiểu được nếu sức mạnh quá cường đại cũng không phải là chuyện tốt, nó sẽ vượt qua tầm kiểm soát của Thần, cuối cùng bị nó hủy diệt”.

Hàn Hiểu gật nước bọt, nghe Bastet nói tiếp.

“Mấy nghìn năm trước, sức mạnh của Anubis cường đại đến mức thậm chí vượt qua của Thần Mặt Trời, sau đó hắn tức tốc đem sức mạnh của mình phân cho Osiris – một vị minh thần khác. Từ đó về sau, Anubis từ một vị thần cai quản cái chết trở thành một vị thần của Minh Giới và Hắc Ám. Osiris tuy rằng cũng được gọi là Minh Thần, nhưng lại biểu tượng cho nguyện vọng mãi mãi vinh quang của con người sau khi chết”.

“Osiris ____ tôi hình như cũng nghe qua chuyện kể về hắn”. Hàn Hiểu lẩm bẩm, vị minh thần này hình như bị em trai hại chết, thân thể bị chặt thành từng mảnh, cuối cùng được vợ và con mình cứu sống. Cậu vẫn cho rằng đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện mà thôi, không ngờ Osiris là có thật ____ với lại, ngay cả Minh Thần và Thần Mặt Trời cũng xuất hiện rồi, còn có chuyện gì là không thể nữa chứ ____

“Những câu chuyện dân gian được lưu truyền trên cơ bản cũng là dựa trên sự thật, chỉ có điều, em trai của Osiris – Seth – không phải là muốn hại hắn, mà là vì muốn cướp đi sức mạnh của Anubis. Seth là tà thần, sức mạnh của hắn xuất phát từ tà niệm và dục vọng tham lam của con người, nhưng đang bị Minh Thần áp chế. Bởi vì con người càng bị dục vọng tàn ác và quyền lực khống chế thì càng sợ chết”.

Trong đầu chợt lóe lên một cái, Hàn Hiểu bỗng nhiên hiểu ra được một số chuyện.

“Cho nên, chính Seth là người muốn làm hại Hàn Lễ!”.

“Ha ha, cũng có thể nói là như vậy. Hắn chính là một trong những người muốn có được sức mạnh của Minh Thần”. Bastet chậm rãi nói, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hàn Hiểu. Thật sự rất ngạc nhiên, vì con người này, Anubis lại có thể tạo ra thần tử (*con của thần*), dùng phương pháp nguy hiểm phân tán sức mạnh của mình. Đáng tiếc a, thần tử còn nhỏ tuổi chưa thành hình chính là lúc dễ bị đánh cắp sức mạnh nhất.

“Vậy, các người thì sao .... Có phải cũng muốn sức mạnh của Hàn Lễ!”.

Hàn Hiểu về mặt đề phòng, né tránh tay của Bastet. Cậu cũng không phải là kẻ ngốc, cậu chưa quên kẻ khiến cho Hàn Lễ đau đớn khóc chính là người phụ nữ nham hiểm ở trước mặt này. Nếu sức mạnh của Minh Thần đều bị mọi người nhòm ngó, nói không chừng, Bastet cũng vì ý niệm này mà tiếp cận mình.

“Ha ha ~~~”.

Khóe miệng nở một nụ cười quyến rũ, Bastet quay về nằm trên chiếc ghế tựa dài, nghịch tóc của mình, sau một lúc lâu nàng mới yếu ớt mở miệng nói, trong giọng nói có một chút hui quạnh.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, sức mạnh ánh sáng và hắc ám là tương khác nhau. Sức mạnh của Minh Thần đối với bọn ta mà nói không có nhiều tác dụng lắm, chỉ có Tà Thần và yêu quái mới muốn có được sức mạnh của Minh Thần thôi”.

“Anubis chia nhỏ sức mạnh của mình đối với bọn ta mà nói, đó là một chuyện tốt”. Đúng là vì sự tự gò bó và thận trọng này của Anubis nên chúng thần mới không vì kiêng kỵ sức mạnh càng ngày càng lớn của hắn mà liên hợp chống lại hắn.

“Bất luận là ai đánh cắp sức mạnh của Anubis, đối với chúng ta mà nói đều là một tai họa”. Nhưng mà không nghĩ lần này Anubis lại có tư lợi, dùng cách nguy hiểm nhất để phân tán thần lực.

“Nếu đã như vậy ____”. Hàn Hiểu nắm chặt hai tay, cảm tức nhìn về mặt xinh đẹp mãi nguyện của nữ thần: “Tại sao cô còn muốn tổn thương Hàn Hiểu!”.

“Ta đã nói rồi, chỉ là một nguyện vọng nhỏ nhoi của một người mẹ đáng thương thôi”.

“Là sao!”.

“Aizzz ~”. Bastet lắc đầu, xem ra Hàn Hiểu không biết một chút gì về bọn họ cả.

“Ta là vị thần của gia đình, bảo hộ tình cảm gắn bó của con người trong gia đình. Mẫu thân của Ankhesenamun – Nefer(*) là tín đồ trung thành của ta, nàng có được năng lực nhìn thấy tương lai. Nàng biết rõ tương phu của mình ủng hộ Tân Thần sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ như thế nào, nhưng lại không biết làm gì ____ nàng cầu xin ta, khẩn cầu ta cứu đứa con của nàng, ta không có cách nào cự tuyệt được nguyện vọng bé nhỏ của một người mẹ đáng thương dùng mạng sống để đổi”

(*) Tên đầy đủ là Nefertiti, muốn biết về bà này xin mời hỏi bác Google ☐

“Cho nên cô lợi dụng Hàn Lễ?”. Hàn Hiểu hừ lạnh, dẫn khoảng cách với Bastet “Cô lợi dụng lòng đồng cảm của Hàn Lễ để đặt bẫy nó, khiến cho Ankhesenamun tiếp cận nó, đạt được tín nhiệm của nó, cuối cùng dùng tính mạng của nó uy hiếp Anubis?”.

Thật là một người phụ nữ độc ác lòng dạ rắn sắt.

“Không phải ____”. Bastet lắc đầu, lộ ra chút cười khờ: “Ankhesenamun gặp Hàn Lễ là chuyện ngoài ý muốn, ta lúc đầu chỉ muốn dựa vào sức mạnh của Tiểu Minh Thần, không nghĩ Ankhesenamun lại ____ đứa bé này được di truyền năng lực của mẫu thân nàng, ta quá sơ suất, đã quên mất nàng cũng có con mắt nhìn thấy tất cả mọi thứ”.

Thở dài, Bastet chăm chú nhìn lên bầu trời.

“Ankhesenamun đối với đệ đệ của mình đã quá mức cố chấp, đến mức nội tâm bị biến dạng. Ta không thể để nàng tiếp tục phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác được, sinh mệnh của Tutan sẽ rất nhanh đi đến tận cùng, ta đã đồng ý bảo vệ huyết mạch của Nefer. Ta cần chút thời gian để giúp Ankhesenamun loại đi ma chướng”.

“Vậy sao! Mà tại sao cô nói cho tôi những chuyện này?”. Hàn Hiểu nheo mắt đánh giá đối phương, đã trải qua nhiều chuyện như vậy khiến cho cậu không thể tiếp tục khờ dại như vậy nữa. Vì Hàn Lễ, cậu nhất định sẽ xóc lại toàn bộ tinh thần, cẩn thận đề phòng những người bên cạnh, kể cả thần!

Nói thật, cậu không có chút thiện cảm nào với Ankhesenamun, huống hồ cậu cũng không có sức mạnh gì đặc biệt, cậu chỉ là một con người bé nhỏ thì có thể làm được gì chứ?

”Anubis nổi giận rồi ____”.

Trong mắt Bastet hiện lên một chút kinh hoàng, chuyện này vượt quá tầm tay nàng rồi, khiến cho nàng cảm thấy rất bất an. Trực giác của mèo rất chính xác, nàng mơ hồ nghĩ thấy có mùi âm mưu. Nhưng mà Anubis căn bản không nghe nàng giải thích, một lòng muốn hủy diệt huyết mạch của Akhenaton ____ mà ngay cả Ra cũng vậy.

“Người có thể làm cho hấn tỉnh táo lại chỉ có cậu”. Ánh mắt của Bastet chăm chăm nhìn Hàn Hiểu, giọng điệu không khỏi bắt đầu ngưng trọng.

“Ta lo lắng Tà Thần đã ‘thừa lúc sơ hở mà lên vào’ rồi, Hàn Lễ bây giờ không gặp nguy hiểm gì. Ta hi vọng cậu có thể nói chuyện rõ ràng với Anubis, Akhenaton mặc dù có sai, nhưng con của hấn thì vô tội”. Nàng phụ trách bảo vệ huyết mạch của Hoàng gia, Ankhesenamun và Tutuan giống như con do chính nàng sinh ra vậy, nàng cũng không hi vọng con mình chết.

Hàn Hiểu trừng mắt nhìn Bastet một lúc, cuối cùng nhịn không được nước mắt xót thương của phụ nữ tấn công, đành gạt gạt đầu.

“Được rồi ____ để tôi thử xem”.

Ông trời ơi! Lúc Anubis tức giận quả thực so với sao chổi đụng trái đất còn khủng khiếp hơn, cậu không muốn vuốt râu hổ đâu, thật là không khác gì đâm đầu vào chỗ chết, nhưng mà cậu không chịu được nước mắt phụ nữ ____ (Quý Tú: thế mới nói nước mắt phụ nữ là thứ vũ khí rất lợi hại ==))

Aizzz, làm sao mới tốt đây.

Về lo lắng trong phút chốc biến thành cười duyên, hoa súng trong ao trong nháy mắt biến thành mưa cánh hoa bay đầy trời. Toàn thân Bastet từ từ biến thành một làn khói nhàn nhạt, bóng dáng xinh đẹp từ từ biến mất, sau đó để lại trong không trung một tiếng than nhẹ ____

Cám ơn cậu ____

++++++

Sau khi Bastet đi, Hàn Hiểu sững sờ một lát, chợt nhớ tới mình bị bỏ lại ở chỗ xa lạ này ...

“Này, này, đừng có đi như thế chứ! Đây là chỗ nào vậy?”.

Lời của cậu chưa kịp nói xong thì trong ao bỗng nhiên nổi lên một đám cát đen, nhanh chóng đem Hàn Hiểu bao quanh.

“Á á á a... ”.

Hàn Hiểu sợ đến mức ôm lấy đầu hét lên, nhưng cậu hét một hồi lâu vẫn không thấy chuyện gì xảy ra. Nghi hoặc mà mở to mắt, trước mắt là một căn

phòng Ai Cập cổ đại vừa lạ vừa quen.

...Đã về rồi sao? Hàn Hiểu chớp chớp mắt mấy cái, căn phòng quá rộng khiến cho cậu nhất thời không biết nên làm thế nào.

Thân thể bất ngờ bị túm, kéo vào một lồng ngực rắn chắc, Anubis run rẩy, chẳng còn là dáng vẻ của Minh Thần cao cao tại thượng nữa, mà chỉ là gấu gao ôm chặt lấy Hàn Hiểu, hết lần này đến lần khác gọi tên người mình yêu.

“Anute ____”.

“Đừng nói”.

“Hả?”.

“Ta đang rất tức giận, có cảm giác kích động muốn hủy diệt cả thế giới này”.

Ngoan ngoãn ngậm chặt miệng lại, Hàn Hiểu nghĩ thầm: vậy là tốt rồi. Lúc anh tức giận đã muốn hủy diệt cả địa cầu, vậy thì, vậy thì ít tức giận sẽ tốt hơn.

Một cử động cũng không dám, Hàn Hiểu cứ để cho đối phương sờ soạng từ trên xuống dưới, cảm giác tay Anute đặt lên bụng mình một lúc lâu, Hàn Hiểu trong lòng có chút sợ hãi.

“Thằng bé, nó ____ sẽ không có chuyện gì chứ?”.

“Tạm thời thì không sao”.

“Thế à ____”. Lặng yên một lát, Hàn Hiểu cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng hỏi: “Lúc trong cung điện, anh và Ankhesenamun đã giao dịch gì vậy?”.

Anute sững sốt, đẩy Hàn Hiểu ra một chút, vẻ mặt có phần nghiêm túc: “Em cũng nhìn thấy?”.

“Ừ, là Bastet ____ À!”. Đề phòng mình lỡ lời, Hàn Hiểu cuống quýt che miệng lại.

“Quả nhiên là cô ta”. Anute lộ ra vẻ mặt: ‘ta biết rồi’ rồi buông Hàn Hiểu ra, thong dong đi tới đi lui trong phòng: “Bastet là mẹ đỡ đầu của nữ nhân kia, giúp nàng ta cũng không có gì là lạ”.

“Thực ra ____”. Nhớ tới thỉnh cầu cuối cùng của Bastet, Hàn Hiểu chậm rãi mở miệng: “Thực ra ____ tôi cảm thấy Ankhesenamun cũng rất đáng thương, tuy rằng cha của nàng phạm sai lầm, nhưng nàng ta và đệ đệ cũng là người vô tội mà ____”.

Mặt không chút thay đổi mà dừng bước lại, Anute nhìn Hàn Hiểu, bỗng nhiên khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Trong ấn tượng của Hàn Hiểu, Anute luôn luôn có dáng vẻ của một thân sĩ tao nhã lịch sự, hiện tại nhìn lại có vài phần xa lạ và tà khí.

“Là Bastet thỉnh cầu em nói giúp sao?”.

“Hờ ____”.

“Em quá ngây thơ rồi”. Thờ dài, Anubis lại khôi phục lại khí chất ôn hòa như lúc trước, dịu dàng ôm lấy Hàn Hiểu: “Người phụ nữ kia là có mục đích. Tân Thần mà Akhenaton sùng bái không hề đơn giản, ta hoài nghi chính là Tân Thần thao túng Akhenaton, đây chẳng qua là bắt đầu một loạt các âm mưu mà thôi”.

“Hả?”. Hàn Hiểu nghe xong có chút như lạc vào sương mù, cái gì mà âm mưu của Tân Thần a, có ai giải thích dùm cái không.

“Bastet đã nói với em những gì”.

“Ờ thì ____ cô ta nói rất nhiều, nguồn gốc của thần lực, còn có sức mạnh của anh là đến từ cái chết và sự sợ hãi ____ linh tính các loại”.

“Có phải cô ta nói rằng Thần Lực là đến từ Tín Ngưỡng Chi Lực, địa vị của các thần có thể thay thế lẫn nhau không?”.

“Đúng vậy”.

“Thực ra cũng không hoàn toàn chính xác”. Anute dừng lại một chút, nhìn chăm chăm Hàn Hiểu, một lúc sau mới chậm rãi giải thích: “Thần Lực, có thể nói là sức mạnh thao túng giới tự nhiên, mắt người thường đều không có cách nào phát hiện ra được, sức mạnh vốn có từ khi trời đất và chúng sinh bắt đầu. Sự tồn tại của Thần cũng không phải là do con người tạo ra, năng lực cũng là cố định, nhưng sự sùng bái của loài người có thể làm cho sức mạnh này tăng lên”.

“Akhenaton không có khả năng tự mình sáng tạo ra một Tân Thần, cho nên hắn bị thao túng, kẻ mà hắn sùng bái rất có thể là kẻ đang muốn chiếm đoạt sức mạnh – Tà Thần”.

“Hả!” Hàn Hiểu kinh ngạc tròn tròn mắt, không nghĩ đến nó còn liên quan đến cả chuyện này nữa.

“Cho nên ta không thể tha thứ cho con cháu của hấn, Tà Thần rất có khả năng đã đem tay chân của hấn thâm nhập vào vương triều của Akhenaton, thậm chí là của Tutan. Ra và ta nghĩ giống nhau, nhưng mà Bastet lại cho rằng con cháu của Akhenaton vô tội”.

“Vậy, nếu như theo lời anh nói ____ Ankhesenamun cũng đã bị Tà Thần thao túng rồi sao?”.

“Bản thân nàng ta cũng có linh lực, thao túng nàng ta không phải là chuyện dễ dàng. Ra đã hạ ‘con mắt’ trên người của Ankhesenamun và Tutan, một khi tà khí xâm nhập vào thân thể bọn chúng, ta và Ra sẽ lập tức phát hiện ra, cho nên rất có khả năng Tà Thần đã thao túng những người bên cạnh Ankhesenamun hoặc là lợi dụng điểm yếu của nàng ta để uy hiếp, mưu đồ muốn thông qua nàng ta để khống chế toàn bộ vương triều, thay đổi tín ngưỡng của mọi người nhằm thu được sức mạnh”.

“_____”.Càng nghe càng phức tạp.

“Ta vốn dĩ đem em về đây không lộ chút sơ hở nào, nhưng không nghĩ tới em lại bị lộ mất rồi”.Ánh mắt trong nháy mắt trở nên âm trầm, toàn thân Anubis tỏa ra khí thế cường liệt khiếp người, Hàn Hiểu nhìn thấy thế không khỏi sợ run cầm cập.

“Ankhesenamun nhất định là thông qua Bastet biết được thân phận con của Minh Thần, như vậy ‘đối phương’ cũng rất có khả năng là đã biết rồi”.

Cảm giác bất an nào đó chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, Hàn Hiểu ra sức nuốt nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, có loại dự cảm chẳng lành.

“Phương pháp lấy được sức mạnh nhanh nhất, chính là thôn tính Minh Thần còn nhỏ tuổi”.Mặt Anubis sầm xuống, lời nói âm trầm gần như từ trong kẽ răng phát ra: “Bastet đang buộc ta phải ra tay, nàng ta muốn cứu vương triều của Tutan, nàng ta muốn mượn sức mạnh của ta để bắt được kẻ giật dây đằng sau. Tất cả mọi chuyện này vốn dĩ không hề liên quan đến ta”.

“Nhưng mà ____ Tà Thần không phải rất nguy hiểm sao?”.

“Hừ, chờ đến khi ‘hấn’ tập hợp đủ lực lượng rồi, lúc ấy Hàn Lễ đã có thân thể thực sự rồi, không cần phải sợ”.Anubis cười lạnh, dáng vẻ kiêu căng khiến cho Hàn Hiểu có cảm giác xa lạ, cùng với bức tượng lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh cao cao tại thượng trong ngôi đền miếu đó giống nhau như đúc.

“Các thần có biến đổi thế nào cũng không liên quan đến tôi, Minh Thần không sợ bất kì sức mạnh tà ác nào, bởi vì ...bản thân Minh Thần chính là sức mạnh hắc ám mạnh nhất!”.

Hàn Hiểu cúi đầu xuống, thấp đầu, khó chịu không thoát ra khỏi cổ họng.

Chắc là Anubis cũng cảm thấy bản thân có chút thất thố, hấn khế thờ dài, đi tới bên cạnh Hàn Hiểu ngồi xuống: “Ta có chút hơi kích động, phải biết rằng đáng lẽ ra không nên lôi em vào chuyện này”.

Bối môi, Hàn Hiểu trong lòng có chút không thoải mái.Cậu thầm muốn cứ vui vui vẻ vẻ sống qua từng ngày như những người bình thường, bây giờ chỉ có thể tự chế giễu bản thân, không nói đến chuyện tự dung chẳng hiểu tại sao lại mang thai một thần tử, lại còn rơi vào hoàn cảnh Tà Thần đuổi cùng giết tận nữa.

“Có điều, em cũng không cần quá lo lắng, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn đến em”.Anute đưa tay ôm chầm lấy Hàn Hiểu, thấy đối phương không có phản ứng gì mà chỉ khẽ gật đầu rồi rũ mắt xuống.

Anute hơi hơi nheo mắt lại, đưa tay nâng cằm Hàn Hiểu lên.

“Sao vậy, trong lòng có chuyện gì cứ nói thẳng với ta”.

Hàn Hiểu cắn môi, vẫn ‘ngậm hột thị’ như trước.

Ánh mắt của Anute âm u tối sầm lại, nhưng rất nhanh chóng lại khôi phục bình thường.Quả thực, vấn đề của Hàn Hiểu là do hấn so sớt. Từ trước đến nay, hấn vẫn luôn luôn cao cao tại thượng nhìn xuống loài người nhỏ bé, hấn đã quen với chuyện loài người đối với hấn luôn luôn kính sợ và phục tùng, hấn đã quên: Hàn Hiểu cũng có cách nghĩ và ý kiến của riêng mình.

Hàn Hiểu là người bạn đời mà hấn lựa chọn, không phải là tín đồ của hấn, càng không phải là hình nhân tội tó. Giống như Ra đã từng nói với hấn: “Người mặc dù là thần, nhưng trên phương diện tình cảm thì người hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào.Người hấn là cần phải suy nghĩ nhiều hơn về cảm nhận của Hàn Hiểu, bằng không, người hối tiếc sẽ chính là người”.

“Xin lỗi”.Nhẹ nhàng hôn lên cổ Hàn Hiểu, Anute tựa lên vai cậu, nếu như đề đáng về này của Anute bị người quen của hấn nhìn thấy, người đó nhất định sẽ cảm thấy giây phút tận thế đã đến rồi sao...Đây là Minh Thần hung tàn nắm trong tay cái chết và hắc ám sao?

“Xảy ra nhiều chuyện như vậy, chắc trong lòng em cũng rất bất an đúng không”.Anute nghịch tóc của Hàn Hiểu, dịu dàng ghé vào tai cậu nói chuyện: “Thực ra, ta nên hỏi ý kiến của em trước, nhưng ta sợ em cự tuyệt ta”.

Hàn Hiểu không ngờ Anute lại nói như thế, bởi vì lúc trước bên cạnh nhau, Anute đều thể hiện rất cường thế. Tuy Anute đối với cậu rất dịu dàng nhưng rất ít khi quan tâm đến cảm nhận của cậu...Bất kể là mang thai thần tử hay là đưa cậu về Ai Cập cổ đại, Anute đều không cho cậu có ý kiến.

Thực ra bản thân Hàn Hiểu cũng nhận ra rằng là do hoàn cảnh sống, cậu không có sở trường cùng người khác cạnh tranh, người khác nói cái gì thì cậu làm cái ấy, là người không có quá chủ kiến trong mọi hoàn cảnh, mà tại nơi làm việc các đại tỷ cũng khá chiều cổ đến cậu, bằng không, với tính cách của Hàn Hiểu không biết bị người ta chèn ép ra dạng gì rồi.

Mà hiện giờ, đáng về Anute chịu hạ mình nói chuyện cùng cậu, trong lòng Hàn Hiểu thực ra có chút cảm động. Cậu có một ưu điểm lớn nhất cũng chính là nhược điểm đó chính là dễ mềm lòng.

Nhìn vào đôi mắt tràn đầy ảm áp thân thiện kia, Hàn Hiểu thực sự cũng chẳng thể nào cứng rắn được, cho nên thái độ dịu đi rất nhiều. Anute khẽ nở nụ cười, đương nhiên ở góc độ của Hàn Hiểu thì không nhìn thấy. Bé con của hán quả thật rất đáng yêu, có lẽ, chính là vị sự thuần khiết và đơn giản này của Hàn Hiểu đã thu hút hẳn.

“Ta nên dựa theo cách của loài người mới đúng, đầu tiên phải thổ lộ, đúng không?”. Anute khẽ sát bên tai dùng giọng trầm thấp khàn khàn nói vào tai cậu, giống như rượu ngon ngọt ngào nồng đậm, vừa nghe vào khiến người ta có thể say.

“Mắc cỡ sao?”. Vừa cười vừa kéo vào lồng ngực, Anute ôm chặt lấy Hàn Hiểu, làm cho cậu không thể trốn: “Chúng ta ngay cả con cũng có với nhau rồi mà”.

Nói chưa rút lời, nhắc đến chuyện này khiến cho Hàn Hiểu lại nổi giận trong lòng, cậu ngẩng đầu giận dữ nhìn Anute, nhưng mà đôi mắt tròn to long lanh kia chẳng có chút thuyết phục nào.

Anute nhướn mi, tay đặt lên bụng Hàn Hiểu: “Sao vậy, chẳng lẽ em không thích Hàn Lễ? Vậy thì bỏ cái tên nhóc búống bình gian xảo này đi, chờ đến khi giải quyết xong Tà Thần, chúng ta sinh đứa khác”. Hàn cố ý dùng giọng nói lạnh lùng, quả nhiên nhìn thấy mặt Hàn Hiểu lộ ra vẻ kinh hoàng, hai tay gắt gao bảo vệ bụng.

“Anh muốn làm cái gì! Anh, anh, anh có phải là con người không thế!”.

“Nhưng em không thích mà”.

“Ai nói tôi không thích! Tôi chỉ là ____”. Hàn Hiểu dừng lại, mặt đỏ lên, vẻ mặt hết sức khó xử: “Tôi chỉ là ____ chỉ là ____”. Cậu cứ ậm à ậm ừ nửa ngày cũng không nói được nguyên nhân.

Cậu không ghét Hàn Lễ, thậm chí là rất thích đứa nhóc mũm mĩm trắng trẻo búống bình đáng yêu đó ____ chỉ có điều, cậu là một thằng đàn ông a, đàn ông sao lại sinh con cơ chứ? Hàn Hiểu hết sức rối loạn ở điểm này. Còn có, đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì vào thời điểm cậu và Anute làm cái chuyện ‘ây ấy’ cũng là một nút thắt không thể cởi được trong lòng Hàn Hiểu.

“Liên quan đến chuyện mà em đang nghĩ trong lòng, ta cũng có thể kể cho em nghe”. Cúi đầu nở nụ cười, tâm tình Anute dường như đang rất vui sướng, đáng về tươi cười đều hiện lên hết trên mặt, không cần sử dụng thuật đọc ý nghĩ, Anute có thể biết rõ trong lòng Hàn Hiểu đang nghĩ cái gì... Bận đời đáng yêu của hán gần như đem tất cả tâm sự hiện hết lên trên mặt.

“Còn nhớ lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta không? Ở đền miếu Luxor, em đụng vào pháp thân của ta, ngay vào lúc đó chúng ta ____”.

“Đừng, đừng nói nữa!”.

Hàn Hiểu hoang mang nhảy dựng lên bịt miệng Anute lại, bây giờ không riêng gì mặt mà cả người cũng đỏ hết cả lên rồi, Anute kéo tay cậu ra, khẽ cười, đưa mặt lại gần đến mức hai trán chạm vào nhau, nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Không như em nghĩ đâu, thần và người khác biệt, không cần trải qua quá trình giao hợp cũng có thể sinh sản, nói cụ thể ra thì em cũng không hiểu, đơn giản mà nói thì khi đó ta chỉ đem thần lực rót vào trong người em, khiến cho thần tử ở trong cơ thể em dựng dục thành hình mà thôi”.

Đề tài cậu chuyện vừa chuyển, Anute đột nhiên tiến lại gần hôn Hàn Hiểu, tiếp xúc như chuồn chuồn lướt nước, nhưng so với nụ hôn cháy bỏng thì càng làm tim đập nhanh hơn.

“Nhìn em đối với ‘chuyện kia’ rất là mong đợi, chi bằng, bây giờ chúng ta làm đi?”. (QT: tới luôn đi anh =))

Hiển nhiên là Hàn Hiểu vẫn chưa hoàn hồn do nụ hôn bất thành linh kia, cậu nhìn Anute, ngây ngô hỏi một câu:

“Làm cái gì cơ?”.

Anute khẽ nhếch môi lên mỉm cười, trong lòng có bao nhiêu tình cảm đều hiện lên trong đôi mắt đen, hán nhẹ nhàng nâng cằm của Hàn Hiểu lên, trong nháy mắt đem hơi thở tà mị và hắc ám thuộc về Minh Thần bày hết ra.

“Làm, tình”.

Hán chậm rãi nói ra hai từ, khoái trá nhìn Hàn Hiểu: đầu tiên là mở to hai mắt, rồi sau đó quát to một tiếng, chạy xuống giường. Anute đương nhiên không thể buông tha cho cậu, bàn tay to dễ dàng tóm lấy, bế người quay về giường.

“Buông ra! Biến, biến thái! Lưu manh!”. Hàn Hiểu vừa lớn tiếng chửi bới vừa giãy dụa không ngừng, Anute thì dờ khóc dờ cười. Tình nhân bé nhỏ của hán phản ứng có chút thái quá đi. Không phải bận đời của loài người cũng làm những chuyện như thế này hay sao? Hán là thần, dục vọng không mãnh

liệt như loài người, nhưng hắn cũng muốn độc chiếm người bạn đời của mình chứ, làm cho trên người đối phương toàn là mùi của mình.

Ài, nếu có thể tùy ý làm theo ý nghĩ của mình thì tốt rồi, Anute bắt đắc dĩ mà thờ dài... Vì đối phương là Hàn Hiểu, là người hắn yêu, cho nên không đành lòng tổn thương đối phương.

++++++

“Chủ nhân”. Một đám cát đen xoáy tròn, một con chó rừng đen bỗng nhiên xuất hiện, nằm rạp dưới chân Anute.

“Xảy ra chuyện gì?”.

“Đoàn tư tế đã hành động rồi”.

“Ha ha ~~~”. Vươn vai, Anute lười biếng duỗi thắt lưng một cái. Hắn buông Hàn Hiểu ra, từ trên giường đứng dậy, kéo theo những đường nét chuyển động êm ả của thân thể cường tráng giống như mãnh thú.

Đối phương quả nhiên là không kiềm chế được đã bắt đầu hành động rồi, cái tên kia cũng có chút quá lớn mật rồi, hành động mà cũng không có chút che dấu nào, liền khẩn cấp muốn đoạt lấy sức mạnh con Minh Thần, một khi đã vậy, đừng trách vị thần hắc ám này không khách khí.

“Teron”.

“Vâng, chủ nhân có gì dặn dò”.

“Triệu tập quân đoàn hắc ám, tăng cường giám sát Amarna (*)”.

(*) *Amarna: một thành phố của Ai Cập.*

“Tuân lệnh”.

“Ta phải ra ngoài một khoảng thời gian”. Dừng lại, Anute quay đầu nhìn về phía Hàn Hiểu, đối phương đang chớp chớp đôi mắt vô tội, vừa nghi hoặc vừa tức giận nhìn thẳng vào hắn.

Ánh mắt của Minh Thần chậm rãi chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại phần bụng của Hàn Hiểu, quả thực là không thể quá yên tâm được a!

Giơ tay phải lên, Anute vẽ lên không trung một hoa văn kì quái, nhanh sau đó ánh sáng đen chợt lóe lên, một câu thần chú bảo vệ được thi triển trên người Hàn Hiểu.

Ngoài câu thần chú bảo vệ ra, trên người Hàn Hiểu vẫn còn có câu thần chú lần theo dấu vết của Bastet và thần chú theo dõi của Ra... Bạn đời của mình được nhiều thần thánh quan tâm đến vậy, Anute thực không biết nên vui hay là cảm thấy bất đắc dĩ. Thôi bỏ đi, chuyện này đối với Hàn Hiểu cũng không phải là chuyện xấu.

“Em ngoan ngoãn đợi ở nhà, đừng có chạy loạn nữa”.

“Hả?”.

Nhưồn mảy, Anute vẫn chưa quên chuyện Hàn Hiểu lén chạy ra ngoài: “Chuyện lần trước không phạt em không có nghĩa là ta quên, hình nhân người hầu trong nhà đều đổi mới hết một lượt rồi, em cứ am tâm mà đợi ở đây, đừng có ý nghĩ chạy lung tung nữa”.

“___”. Hàn Hiểu không nói gì, đây là muốn giam lỏng cậu sao?

“Đó cũng là em và đứa bé thôi”. Anute mỉm cười, hôn lên môi Hàn Hiểu: “Chúng ta ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối, trước khi đối phương bại lộ, thì em phải kiềm chế xuống”.

“Biết rồi”. Hàn Hiểu đỏ mặt, che miệng lại, liên tục lùi về phía sau... Thật sự là không thể lờ là với tên này một chút nào.

“Đứng rồi...”.

Hàn Hiểu còn muốn nói gì nữa, đã thấy bóng đen trước mắt lóe lên, Anute và Teron trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa rồi.

“___ Thật đáng ghét, nói đi là đi, chuyện gì cũng không nói cho mình biết”. Hàn Hiểu nằm vật ra chiếc giường mềm mại, giận dữ, dường như đem đầu vùi sâu vào trong ga trải giường.

Nằm im lặng một hồi, Hàn Hiểu xoay người, đưa tay đặt lên bụng mình. Sự ấm áp truyền đến làm cho cậu yên tâm. Theo như Anute nói, Hàn Hiểu vì tiêu hao linh lực quá độ nên tạm thời mới rơi vào trạng thái hôn mê... Chắc một thời gian dài nữa sẽ không nhìn thấy tên nhóc con nghịch ngợm kia! Hàn Hiểu thờ dài, nhớ đến cảnh ngộ của Hàn Hiểu, tâm tình nặng nề nói không nên lời.

Ankhesenamun là người bạn đầu tiên của Hàn Hiểu, Hàn Hiểu đã từng vì nàng mà lo lắng, bất chấp nguy hiểm cũng muốn giúp nàng, nhưng lại gặp phải đối phương vô tình phản bội __ Thăng bé chắc sẽ rất đau lòng đây, so với linh lực bị tiêu hao quá độ và thân thể bị thương thì nội tâm thăng bé bị đá kích mới

là điều Hàn Hiểu lo lắng nhất.

“Con người ____ quả thực là sinh vật ích kỉ vô tình ____”. Hàn Hiểu nhắm mắt lại, lẩm bẩm với chính mình. Thần có sức mạnh tuyệt đối, siêu việt hơn so với con người, sao có thể là sinh vật được chứ? Có lẽ không nên dùng hai từ sinh vật để hình dung mới đúng. Anute đã tồn tại mấy ngàn năm, thậm chí là mấy vạn năm, còn mình mới có hơn hai mươi năm sinh mệnh ngắn ngủi, Anute là Minh Thần cao cao tại thượng có thể dễ dàng không chế sinh mệnh của phàm nhân, chắc chắn đã gặp qua vô số sự xấu xa của bản tính con người.

Hàn Hiểu chưa bao giờ cảm thấy mình là một người vĩ đại, cậu yếu ớt, nhát gan, thậm chí ngay cả nội tâm cứng cỏi cũng không có, là một con người bé nhỏ bình thường. Nhưng bản thân mình rốt cuộc là có tài cán gì mà lại được Minh Thần vĩ đại lựa chọn? Có lẽ, nói không chừng mình chỉ là một công cụ được chọn ra để mang thai ‘thần tử’. (QT: đa sầu đa cảm vãi =))).

“Anute, đừng đối xử với tôi quá dịu dàng như thế ____”. Hàn Hiểu nhếch miệng, cảm thấy chua xót, có gì đó đang từ trong lòng mạnh mẽ trào ra: “Bị vứt bỏ, bị lợi dụng, tôi thật sự rất ghét”. Cậu cười khổ lau đi giọt lệ ở khóe mắt, hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân không nên nghĩ nhiều nữa.

Đúng vậy, chỉ cần không hi vọng sẽ thuộc về mình thì sẽ không tổn thương. Mang suy nghĩ đó, Hàn Hiểu không biết lúc nào từ từ chìm vào giấc ngủ. Đã xảy ra quá nhiều chuyện, thần kinh của cậu vốn vẫn luôn luôn trong tình trạng căng thẳng, bây giờ đã vượt quá giới hạn cậu có thể chịu được rồi.

Giữa朦胧 lung, Hàn Hiểu dường như đi đến một chỗ có nắng đẹp ấm áp.

Cảm giác rất quen thuộc....

Bầu trời xanh thẳm gần như trong suốt, bốn xung quanh là một màu vàng tích tịch hoang vắng mờ mịt, gió nóng thổi mang theo một chút lạnh lẽo mệnh mông, cát bụi bị cuốn không ngừng gào thét ở đằng xa ____

Nơi này là nơi nào? Cậu nhớ đã từng đi qua nơi này, Hàn Hiểu nhắm mắt nhắm mày, sao lại nghĩ không ra. Cậu đưa mắt quan sát bốn xung quanh, xuyên qua màn sương mù và cát, cậu dường như nhìn thấy bóng dáng của ai đó... bóng dáng của một người phụ nữ.

Người phụ nữ chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt bình yên không chút gợn sóng nhìn Hàn Hiểu, rất nhanh ánh mắt rời đi ____ vền vền trong nháy mắt tiếp xúc, nhưng đôi mắt trong veo lại toát ra tình cảm phức tạp.

Cậu không tự chủ được mà bước về phía đó.

Dáng vẻ của người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa cao quý, đường cong của ngũ quan nhu hòa, vành tai mỏng mà tinh xảo, chiếc cổ dài tuyệt đẹp, môi hồng phớt, ánh mắt hắc bạch phân minh lại xinh động khiến nâng lộ ra vẻ ôn nhu, chiếc mũi cao cao, đồ trang sức đeo trên ngực hoa lệ càng làm cho người phụ nữ tăng thêm phần cao quý khó có thể tả được.

Không biết từ lúc nào Hàn Hiểu đã đến bên cạnh người phụ nữ, đối phương dường như hoàn toàn không phát hiện ra sự hiện diện của cậu.

Cúi đầu, người phụ nữ hôn đứa bé trong lòng đang ngủ say __ nước mắt từng giọt từng giọt từ khóe mắt nàng chảy xuống, lướt qua dung mạo tuyệt mỹ.

Hàn Hiểu cảm thấy trái tim lập tức bị bóp nghẹn, cậu ngồi xuống thở hổn hển, lúc mở mắt lần nữa thì người phụ nữ kia đã không thấy đâu nữa, mà chính cậu lại ở trong chiếc ao lớn hình chữ nhật.

.....Lại một cảm giác quen thuộc: dường như đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi: nước ao sạch sẽ trong veo, có thể nhìn thấy hoa văn của bức bích họa dưới đáy. Nụ sen chớm nở vươn cao thẳng đứng ở trong ao, nhụy hoa khẽ rung đưa theo gió.

Đứa trẻ còn nhỏ lẳng lặng nằm trong đóa sen, nó kêu ê ê a a, rồi mở mắt nhìn về hướng Hàn Hiểu, hai tay _____

Bỗng nhiên, có tia chớp rất lớn xé rách bầu trời, bốn phía cuồng phong gào thét, bão cát màu đen mạnh đến mức long trời nổi đất cuốn hết mọi thứ tiến tới, đóa hoa nhanh chóng khô héo, nước ao tinh khiết trong nháy mắt trở lên vô cùng đục ngầu.

Đứa nhỏ hoảng sợ khóc lên, nước ao đen xì nổi lên sóng lớn, biến thành vô số những con cá sấu hung ác to lớn, toàn bộ đều nhào về phía đứa bé yếu ớt không có sức phản kháng. Hàn Hiểu kinh sợ hô lên rồi chạy vọt về phía trước, trong tích tắc khi những con cá sấu hung ác há chiếc miệng rộng ra, mặt của đứa nhỏ giống hệt Minh Thần còn nhỏ tuổi...

“Không...!”. Hàn Hiểu hét lớn lên, hoảng sợ mở mắt ra, cậu thở hổn hển, tim đập thình thịch không ngừng. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, lẳng lặng chiếu trên mặt đất. Hàn Hiểu thở dốc một trận, rồi sau đó mới biết được đó chỉ là một giấc mơ, nhưng giấc mơ ấy hết sức thật, thật đến nỗi làm cậu lạnh cả sống lưng, đến bây giờ vẫn còn lạnh cả người.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-1

“Chủ nhân?”.

Nghe được tiếng kêu của Hàn Hiểu, người hầu hình nhân lần lượt chạy vào phòng, quỳ rạp trước mặt Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu phát tay ý bảo mọi người lui xuống, cậu sờ sờ ngực vẫn còn đập thình thịch không ngừng, càng nghĩ càng cảm thấy đây không phải là điềm báo tốt. Bastet từng nói: mang thai thần tử thì thân thể ít nhiều gì cũng sẽ có một chút biến đổi, nhất là giấc mơ kì lạ ban này, rất có khả năng đó là điềm báo tương lai.

Tốt nhất là nên nói cho Anute biết, nhưng mà không biết bao giờ anh ta mới quay trở lại đây.

Hàn Hiểu thở dài, sờ sờ mặt, cảm thấy bản thân có thêm vài nếp nhăn rồi, theo như lời chị Annie nói thì chính là: rõ ràng vẫn còn xuân xanh mon morn mà mặt mày ừ rột giống như ông cụ non. Tuy rằng cậu không mang khuôn mặt khổ sở cả ngày, có điều cũng không khác là mấy.

Ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ầm ĩ, người hầu ở cổng lập tức chạy ra, Hàn Hiểu cũng rất tò mò bám theo, chỉ thấy có vài binh lính trông giống như quan quân đang nói chuyện qua loa vài câu với người hầu, sau đó vội vã rời đi.

“Xảy ra chuyện gì?”. Hàn Hiểu tiện tay chặn một người hầu lại hỏi.

“Tướng quân Horemheb đã trở về”.

“Horemheb?”. Ai vậy nhỉ? Hàn Hiểu đối với lịch sử Ai Cập cũng không biết nhiều lắm, ngoại trừ Kim Tự Tháp, xác ướp vốn đã nổi tiếng trên thế giới, còn những chuyện khác thì cậu chẳng biết gì cả.

“Đúng vậy, chính là đại tướng quân Horemheb, ngài ấy đã kết thúc cuộc chiến với Mitanni, đang trên đường khai hoàn về Thebes, khoảng chừng hai ba ngày nữa là về đến thủ đô rồi”.

“À, thì ra là vậy”. Hàn Hiểu lúc này mới nhớ ra, ở nhân gian, Anute có thân phận là quý tộc cha truyền con nối, có vẻ như là một tướng quân gì đó. Nhân cơ hội này, Hàn Hiểu từ người hầu kia biết được một ít tình huống cơ bản của thời đại này.

Sau khi Pharaoh tiền nhiệm chết, vương phi Nefer không rõ tung tích, năm đó, đứa con gần 9 tuổi – Tutan – lên kế thừa vương vị, cưới chị gái Ankhesenamun làm vương phi. Người Ai Cập cổ đại rất coi trọng huyết thống, vì bảo vệ huyết thống thuần khiết, người trong vương tộc thông thường sẽ kết hôn với người có quan hệ gần gũi. Nhưng mà Tân Vương ngồi vào ngai vị khi còn quá nhỏ tuổi, vương quyền bị kẻ tướng Ay cùng với đại tướng quân thống lĩnh quân đội hùng mạnh – Horemheb nắm giữ, tiểu quốc vương trên thực tế chỉ là bù nhìn.

Hiện giờ, thân thể của vua Tutankhamun càng ngày càng yếu, vương hậu Ankhesenamun lại không có con nối dõi, quyền thừa kế vương vị chính là thứ mà mọi người thèm nhỏ dãi, trong đó phải kể đến kẻ tướng Ay – người có dã tâm lớn nhất. Mà tướng quân Horemheb sau khi chấm dứt chiến tranh với Mitanni thì quay về Thebes, chắc là cũng vì vương vị mà đến.

Dục vọng tham lam của loài người mà ____ Hàn Hiểu không khỏi nghĩ đến câu Anute vẫn hay nói: Trên đời này thứ đáng sợ nhất không phải là hắc ám, mà là dục vọng tà ác trong lòng con người.

Vào lúc sáng sớm, Anute đã trở lại phủ đệ của mình, khi hắn biết được tin Horemheb đang trên đường trở về, khóe miệng giống như cười châm biếm. Nụ cười kia dường như có ý là: vở kịch hay sắp bắt đầu.

Ba ngày sau, đại tướng quân về đến Thebes, vua đích thân tại đại thần điện nghênh đón Horemheb, đồng thời ở trong hoàng cung tổ chức yến tiệc linh đình để khoản đãi vị anh hùng Ai Cập đã áp chế được quân Mitanni.

Gần như tất cả các quý tộc đều được mời đến tham dự yến tiệc, Anute cũng không ngoại lệ, hắn mang theo Hàn Hiểu tiến về Hoàng Cung tham gia tiệc chúc mừng.

Chính điện của Hoàng Cung vô cùng hùng vĩ, phía trước điện là một con sông nhỏ bao quanh, nước được dẫn trực tiếp từ sông Nile, đại điện được 12 cây cột hình trụ chống đỡ, mỗi một cây đều đại diện cho một chủ thần, những tấm màn che làm bằng sa lại bay bay nhẹ bập bênh, bày đầy những dụng cụ tinh mỹ, vừa hùng hồn tráng lệ vừa cực kỳ xa hoa.

Hàn Hiểu lúc này mới nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của vị vua trẻ tuổi, thân thể Tutan dường như tốt hơn một chút, vẻ mặt tuấn tú tái nhợt bởi vì đã trang điểm mà có một chút hồng hào. Nói thật, dáng vẻ của vị vua trẻ tuổi cực kỳ tuấn tú, bộ dáng có vài phần giống Ankhesenamun. Chị của hắn Ankhesenamun, đồng thời cũng là vương phi Ai Cập chính là đang ngồi bên cạnh vị vua trẻ tuổi, cách ăn mặc và trang điểm khéo léo làm cho nàng càng thêm cao quý tao nhã.

Đứng ở bên trái của vị vua trẻ tuổi là một ông lão, dáng người gầy gò vẻ mặt nghiêm túc, trên người đeo đầy trang sức hoàng kim. Anute khẽ nói cho Hàn Hiểu biết đó là kẻ tướng Ay. Còn Horemheb lại có diện mạo khí chất của một người đàn ông trung niên hết sức bình thường.

Sau khi xong nghi thức chào đón là một loạt các nghi lễ dài dòng, tạ ơn các vị thần đã mang đến hưng thịnh và phồn vinh cho Ai Cập. Đây là một quá trình cực kì rườm rà và nhàm chán, Hàn Hiểu xem mà muốn ngáp mấy cái, Anute thấy bộ dạng của cậu đành lắc đầu, lặng lẽ đưa cậu ra khỏi chủ điện.

“À! Đúng rồi!”.

“Có chuyện gì vậy?”. Anute nhướn nhướn mi, nhìn về mặt chột kinh ngạc của Hàn Hiểu đã sớm quen rồi.

“Ankhesenamun, cô ta, cô ta có nhận ra chúng ta không?”.

“Em là đứa ngốc sao?”. Anute cười cười nheo mắt cậu: “Bây giờ chúng ta đang hóa thân, ở trong mắt mọi người chẳng qua chỉ là những quý tộc Ai Cập bình thường. Huống chi Ankhesenamun chưa nhìn thấy em thì làm sao nhận ra được”.

“Ừ nhỉ, đã ____”.

Anute mỉm cười nhìn Hàn Hiểu, biết rõ trong lòng cậu đang lo lắng điều gì.

“Yên tâm, biết rõ hình dáng của em chỉ có Ra và Bastet, ngay cả Tà Thần cũng chỉ biết có sự tồn tại của thần tử, nhưng không biết rốt cuộc thần tử đang ở chỗ nào. Chỉ cần em không hành động thiếu suy nghĩ, rời khỏi phạm vi kết giới bảo vệ của ta, Tà Thần muốn động đến em gần như không có khả năng”.

“Thật sao? Nhưng mà không phải là sinh mệnh của Pharaoh nối liền với Hàn Lễ sao? Còn có chú lực gì đó nữa, không phải thông qua Pharaoh sẽ tìm được Hàn Lễ đấy chứ?”.

Về mặt Anute cứng lại, dáng vẻ có chút ảo não cùng thất bại, một lúc lâu sau hẳn mới nghiêng răng nói một câu: “Không sao ____ có ta ở đây, em không cần lo lắng”.

Hàn Hiểu cười gượng hai tiếng nhìn dáng vẻ của Anute, rõ ràng hoàn cảnh bản thân không có phép quá lạc quan, có điều cậu cũng không lo lắng thái quá, cho dù không vì sự lo lắng của cậu thì Anute cũng sẽ tuyệt đối không để cho Hàn Lễ bị tổn thương đến một sợi lông chân. Chẳng qua vì giấc mơ của mình nên Hàn Hiểu ít nhiều gì cũng có chút lo lắng.

“Anute, mấy ngày hôm trước tôi có nằm mơ”.

“Mơ thấy gì?”.

Hàn Hiểu đem tất cả mọi chuyện trong mơ nói ra, Anute trầm tư một lát rồi vung tay trước mặt Hàn Hiểu, bầu không khí bỗng chốc méo mó, trong gió dần dần hiện lên khuôn mặt của một người phụ nữ, rõ ràng chính là người phụ nữ Hàn Hiểu gặp trong giấc mơ.

“Là nàng ta sao?”.

“Ừ, chính là nàng ta, nhưng mà đáng vẻ bị thương hơn một chút, nàng ta là ai vậy?”.

“Nefer”. Anute dừng lại một chút rồi nói, giọng nói có chút lạnh như băng: “Nàng ta chính là vương phi của Akhenaton, mẫu thân của Tutan”.

“Hả?”. Hàn Hiểu kinh ngạc kêu lên một tiếng, không hiểu tại sao bản thân mình lại mơ thấy vương phi.

“Sinh mệnh của Tutan thông qua ‘bánh xe vận mệnh’ liên hệ với Hàn Lễ, cho nên em có thể nhìn thấy trước vận mệnh của hắn cũng không có gì là kì lạ”.

“Anh nói là cái đứa trẻ bị cá sấu nuốt đó chính là Tutan sao?”.

“Đúng vậy, đây là vận mệnh đã định sẵn của Tutan, không ai có thể thay đổi. Còn có ____”. Anute chuyển đề tài, tựa tiểu phi tiểu nhìn Hàn Hiểu: “Em hẳn là cần phải học kĩ lại lịch sử Ai Cập đi”.

“Hả?”.

“Ài, thật là một bé con ngốc nghếch”.

“Cái gì cơ, anh nói ai vậy?”.

“Người cần gặp cũng đều gặp rồi, chúng ta về thôi”.

“Khốn nạn, không được nói sang chuyện khác”.

Bị Anute trêu chọc, gánh nặng đè trong lòng Hàn Hiểu cũng được vát sang một bên, cậu giả vờ tức giận cùng Anute cãi nhau một trận, không biết từ lúc nào đã bị Anute dùng phép đưa về phủ đệ của mình.

Anute lười biếng mà tựa vào đầu giường, khóe môi khẽ cười, ánh mắt luôn luôn dán chặt lên người Hàn Hiểu, con ngươi tà mị chột lóe sáng, dáng vẻ cực kì giống như mãnh thú đang chờ đợi con mồi.

Cảm giác lạnh sống lưng lướt qua khiến Hàn Hiểu run rẩy, Hàn Hiểu thầm kêu không tốt, lặng lẽ di chuyển người, muốn rời khỏi phạm vi chiếc giường.

“Muốn đi sao?”. Cậu vừa mới khẽ động đã bị Anute bắt trở về.

“Tôi, tôi khát nước, muốn uống nước ____”. Hàn Hiểu ngây ngô cười ‘hờ hờ’, có điều chiều này hiển nhiên là không có tác dụng với Anute.

“Trong nhà có người hầu, muốn uống nước cứ trực tiếp kêu một tiếng là được”.

“____” Giai cấp địa chủ đại gian đại ác.

“Em mắng ta ở trong lòng sao?”.

“Không, không có! Tuyệt đối không có!”.

“Phải vậy không?”. Anute nghi ngờ nheo mắt lại, chậm rãi tiến gần Hàn Hiểu, đến khi Anute cách chớp mũi Hàn Hiểu vài cm thì đột nhiên dừng lại, trợn mắt kêu: “Không xong rồi”.

“Sao, xảy ra chuyện gì?”.

“Hơi thê của Hàn Lễ quá yếu”.

“Cái gì?”. Chuyện này có thể khiến Hàn Hiểu sợ hãi, cậu bất chấp vẫn bị kẻ nào đó trước mặt mình nhìn như ‘con mồi’, chủ động tiến lại gần ‘ai đó’ vừa túm vừa lay: “Anute, anh mau nghĩ cách đi”.

“Phải lập tức bổ sung thần lực cho thằng bé”.

“Ừ ừ, vậy anh nhanh bổ sung đi”.

“Cách tốt nhất là hấp thụ tinh khí của ta”.

“Ừ ừ, vậy anh mau cấp tinh khí ____”. Khoan, tinh khí? Nhìn vẻ mặt vô tội của Anute, Hàn Hiểu dè chừng hỏi một câu:

“Tinh khí ____ là cái gì?”.

“Chính là cái thứ mà em nghĩ ấy”.

Thứ mà mình nghĩ ____ đó không phải là ____ sắc mặt của Hàn Hiểu trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bỗng dung trong người bắt đầu nóng lên, ngay cả tai cũng đỏ.

“Anute, anh ... Biến thái!”. Cái tên Minh Thần cuồng tình dục chết tiệt này!

Người bị mắng chửi tao nhả nâng ngón tay lên, đem những mái tóc đen gọi cảm vén về phía sau.

“Là em quá ngây thơ thôi”.

“Anh mới ngây thơ ấy! Cả nhà anh đều ngây thơ”.

“Vậy sao?”. Anute nhướn nhướn mi, tựa tiểu phi tiểu đánh giá Hàn Hiểu, đôi môi mông dễ nhìn khe mở ra, đem hết tình sử của cậu vạch trần.

“Năm em 8 tuổi lúc học tiểu học thăm mền Tiểu Mỹ lớp bên cạnh, cao trung thì phải lòng hoa khôi của lớp, lên đến đại học thì có hẹn hò với bạn gái đầu tiên, có điều đối phương cùng em qua lại mới có nửa tháng liền yêu người khác, kinh nghiệm của em mới dừng ở mức nắm tay, ngay cả hôn môi cũng chưa từng ~~~ À, không, nụ hôn đầu tiên của em đã thuộc về ta”.

Anute nhếch môi lên, đáng vẻ cười như hoa khiến cho Hàn Hiểu nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt.

“Anh, anh, sao anh lại biết”. Trời ơi ~~~ Tâm tư thầm kín của cậu mà, thiên lý ở đâu: “Anh nhìn trộm quá khứ của tôi sao, biến thái! Lưu manh!”.

“Cũng không thể nói như vậy”. Anute cúi đầu, hôn xuống mu bàn tay của Hàn Hiểu, trong ánh mắt tràn đầy sự trang trọng và nghiêm túc chưa từng có.

“Ta chỉ muốn biết tất cả những gì liên quan đến em mà thôi”.

“Nhưng cũng không thể coi trộm chuyện riêng tư của tôi!”.

“Được rồi”. Anute nhún nhún vai, không có chút nào tỏ ra là mình đã làm sai: “Nếu như em không vui, lần sau ta sẽ không sử dụng pháp thuật nữa. Có điều, em phải tự mình nói cho ta biết”.

“Tôi không cần, sao tôi phải nói những chuyện liên quan đến mình cho anh chứ”.

“Em ngay cả người cũng là của ta rồi, còn gì không thể nói?”.

Trong lòng Hàn Hiểu roi lệ: quả nhiên, Thần đều là sinh vật kiêu căng và cuồng vọng, đối với một con người nhỏ bé không có sức mạnh như cậu, thật

đúng là đau lòng à.

“Đúng rồi, em chưa từng có kinh nghiệm gì, vậy bình thường lúc muốn phát tiết thì làm thế nào?”. Anute ngắm nghía mái tóc của Hàn Hiểu, vẻ mặt cười nhạo nói: “Thủ dâm sao?”.

Hàn Hiểu bị hai chữ này làm cho nghẹn ho ‘khụ khụ’, nhìn đáng vẻ nho nhã lịch sự của Anute thế kia mà lại nói ra từ thô tục như vậy.

“Anh, anh, anh, bi ối”.

Nhưồn nhưồn mi, Anute càng ngày càng cảm thấy trên đầu Hàn Hiểu đúng là chuyện vô cùng hứng thú.

“Đừng nói với ta là em chưa làm qua”.

“Tôi, tôi ____”. Đương nhiên là đã làm rồi, đàn ông chưa làm qua chuyện đó còn có thể gọi là đàn ông sao?

Anute miễn nguyện mà thay đổi tư thế, một chân co lên, một tay đặt ở đầu gối gối nhẹ. Hấn nhưồn mảy huyết sáo, từ khoe miệng đến chân mảy đều như đang cười.

“Em có biết dục vọng của thần thực ra rất lãnh đạm, muốn làm nổi lên dục vọng không phải là chuyện đơn giản”. Hấn nhìn về phía Hàn Hiểu cười một nụ cười xấu xa: “Cho nên, thủ dâm cho ta xem chút đi”. (QT: anh quả là quá bi =))

“Tôi không. ....”.

Nói mới được gần nửa câu, Hàn Hiểu hoảng sợ phát hiện hai tay mình bắt đầu chuyển động.

Đầu tiên ngón tay cẩn thận tỉ mỉ vuốt ve đôi môi, Hàn Hiểu không phát ra được tiếng, cậu quay đầu trừng mắt Anute một cái, nhưng phát hiện, lúc này mắt của Minh Thần u ám đến dọa người, đó là đôi mắt nhuốm màu tình dục, hận không thể lập tức đem cậu ăn sạch.

“Ừm ____”. Ngón tay đột nhiên tăng thêm lực, hung hăng chà đập cánh môi, Hàn Hiểu có một loại ảo giác: bàn tay đang làm loạn trên môi không phải là của mình mà là môi của Anute.

____ Sau khi hung hăng giày vò môi dưới một hồi, ngón tay chậm rãi đi xuống phía dưới, khẽ vuốt lên yếu hầu nhô lên, sau đó tiếp tục đi xuống ____ chậm rãi luồn vào trong ngực.

Đôi mắt của Hàn Hiểu nhanh chóng tròn to, vẻ mặt Anute vẫn tựa tiểu phi tiểu như trước, mắt khẽ híp vào, không bỏ sót bất cứ động tác nào của Hàn Hiểu.

Cái tên dâm dê này! Hàn Hiểu rửa thầm một tiếng, hai tay không có cách nào không chế được vẫn vuốt ve ngực của mình. Hôm nay đồ cậu mặc chính là trang phục truyền thống của Ai Cập, dưới chỉ có mặc quần xếp, bên trên hoàn toàn ở trần, trước ngực đeo một đồ trang sức lưng lửng.

Ngón tay khẽ lướt qua đầu vú, Hàn Hiểu không nhịn được mà run lên một cái, cậu cố gắng cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra âm thanh. Nhưng mà Anute cũng không đơn giản như vậy mà buông tha cho cậu, không chế hai bàn tay của cậu nắm lấy đầu vú, nhéo mạnh hai cái.

“Aaaa!”. Hàn Hiểu bất ngờ thờ hồn hên một tiếng, con người xinh đẹp đang tròn trĩnh lại càng tròn to hơn nữa.

Trò chơi của Anute vẫn còn tiếp tục, hấn nhưồn nhưồn mảy, bàn tay xinh đẹp của Hàn Hiểu liền từ từ đi xuống phía dưới bụng ____

“Dừng, dừng lại. ....”. Giọng nói kháng nghị cũng không tạo được hiệu quả, ngược lại, hai tay như có ý thức liền chui vào trong quần xếp.

“Ừm ____”. Hàn Hiểu xoay xoay thân thể muốn trốn tránh, nhưng mà cho dù cậu có di chuyển ra sao thì ngón tay đều có thể linh hoạt đuổi theo di chuyển của cậu.

“Anute, dừng ... Ừm aaaa ____”.

Quần xếp sớm đã trượt xuống tới chân, đáng vẻ bây giờ của Hàn Hiểu gần như phơi bày ra hết, đối với Anute mà nói, đây là một cảnh tượng khiến cho người ta nhanh chóng muốn phạm tội.

Cơ thể Hàn Hiểu trắng nõn, rất đẹp, khuôn mặt bởi vì xấu hổ và giận dữ mà ửng đỏ, cậu một tay cầm lấy cái biểu tượng của đàn ông mà chà xát, tay kia thì ở đầu vú của mình khẽ đùa bỡn.

Hít sâu một hơi, Anute cảm giác dục vọng trong nháy mắt bùng bùng lên, nếu không phải trong đầu còn sót lại chút lí trí, nói không chừng mấy giây sau hấn sẽ không kiềm chế được bản thân mà mạnh mẽ lao về phía Hàn Hiểu.

“Ừm ____ Anute, anh là tên khốn nạn ____”.

Hàn Hiểu vừa chửi mắng vừa duy trì động tác ‘thủ dâm’, ngón tay vốn đang làm loạn trên đầu núm vú cũng chậm chậm đi về phía lỗ nhỏ, ở miệng lỗ nhỏ nhẹ nhàng xoay tròn mát xa.

“Không, không muốn.....”.Hàn Hiểu xấu hổ gần như muốn ngất đi, cậu trước nay thủ dâm nhưng cũng không làm đến chuyện này a, Anute, tên đại biến thái, tên cuồng tình dục.

“Không muốn sao?”. Khóe miệng Minh Thần cười đều, chậm rãi nhích lại gần, hấn tao nhả nâng cầm Hàn Hiểu lên.Ngay sau đó, Hàn Hiểu phát hiện ra cổ mình đã bị Anute gắt gao giữ lại, hơi thở trong giây lát cũng bị ép hòa nhập vào trong đôi môi của đối phương.

Đây là một nụ hôn vô cùng nóng bỏng bá đạo.

Hàn Hiểu bị hấn hôn đến toàn thân phát run, khoái cảm từ đầu lưỡi đang dây dưa loạn xạ mà lan ra khắp cơ thể.

“Còn nói không muốn ____”.Sau khi Anute hôn lên tai Hàn Hiểu, khẽ liếm khiến cho Hàn Hiểu nổi ham muốn: “Em xem, phản ứng của chỗ này rất mãnh liệt a”.

Hấn cố tình cọ cọ vào dương vật của Hàn Hiểu, vật nhỏ không chịu nổi kích thích đã sớm hăng hái đứng thẳng lên, đỉnh còn không ngừng chảy ra dịch lỏng sền sệt.

“Rất có tinh thần”.Anute khẽ cười, tay hấn cực kì dịu dàng tiến về phía lỗ nhỏ của Hàn Hiểu, ở miệng lỗ nhỏ từng chút từng chút một nhẹ nhàng vuốt ve.Sau đó hấn lại đưa tay lên, vừa dùng kĩ xảo cực kì điêu luyện đùa nghịch dương vật của Hàn Hiểu vừa dùng đôi môi mạnh mẽ hôn cậu.

Luồng nhiệt theo động tác vừa dâm ô vừa dâm đẳng lan tỏa khắp cơ thể, da của Hàn Hiểu nóng lên, miệng thở hổn hển, hai chân không hề chề che dấu mở rộng ra. Lỗ nhỏ hồng phấn dưới sự công kích của ngón tay từ từ mềm ra, bên cạnh đó tình trạng của dương vật càng ngày càng bạo phát, nhưng Anute vẫn không nhanh không chậm khiêu khích Hàn Hiểu, thậm chí còn không chế hai tay không cho cậu phát tiết ra. Hàn Hiểu chỉ có thể cam chịu mà thở hổn hển, liều mạng vận vẹo cơ thể.

Nóng quá ____ Hàn Hiểu dưới sự trêu đùa của Anute mà phát ra tiếng rên rỉ, thực sự cậu không nhịn nổi nữa rồi, tất cả những hành động khiêu khích đùa bỡn giống như một sợi lông chim nhẹ nhàng lướt qua, ngứa ngứa khó nhịn.

Trước mặt trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy toàn thân bị một luồng nhiệt nhanh chóng bao trùm, ý thức của Hàn Hiểu sớm đã không còn tỉnh táo nữa, mơ hồ cảm thấy lỗ nhỏ đang căng ra.Ngón tay của Anute mang theo chất lỏng lạnh lạnh tiến vào dò xét, chậm rãi đưa đẩy.

Vách thịt bên trong cùng ngón tay ma sát phát ra tiếng,ý thức của Hàn Hiểu giật lên một cái, cảm giác tê dại khiến cho cậu nhịn không được mà phát ra tiếng nước nỏ ____ vài giây sau, ngón tay được rút ra ngoài, thay vào đó là một vật cứng rắn nóng rực đột nhiên tiến vào.

Lỗ nhỏ nhỏ hẹp bị căng ra cực hạn, phía dưới Anute dùng sức đẩy một cái, đem toàn bộ tiến vào bên trong cơ thể Hàn Hiểu.

“Aaaa...”.Mặc dù đã làm qua màn dạo đầu, Hàn Hiểu vẫn không tránh khỏi cảm giác đau, giống như có một đầu gỗ thô to cứng rắn ở trong thân thể cậu hung hăng va chạm, mỗi lần va chạm đều như muốn đem cậu nội tạng từ miệng lỗ nhỏ kéo ra (QT: OMG @@)

“Ừm ____ um aaa aa ____ đau quá ____”.

Hàn Hiểu nằm sấp trên giường ai oán kêu, vận vẹo cơ thể trái phải, muốn né tránh lại bị bàn tay to đặt ở eo giữ chặt lại.

“Ừm ____ đau chết mất ____”.Đau quá đau quá, cậu sắp chết đến nơi rồi, thì ra bị người ta đặt ở dưới thân lại chịu nhiều thiệt thòi đến vậy! Anute chết tiệt, Minh Thần chết tiệt!

“Hức hức ____”.Hàn Hiểu có một loại ảo giác, giống như cùng với thân thể Anute gắn kết chặt chẽ truyền đến, như vậy là cuộc sống bình yên của cậu đã không còn cách nào quay trở lại rồi.

Trong căn phòng mờ mờ, hai cơ thể người gắn kết gắt gao lấy nhau, Anute như có tinh lực vô tận (QT: nói thừa, anh ấy là Thần mà:D), từ cái khoảnh khắc ôm lấy Hàn Hiểu kia, động tác ra vào tần suất cao vẫn chưa từng ngừng chút nào.

Đến lúc này, Hàn Hiểu ngay cả sức mắng chửi cũng không có, cậu mệt mỏi dựa trên người Anute, nhắm chặt hai mắt, đôi môi khẽ nhếch lên chỉ phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt.

++++

Trận hoan ái này giằng co ba ngày, Hàn Hiểu đáng thương trong ba ngày vẫn chưa được xuống giường, chờ đến lúc Anute buông cậu ra, Hàn Hiểu ngay cả sức nhấc ngón tay cũng không có.

“ ____”.Biến thái, cảm thú, tên khốn nạn không biết tiết chế! Hàn Hiểu từ trong đầu lòi các loại từ ngữ mắng chửi ra thậm chí mắng Anute.

Minh Thần được ‘ăn uống no say’ cảm thấy rất sung sướng nên cũng không so đo với Hàn Hiểu, ôm lấy người bạn đời ở trên giường vuốt ve, liếm vành tai của cậu, động tác càng ngày càng không đúng đắn, Hàn Hiểu tức giận đến mức muốn từ trên giường nhảy dựng lên cắn người.

Muốn nữa sao? Có để cho người ta sống nữa không đây!

“Anh đã đủ chưa!”.Hàn Hiểu tức giận nghiêng răng, mạnh mẽ xoay mặt sang bên.

“Ha ha”.Anute cảm thấy vừa lòng liền dừng lại, hẳn biết, lúc này mà trên Hàn Hiểu chẳng khác nào đổ dầu vào lửa.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Hàn Hiểu, xoa xoa vài cái, cảm giác tình trạng của thần tử ổn định hơn rất nhiều, cũng an tâm.

“Này, Anute”.Thay đổi tư thế sang nằm bên cạnh Minh Thần, Hàn Hiểu rầu rĩ không vui mở miệng nói: “Anh mang tôi đến Hoàng Cung không phải chỉ để xem náo nhiệt thôi chứ, rốt cuộc anh có tra ra được thân phận của Tà Thần không?”.Anute ở trong Hoàng Cung có nói một câu mà Hàn Hiểu vẫn còn nhớ ... ‘Người nên gặp’ rốt cuộc là sao?

“Lúc trước ta đã nói, Tà Thần ẩn núp ở bên cạnh Ankhesenamun và Tutan, hẳn không có khả năng trực tiếp hành động, nhất định sẽ khống chế hình nhân để phụng sự cho mình.Tề tướng Ay nắm quyền lực trong tay và người điều khiển quân đội Ai Cập – Tướng quân Horemheb chính là lựa chọn tốt nhất của hắn”.

“Anh nói là, hắn đã khống chế hai người này?”.

“Cũng chưa chắc, ta không cảm nhận được tà khí từ trên hai người này”.

“Hả?”.

“Cái tên kia ẩn giấu rất giỏi”.Anute dường như nhớ đến chuyện gì đó, mắt hơi nheo lại: “Hắn rất thông minh cũng rất xảo quyệt, biết rõ ta đang tìm hắn nên hẳn không có bất cứ hành động gì khiến bại lộ thân phận, Hoàng Cung là nơi tràn đầy hủ bại và thối nát.Dễ tâm và tham lam của mọi người sẽ theo dục vọng mà bành trướng.Y thức của kẻ bị lòng tham chi phối, không cần Tà Thần chủ động tiếp cận, bản thân kẻ đó cũng sẽ tự mình đưa tới cho vị thần tà ác”.

Dường như rất thâm sâu a, Hàn Hiểu có chút mờ mịt: “Anute, có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?”.

“Ý của ta là cái tên kia sẽ không chủ động hiện thân, hẳn chỉ cần chờ”.Anute sờ sờ đầu Hàn Hiểu, trong mắt hiện lên tia dữ tợn, xem ra đối thủ lần này rất khó đối phó.

“Chờ đợi?”.

“Đúng vậy, tề tướng Ay và Horemheb đều là hai kẻ có dã tâm xưng vương.Em nghĩ em, nếu như hai kẻ đó nhìn thấy thân thể Tutan tốt lên, bọn họ sẽ làm gì?”.

“Anh nói là ____ ám sát?”.Hàn Hiểu nuốt nước bọt, quả nhiên là vậy, từ xưa đến nay, Hoàng Đế không có thực quyền thì không có kết cục tốt.

“Ừ, ta đã xâm nhập vào cơ thể của Tutan, phát hiện ra trong cơ thể của hắn có tích lũy một loại độc tố rất lợi hại.Người hạ độc từ đầu đã muốn ám sát Tutan, hẳn làm rất khéo léo, chắc là mỗi ngày đều cho một ít độc vào đồ ăn hoặc thức uống. Loại độc này một khi phát tác, Tutan sẽ giống như mắc phải bệnh đột nhiên mà chết, ngay cả y quan giỏi nhất kiểm tra cũng không phát hiện được nguyên nhân”.

“Hả!”.Hàn Hiểu thầm kêu lên một tiếng không tốt, lăn một cái nhào lên người Anute.

“Tutan có thể chết sao! Vậy Hàn Lễ phải làm sao? Con của anh phải làm sao?”.Sinh mệnh của Hàn Lễ bây giờ đang gắn kết với Tutan, nhờ may mắn của thiếu niên kia có xảy ra chuyện gì thì đứa con trong bụng cậu có phải cũng gặp tai họa hay không?

Hàn Hiểu gấp đến độ muốn liều mạng, Anute thì ngược lại, không hề có chút lo lắng gì, thỏa mãn dựa người về phía sau, hưởng thụ Hàn Hiểu chủ động hiềm thấy.

“Em quên rồi sao? Ta chính là vị thần cai quản cái chết. Chỉ cần ta không muốn Tutan chết thì hắn không thể chết”.

Tự cao vậy sao? Hàn Hiểu lờm Anute đang mỉm cười một cái.Thật là càng khấn trương càng loạn, sao cậu lại quên, cái người nằm trước mặt cậu chính là Minh Thần đại nhân cai quản cái chết cơ chứ.

“Anh không nói suýt nữa tôi quên, anh nói trước với Osiris một tiếng, dù sao bây giờ chuyện về người chết cũng do ngài ấy quản”.

“Osiris?”.

“Đúng vậy, một vị Minh Thần khác”.Người mà ngàn năm trước anh đã phân cho một phần sức mạnh.

“Chắc là Bastet đã nói với em.Sức mạnh của ta sẽ không bị chuyển mọi người thay đổi tín ngưỡng mà thay đổi. Sức mạnh của ta xuất phát từ cái chết và sự sợ hãi hắc ám của loài người”.Khỏe mỗi nhếch lên, Anute cười lạnh: “Sức mạnh quá cường đại không phải là chuyện tốt,sẽ dẫn tới oán hận và xa lánh. Thực ra, đôi khi Thần và loài người cũng không khác nhau là mấy, con người có thói hư tật xấu thì Thần cũng có.Vì duy trì cân bằng, một ngàn năm trước ta đã đem sức mạnh của mình phân cho Osiris. Từ đó đến nay, ta từ vị thần quản lý hắc ám trở thành vị thần của Minh Giới, còn Osiris thì nắm trong tay sinh tử, đồng thời tượng trưng cho nguyện vọng có thể luân hồi của con người”.

“Thực ra, bây giờ ta đã muốn lui về sau nhường cho lớp trẻ rồi”.Anute nháy mắt mấy cái, có chút vô tội nói: “Trong mắt mọi người bây giờ, ta chỉ là một sứ giả của thế giới tử vong thôi, Minh Thần được mọi người nhắc tới phần lớn là gọi Osiris. Thực ra tên kia muốn giành được sức mạnh phải nên đi tìm Osiris làm phiên mới đúng”.

Anute vừa dứt lời, trong không khí liền vang lên một tiếng hừ lạnh.

“Ngươi đúng là bạn chí cốt đấy, Anute. Ta khổ khổ sờ sờ, chịu một nhọc dưới lòng đất giúp ngươi cai quản thế giới tử vong ; còn ngươi thì sao, rất ung dung tự tại ở trên mặt đất, còn tạo ra một thần tử nữa chứ ”.

Anute không khỏi cười khò, lập tức đưa tay khỏi động kết giới. Quả nhiên, mấy giây sau, trong phòng liền xuất hiện cuồng phong gào thét, cát bụi màu đen trong nháy mắt phá hủy căn phòng nhỏ xinh đẹp của hắn.

Không khí giống như nước gọn sóng vụn vỡ mở ra, bóng dáng màu đen mờ nhạt xuất hiện giữa không trung nhanh chóng trở nên rõ nét. ....

“Osiris, Isis!”.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-2

Anute dùng phép mặc quần áo cho mình và Hàn Hiểu, sau khi tất cả mọi thứ ổn thỏa mới xoay người đối diện với người mới tới.

Đó là một cặp nam nữ, một đôi nam nữ có diện mạo tuyệt vời không bút mực nào cả thể miêu tả được, trên người của người nam khoác một bộ đồ truyền thống Ai Cập cổ đại màu đen viền vàng, khuôn mặt tuấn đạt nghiêm khắc, khí thế giống như một vị chúa tể quyền uy một thời, mà người nữ, toàn thân là bộ đồ màu trắng hơn tuyết, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, giống như mỹ nhân trong tranh, toàn thân tỏa ra một cảm giác bay bổng thoát tục.

“Anute, đã lâu không gặp”. Isis mỉm cười chào Minh Thần, Anute giờ tay đáp lễ, mà Hàn Hiểu vẫn đứng ở một bên nhìn đến ngây người, hai con mắt chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào tuấn nam mỹ nữ. Chuyện này khiến cho Osiris có chút không thoải mái, hắn khẽ ho nhẹ một tiếng ý bảo Anute trông coi người yêu bé nhỏ của mình kỹ hơn một chút.

“Sao hai ngươi lại tới đây, ta cũng đang định đi tìm hai ngươi đây”.

Anute vừa nói vừa nhéo cằm Hàn Hiểu, nhẹ nhàng đem mặt của người yêu quay về phía mình. Osiris nổi danh là một người đàn ông hay ghen, tuy rằng gã còn chưa đến mức chấp nhặt với con người, nhưng có trời mới biết được con ghen của đàn ông bùng nổ sẽ xảy ra chuyện gì. Huống chi hắn và Hàn Hiểu khó khăn lắm mới gần gũi thân mật được hơn một chút cho nên hắn cũng không hi vọng bạn đời của mình thích phụ nữ trở lại.

“Ngươi đã điều động quân đoàn Hắc Ám, ta đoán ở 『 ở bên trên 』 chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi ”.

Vừa mở miệng đã nói chuyện chính, vẻ mặt của Osiris nghiêm túc lên rất nhiều: “Ta nhớ lần ngươi điều động quân đoàn Hắc Ám cũng là chuyện 1000 năm trước. Anute, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Ta nghe nói ____”. Ánh mắt hắn quét về phía Hàn Hiểu, trong mắt chứa đầy sự không vừa lòng.

“Ta nghe nói ngươi trầm mê một phạm nhân, nếu ngươi cảm thấy nhàm chán thì cứ trực tiếp biến hắn làm hình nhân là được, cần gì...”.

“Osiris!”. Anute mặt lạnh cắt ngang lời nói của đối phương.

“Chuyện của ta không cần ngươi quản”.

“Anute! Ngươi!”.

Thấy Osiris gần như phát hỏa, Isis vội vàng kéo ông chồng nóng tính của mình lại, mở lời chuyển sang đề tài khác.

“Anute, ngươi nói có chuyện cần tìm chúng ta, vậy rốt cuộc đó là chuyện gì”.

“Tutankhamun, ta hi vọng các ngươi có thể tạm thời giữ lại tính mạng cho hắn”.

“Tutankhamun? Vị vua thiếu niên kia, huyết mạch của Akhenaton sao?”. Osiris nhíu mày lại, vẻ mặt khó hiểu: “Tại sao? Không phải ngươi và Ra đều rất chán ghét Akhenaton hay sao? Vậy sao bây giờ lại muốn cứu con cháu của hắn?”.

“Không phải là cứu, chẳng qua là tạm thời giữ lại tính mạng của hắn thôi”.

“Ngươi chờ một chút...”. Osiris nhắm mắt lại, giữa lòng bàn tay trái hiện lên một quả cầu sương đen: “Ta nhìn thấy, sinh mệnh của Tutan và linh hồn nào đó liên kết với nhau, đó là... đó là giống như tồn tại của thần! Sao lại có thể như vậy được!”.

“Cái gì mà có khả năng với lại không có khả năng”. Anute nhếch khóe miệng lên, bàn tay nắm lấy đem Hàn Hiểu kéo vào trong lòng: “Đó là thần tử của ta, tương lai sẽ là Minh Thần”.

“Thần tử ___ của ngươi”. Osiris trợn trừng mắt, giống như hắn nghe thấy chuyện gì khủng khiếp lắm vậy. Hắn há miệng, hơn nửa ngày vẫn chưa thốt ra được một câu.

“Ngươi lại ___ tạo ra một thần tử ___ đã thế lại cùng với tên phạm nhân bên cạnh này ___”.

“Đúng vậy. Ngươi cũng biết ta phải phân tán sức mạnh của mình”. Anute cúi đầu nhìn Hàn Hiểu một cái, cũng không có giải thích gì nhiều, hắn cho là mình không cần thiết phải bày tỏ tình cảm cùng với bạn đời của mình. Nhưng mà một câu nói vô ý của hắn ở trong lòng Hàn Hiểu lại xuất hiện sóng lớn.

Thì ra ___ mình chẳng qua chỉ là một công cụ để mang thai thần tử, tâm của Hàn Hiểu trong nháy mắt như rơi xuống vực thẳm, thì ra Anute coi trọng mình chẳng qua vì hắn muốn phân tán thần lực.

“Cũng đúng, sức mạnh của ngươi quá cường đại không phải là chuyện tốt”. Có điều, không phải thời gian của Anute vẫn chưa đến sao? Sức mạnh của hắn vẫn còn trống rất nhiều. Osiris trong lòng có một chút nghi vấn nhỏ nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

“Ngươi muốn ta làm thế nào”.

“Giúp ta lưu ý những người gần đây xuống thế giới tử vong đưa tin, còn có, giữ lại mạng sống của Tutan”.

“Ta biết rồi”. Osiris sau khi đồng ý, ý vị thâm trường nhìn Hàn Hiểu một cái. Dù nói là vậy, nhưng Thần sẽ không mạo hiểm tạo ra một thần tử, hơn nữa cũng không giống như cách của Anubis.

Anubis là vị thần hắc ám vẫn luôn luôn bảo vệ Ai Cập từ lúc thành lập đến nay, hắn tạo ra sức mạnh thần tử vô cùng thuần túy, hơn nữa không hợp với thế giới ánh sáng, là miếng mồi ngon mà bọn tà ma đều mong ước.

Bây giờ Anubis cam tâm tình nguyện vì một phạm nhân tạo ra thần tử, chuyện này rốt cuộc là có ý gì, hắn thực sự rất mong chờ.

“Thần tử, sẽ còn gặp lại”. Osiris nói một câu hàm ý sâu xa, cùng với vợ biến thành một tia sáng vàng, từ từ biến mất trong bóng đêm.

“Woa, đó là Osiris và Isis trong truyền thuyết”. Hàn Hiểu vỗ vỗ hai má, trên mặt vẫn là vẻ không thể tin được.

“Cái gì mà trong truyền thuyết”. Anute có chút dở khóc dở cười, tiểu tình nhân của mình mơ mơ màng màng, không phải hắn ngay cả Thần Mặt Trời cũng đã gặp qua rồi sao, chỉ là nhìn thấy Osiris và Isis không cần phản ứng thái quá như vậy chứ.

Hàn Hiểu cười ‘khà khà’, cúi đầu giấu đi vẻ mặt đau khổ. Cậu vẫn chưa quên lời nói của Anute, thiếu chút nữa ___ thiếu chút nữa là cậu ngu ngốc nghĩ rằng Anute thực sự quan tâm đến mình.

Thật sự một chút tự giác cũng không có, Hàn Hiểu trong lòng thầm mắng mình ngốc... Hàn Hiểu ơi Hàn Hiểu, này chỉ là một phạm nhân bình thường, sao cứ hết lần này đến lần khác mơ tưởng xa xôi thứ không thuộc về mình chứ ___

“Cái tên Osiris này cũng thật là, mỗi lần đến là một lần phá nát phòng của ta”. Anute thì ngược lại, chẳng chú ý đến tâm tư tiểu tình nhân của mình, hắn nhìn quanh căn phòng giống như vừa bị bão lốc quét qua, bắt đầu đi lắc lắc đầu. Quả thực, hắn thân là Minh Thần nhưng lại đem hết mọi chuyện giao cho Osiris là không tốt, nhưng đôi phương có cần nhỏ mọn như vậy không, thấy mặt một lần là phá phòng một lần.

“Chủ nhân”.

Người hầu hình nhân quỳ gối ở ngoài phòng, đối mặt với căn phòng tàn tạ bị phá nát ở trước mặt, biểu cảm trên mặt của bọn họ ngay cả một chút cũng không có. Thân là hình nhân, bọn họ chỉ là một loại con rối gỗ không có linh hồn.

“Chủ nhân”. Người hầu hình nhân hết sức hoàn thành trách nhiệm công việc của mình báo cáo: “Trong phủ tướng quân Horemheb thiết yến, mời chủ nhân đến dự”.

“Ồ? Chuyện này thật là thú vị”.

“Chuẩn bị xe đi”. Anute tác phong không đứng đắn néo néo mặt Hàn Hiểu: “Đi, chúng ta đi dự tiệc, nhìn xem Horemheb rốt cuộc muốn gì”.

+++++

Dinh thự của Horemheb vô cùng xa hoa, biệt viện có bốn thủy đạo trực tiếp tương thông với nhau, lần lượt các xe sang trọng và thuyền tiến vào dinh thự.

Thân phận của Hàn Hiểu lúc này là em trai của Anute, bởi vì thân thể không tốt nên vẫn luôn luôn ốm đau nằm ở nhà. Vốn dĩ Anute muốn ‘biến’ Hàn Hiểu thành vợ của mình, nhưng mà vì Hàn Hiểu phản đối kịch liệt và nguyên nhân phụ nữ xuất hiện ở nơi bàn luận chính trị không được tiện cho lắm, vì vậy Hàn Hiểu liền thành ‘em trai’ của Anute.

Hàn Hiểu đi theo Anute dưới sự hướng dẫn của người hầu, đi vào đại sảnh nguy nga tráng lệ. Tuy nói là đại tướng quân thiết yến, nhưng những người được mời cũng không quá nhiều, dù sao Hàn Hiểu cũng không biết những người đó, cậu chỉ có trách nhiệm đi theo Anute là được, có điều giống như Anute đã nói qua, thân phận được hân hóa thân thành nghe đâu là một vị tướng quân, chức vị không lớn cũng không nhỏ, ở trong quân đội tuy rằng không có thực quyền, nhưng thân phận quý tộc cha truyền con nối cũng không thể khinh thường, chắc đây cũng chính là nguyên nhân mà Horemheb mời

hắn.

Rượu ngon và thức ăn nhanh chóng được mang ra, trong tiếng nhạc du dương mang màu sắc Trung Đông, những vũ nương xinh đẹp mặc trên người những bộ quần áo lộng lẫy và đeo những món trang sức hoàng kim hoa mỹ, từng người từng người một đi lên, yến tiệc chính thức bắt đầu ____

Lúc đầu, Hàn Hiểu vẫn say sưa thưởng thức màn trình diễn ca múa kia, có điều sau đó khi các vũ nương xinh đẹp kia đi đến bên cạnh những người đàn ông, ánh mắt Hàn Hiểu không dám liếc bậy, có một vị thần của Minh giới có máu hoạn thư ở bên cạnh, Hàn Hiểu cũng không muốn các cô nương đáng thương kia phải hoa tàn ngọc nát.

Gần như mỗi một quyền thần (quan to) đều có một hoặc hai mỹ nữ bên cạnh, bên cạnh Anute cũng không ngoại lệ, nhưng làm cho Hàn Hiểu cảm thấy nghi ngờ chính là, vũ công hầu hạ bên người Anute chẳng hề hăng hái mấy, ánh mắt vừa như vô ý vừa như cố ý liếc nhìn thị vệ cao to trẻ tuổi ở phía sau Anute, tràn ngập ý khiêu khích.

Điều này khiến cho Hàn Hiểu có chút ngạc nhiên, rốt cuộc Anute hóa thân thành dạng gì trong mắt người thường vậy? Chẳng lẽ là một ông chủ đầu hồi bụng bia? Nhìn thấy Anute khôi ngô tuấn tú lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên nhuyển tháp, Hàn Hiểu thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Như cảm ứng được trong lòng bạn đời mình đang nghĩ gì, Anute nửa nằm nửa ngồi trên nhuyển tháp mỉm cười, hướng Hàn Hiểu giơ cao chiếc ly làm bằng vàng chứa đầy rượu nho, sau đó một hơi uống cạn, y phục trên ngực của hắn hơi mở ra, theo động tác ngửa đầu, cổ và xương quai xanh phác thảo ra một đường cong tuyệt đẹp, chỗ nào cũng lộ ra vẻ đẹp, một người đẹp trai tỏa sáng như Anute lại không ai để ý đến, Hàn Hiểu thực sự rất tò mò, rốt cuộc Anute hóa thân thành hình dạng gì!

Horemheb ngồi ở vị trí chủ nhà, thao thao bất tuyệt nói chuyện, Hàn Hiểu hoàn toàn không nghe vào tai, cậu chăm chú quan sát Anute một hồi cũng không phát hiện ra chỗ nào sơ hở, chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm: nhất định lúc về nhà phải làm cho Anute biến thành hình dạng cụ thể cho cậu xem mới được.

Rất nhanh, Hàn Hiểu mất hứng thú với bữa tiệc, ngáp một cái rồi nhìn xung quanh. Nói thật, những người Ai Cập cổ này trong mắt cậu gần như là giống nhau, đại khái là vì trang phục. Người Ai Cập cổ đại rất thích trang điểm, cả trai lẫn gái đều thích trang điểm, đồ kẻ mắt và trang sức bằng vàng đối với giới quý tộc Ai Cập là vật dụng không thể thiếu.

Ánh mắt lướt qua một vòng, bỗng nhiên ánh mắt Hàn Hiểu tập trung vào hai người trẻ tuổi có dáng vẻ giống như quan quân đứng ở phía sau Horemheb. Trong đó một người anh tuấn tao nhã trên mặt lúc nào cũng mang theo chút ý cười, một người thì vẻ mặt lạnh lùng trên người tản ra thông tin ‘chớ thẳng nào đến gần tao’. Bộ dạng của hai người đều cực kỳ xuất sắc, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân Hàn Hiểu chú ý đến bọn họ, Hàn Hiểu dù sao vẫn cảm thấy hình như đã gặp qua hai người kia ở chỗ nào rồi. ....

“Đó là Pramesse”.

“Ồi mẹ ời?”.

Anute bỗng nhiên tiến gần lại, quả thực đã dọa cho Hàn Hiểu nhảy dựng lên.

“Thực sự em nên chăm chỉ học lịch sử Ai Cập một chút”.

Anute khẽ nở một nụ cười, nhấp một ngụm rượu, sau đó nâng cằm Hàn Hiểu lên, cúi đầu hôn xuống.

“Úm!”.

Hàn Hiểu tròn tròn hai mắt, mãi đến khi Anute dùng chiếc lưỡi thuần thực đem rượu tiến vào miệng mình mới có phản ứng.

“Anh làm trò gì vậy!” .Hàn Hiểu đỏ mặt, thờ phỉ phỉ đẩy Minh Thần đang cười tùm ra.

“Sẽ có người nhìn ____” .Nói được nửa câu bỗng dừng cầm tịt. Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn vũ công đang ôm không khí trêu ghẹo, hiển nhiên là không ai thấy Anute đang ghẹo ‘em trai’ mình.

“Em cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác hỏi sao ta không tức giận”. Anute đưa tay ôm Hàn Hiểu vào trong lòng, vẻ mặt như cười mà không cười, hắn cúi đầu thưởng thức chén rượu trong tay, khẽ nói một câu.

“Trò hay bắt đầu rồi”.

“Hả!”.

Hàn Hiểu chẳng hiểu gì cả, chuyện bí hiểm gì vậy?

Vừa lúc đó, Horemheb ngồi trên vị trí chủ nhà vỗ vỗ tay, đám vũ công lập tức đi ra, mà ngay cả đám người hầu cũng lui không còn một ai.

Đây là muốn nói chuyện chính rồi sao? Hàn Hiểu lập tức tỉnh táo tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh lại.

“Các vị”. Horemheb giơ chén rượu lên, cao giọng nói: “Lần này quân Ai Cập đại thắng trở về, hoàn toàn dựa vào Pharaoh và các chư thần phù hộ”.

“Các chư thần Ai Cập tôn kính của ta”.

“Pharoh tôn kính”.

Người bên dưới cũng bắt đầu nhao nhao phụ họa theo.

“Ta nghe nói...”Horemheb chậm rãi để chén rượu xuống, khẽ nói: “Trước khi Pharaoh lâm trọng bệnh, lúc đó quân của ta và quân địch đang giao chiến ở biên cảnh, ta không thể ngay lập tức trở về được.Nhưng mà thân thể của vương luôn luôn rất khỏe mạnh, sao bỗng dừng lại lâm trọng bệnh được”.

Đám người phía dưới trầm mặc mấy giây, rồi sau đó một trung niên ăn mặc lỏng lẻo ở phía bên phải Horemheb tiến lên chậm rãi nói: “Con thịnh nộ của Thần vẫn chưa dừng, từ khi tiên vương rời đô đến Amarna, quốc gia chúng ta vẫn chưa có ngày yên ổn”.

“Vương đã đem đô thành chuyển về Thebes, một lần nữa nghiêng đón sự trở về của chủ thần. Quân chúng ta đại thắng lần này không phải là một ví dụ đó sao, Thần đã tha thứ cho Ai Cập rồi”.

“Ý của tướng quân là gì?”.

“Vương còn quá trẻ tuổi a...”Horemheb thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng tiêu tụy: “Chính quyền trong triều lại bất ổn, ta lo lắng ...có người sẽ làm chuyện bất lợi với vương”.

“Đại tướng quân ____”.

“Chuyện này...”.

“Ha ha, hi vọng những lo lắng của ta là thừa thãi”.Horemheb lại một lần nữa gắp chén rượu trong tay lên: “Vì sức khỏe của vương, cạn chén”.

“Cạn chén!”.

“Dzô!”.

Tiếp theo đó Horemheb còn nói một số chuyện nữa, đại ý là chúc cho Tutankhamun nhanh chóng khỏe lại và có thể bảo vệ thật tốt cho Ai Cập ...vân vân và vân vân ...những lời nói này có vẻ bình thường nhưng lại làm cho Anute không nhận được mà cười châm biếm.

Không bao lâu sau, yến tiệc kết thúc, Hàn Hiểu thực sự đoán không ra ý đồ của Horemheb, Horemheb phái những người thân tín tiễn từng người từng người quyền quý một, nhưng lại lấy lý do ‘thương thảo chuyện chiến tranh’ để giữ Anute và một số vị quan to trong quân đội lại.

Hàn Hiểu được người hầu dẫn đến một cái đình nghỉ ngơi, sân nhà của Horemheb được bố trí rất sáng tạo, từ sông Nile dẫn nước vào, trồng từng đám từng đám hoa sen.

Hàn Hiểu vẫy tay ra hiệu cho người hầu lui xuống, chậm rãi đi dọc theo hồ nước, thưởng thức vẻ đẹp của hồ sen dưới ánh trăng.

Bỗng nhiên ngã rẽ phía trước xuất hiện một người, Hàn Hiểu không kịp đề phòng bị đụng ngã ____

“Xin lỗi!”.

Đối phương vội vàng kéo Hàn Hiểu lên.

“Không sao, là ta không cẩn thận”.

“À, ngài là đệ đệ của tướng quân Hotep!”.

Hotep? Tên này nghe rất quen a, hình như là tên hóa thân của Anute. Hồng rồi ...Gặp phải người quen sao?

“Ồ...”Ánh mắt vô tội của Hàn Hiểu tròn to, ngỡ ngàng nhìn người thanh niên trước mặt, chẳng phải là người luôn mỉm cười đứng bên cạnh Horemheb suốt bữa tiệc đây sao?

“À, quên mất, ta tự giới thiệu. Ta tên là Menet, là cận vệ quân của tướng quân Horemheb”.Người thanh niên nhếch mép cười, hướng Hàn Hiểu hành lễ.

“Ta nghe nói đệ đệ của tướng quân Hotep thân thể không được khỏe lắm, nhìn sắc mặt của ngài không được tốt, vừa nãy đụng phải không làm ngài bị thương đây chứ?”.

Người thanh niên tên Menet lo lắng nhìn Hàn Hiểu, vẻ mặt Hàn Hiểu lại mờ mịt: sắc mặt không tốt ư? Rốt cuộc cái tên Anute biến mình thành cái dạng gì rồi hả?

“Ngài...ngài không sao chứ?”.

Thấy Hàn Hiểu một hồi lâu cũng không có phản ứng, Menet không khỏi nóng ruột, tướng quân Hotep rất quý trọng đệ đệ của mình.Hơn nữa, đối với đại tướng quân Horemheb, tướng quân Hotep rất quan trọng. Chủ thần phù hộ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì nha.

“Menet, người nghe ta nói ____”.

Rất nhanh, từ sau khóm cây lại đi ra một người đàn ông trẻ tuổi nữa. Khi hắn nhìn thấy bên cạnh Menet còn có người khác, sắc mặt liền trầm xuống, lập tức dừng nói lại.

“Đây chẳng phải là đệ đệ của tướng quân Hotep sao?”.

Người thanh niên lạnh lùng nhìn Hàn Hiểu, nhũu mày suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra.

“Pramesse, người đến vừa đúng lúc, ta không cần thận đừng ngã đệ đệ của tướng quân, ngài ấy một hồi lâu vẫn chưa có phản ứng gì, ta lo lắng...”.

“Đại nhân?”.

An ủi Menet vài câu, Pramesse tiến lên, giờ tay hươu hươu trước mặt Hàn Hiểu vài cái.

“À, xin lỗi, vừa nãy ta hơi thất thần”.

Hàn Hiểu cười xấu hổ, theo bản năng mà vò đầu. Hành động này khiến cho Menet khẽ cười ra tiếng, hắn không ngờ đệ đệ của tướng quân Hotep lại là người có điệu bộ như vậy.

“Đại nhân, ngài không có việc gì là tốt rồi, bằng không tướng quân Hotep sẽ đem ta ném xuống sông Nile làm mồi cho cá sấu mất”.

Menet thả lỏng, làm một hành động chọc cười khiến cho Hàn Hiểu không nhìn được mà cười thành tiếng, cứ như vậy mà trở thành bạn bè.

“Không có đâu, Anu ____ À, ca ca của ta không làm như vậy đâu, xin chào, ta tên là ....”.

Hồng rồi!

Hàn Hiểu tròn to hai mắt, nói được nửa câu lại không nói nữa ____ cậu vốn không biết tên hóa thân của mình là gì, phải làm sao bây giờ!

“Đại nhân, ngài làm sao vậy? Sắc mặt ngài có vẻ không tốt, đại nhân Kare?”.

Phù, đổ hết cả mồ hôi, thì ra mình tên là Kare a.

Hàn Hiểu lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa lau vừa cười.

“Không có gì, chỉ là vừa nãy ngực có chút đau. Các người gọi ta là Kare là được rồi”.

“Phù ....ngài không việc gì là tốt rồi”.Menet thờ phào nhẹ nhõm, rồi dẫn Hàn Hiểu ngồi lên ghế đá nghỉ ngơi.

“Ta biết một vị thầy thuốc không tồi, không biết đại nhân Hotep có đồng ý....”.Pramesse nhìn Hàn Hiểu một cái, muốn nói lại thôi, ai cũng biết tướng quân Hotep thương đệ đệ như mạng sống, trân trọng đến nỗi không cho phép người tiếp cận đệ đệ của mình.

“Không sao, không sao, bệnh cũ thôi”.Không có cách nào khác, Hàn Hiểu chỉ có thể tiếp tục nói dối: “Xin lỗi vì vừa rồi dọa hai người, thực ra bây giờ không sao rồi. Cơ thể ta...À, cũng không tệ lắm”.

Hàn Hiểu có thiện ý giải thích cho Menet và Pramesse, nhưng lại như một loại tự giễu bi thương. Mọi người đều nói đệ đệ của tướng quân Hotep thân mang bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa, xem ra là sự thật. Nghĩ như vậy, ánh mắt hai người nhìn về phía Hàn Hiểu không khỏi có vài phần thông cảm và thương tiếc.

“Khà khà, gặp được các người thật là vui, ta ở nhà ... ờ, cơ bản là không thấy được người nào”.Hàn Hiểu oán giận nói, đều do cái tên Anute kia, để ý mình như trông chừng tội phạm.

Thật là một đứa trẻ đáng thương....Menet và Pramesse nhìn nhau, càng thêm thông cảm với Hàn Hiểu.

“Vậy thì thế này nha...”.Menet cẩn thận mở miệng nói: “Ngày mai chính là lễ hội Opet, ta và Pramesse sẽ tham gia diễu hành và vui chơi hết mình, không biết ngài có sẵn lòng đi cùng chúng ta không?”.

“Menet!”.Pramesse nhìn bạn thân mình một cái, vốn định ngăn cản đôi phương, nhưng nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng cùng vẻ mặt say mê của Hàn Hiểu, theo bản năng lại đem lời ngăn cản nuốt vào bụng.

“Ta có thể đi sao? Thật là tốt quá! Ta đương nhiên rất sẵn lòng!”.

“À ờ ... phải được sự đồng ý của tướng quân Hotep”.

“Đương nhiên, đương nhiên là hắn sẽ đồng ý”.

“Thật không?”.

“Đúng vậy, đúng vậy”.Hàn Hiểu liên tục gật đầu, cho dù Anute không đồng ý thì cậu cũng sẽ mè nheo đến khi đối phương đồng ý mới thôi.

“Vây, ngày mai ta và Pramesse sẽ đi đón ngài”.

Menet dịu dàng cười, hần cũng biết cơ hội mang Kare ra ngoài cũng không lớn, nhưng nhìn đôi mắt cô đơn lạnh lẽo của đối phương, hần chính là nhìn không được mà nói ra.

Nếu đã không có bạn bè thì hần và Pramesse sẽ trở thành bạn bè của Kare!

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Lễ hội Opet? Không được”.

Về tới nhà, trước tiên Hàn Hiểu đã nói ra ý muốn tham gia lễ hội Opet với Anute, đúng như dự đoán, yêu cầu vừa mới nói ra khỏi miệng đã bị Anute bác bỏ.

“Vi sao không thể đi, tôi không phải là phạm nhân”.

Anute xoa xoa thái dương, bạn đời của hần rõ ràng là chưa ý thức được hoàn cảnh của bản thân nguy hiểm như thế nào.

“Ta trước kia đã nói rồi, rất có thể Tà Thần đã biết được sự tồn tại của em”.

“Tôi biết rõ mà, nhưng chẳng phải anh đã nói: trước mắt Tà Thần không có cách nào tiếp cận tôi hay sao, chỉ cần anh ở bên cạnh tôi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hay sao?”.

“Ta còn rất nhiều chuyện cần xử lý”.Anute bắt đầu đi thờ dài: “Nếu Tà Thần đã biết sự tồn tại của Hàn Lễ, Tutankhamun đối với hần mà nói đã chẳng còn tác dụng gì nữa rồi.Chỉ cần chiếm đoạt được Tiểu Minh Thần, Tutan tự nhiên cũng sẽ chết, đối với Tà Thần mà nói thì là nhất cử lưỡng tiện.Cho nên, trước mắt người nguy hiểm nhất chính là em”.

“Hà!?”.

Hàn Hiểu ngây người ra, sau đó vẻ mặt suy sụp, nói như vậy, cậu chính là một phạm nhân sao?

“Không thích! Vì sao hết lần này đến lần khác đều là tôi cơ chứ”.Tâm tình của Hàn Hiểu suy sụp ngồi xồm xuống, ai oán mà lấy ngón tay vẽ vòng vòng nguyên rủa Tà Thần đáng ghét kia: hại ta bị tóm đến Ai Cập cổ đại cũng đã đủ xui xẻo rồi, lại còn lúc nào cũng phải đề phòng bị mổ bụng ra, ngay cả một chút tự do cũng không có, còn có ai bị kịch hơn mình không hả giờ!

“Tôi nhất định sẽ buồn bực đến chết, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đến Tà Thần mà ngay cả bản thân cũng bực chết mất rồi. ....”.

“Em thật sự rất muốn đi sao?”.

“Đúng vậy...nhưng mà muốn đi thì có ích gì, anh lại không cho phép”.Hàn Hiểu bĩu môi lẩm bẩm, nhỏ giọng oán trách.

“Cũng không phải là không được”.

“Hà___!?”.

Vừa nghe thấy có chuyện biến.Hàn Hiểu lập tức nhảy dựng lên, mở to hai mắt đáng thương chăm chăm nhìn Anute.

“Tuy rằng ta không có cách để lúc nào cũng bên cạnh em, nhưng ‘hần’ thì có thể”.Anute mỉm cười, tin tưởng có ‘hần’ đi theo cạnh Hàn Hiểu, nhất định sẽ rất an toàn.

“Hần là ai vậy?”.Hàn Hiểu không hiểu liền hỏi.

“Vị thần của ánh sáng và bầu trời ___Horus, con của Osiris và Isis, con rể của Thần Mặt Trời”.

“Hà!?”.Hàn Hiểu kinh ngạc mà hô lên, cậu đối với thần thoại Ai Cập cũng biết có chút chút.Cái tên Horus cũng có nghe qua.Trong thần thoại Ai Cập cổ đại, Horus là vị thần bảo hộ các Pharaoh, là tượng trưng của vương quyền, hình ảnh là một vị thần đầu ưng mình người.

“Có điều hần chỉ nghe lệnh của Ra, muốn mời Horus cũng không phải chuyện dễ dàng đâu”. Anute bắt đắ dĩ mà buông tay, tính cách của Horus và Osiris hoàn toàn trái ngược nhau, vừa cao ngạo vừa lãnh khốc, ngoài trừ Ra ra, ngay cả Osiris và Isis cũng khó có thể mời được hần.

“Tin rằng khi hần nhìn thấy đều là thần tử, chắc là sẽ bằng lòng giúp đỡ dĩ”.

Anute vừa nói vừa gĩa tay lên không trung vẽ một kí hiệu kì quái. Hần Hiểu chỉ cảm thấy trên cổ nóng lên, sau đó một cái dây chuyền hình chim ưng sống động hiện ra. Hần Hiểu nhớ rõ cái vòng cổ này, chính là khi vừa đến Ai Cập cổ, Anute đã cho Tiểu Hần Lễ đeo.

“Đây là bùa hộ mệnh của Thần, là tự tay Horus đưa cho ta”. Anute hơi hơi vén khoe miệng lên, như là nhớ ra chuyện gì thú vị lắm.

Chỉ thấy Anute khẽ lăm bắm một câu thần chú, đột nhiên, một âm thanh chim ưng du dương cao vút truyền vào trong tai, âm thanh kia linh hoạt kì ảo phiêu đảng, phảng phất như truyền đến từ thời viễn cổ hồng hoang, lại mang theo khí thế hào hùng của sấm vang chớp giật_____

“Thần tử...”.

Một tiếng thờ dài xa xăm, chiếc vòng cổ trên ngực Hần Hiểu phát ra một tia sáng vàng, rất nhanh, từ trong ánh vàng mờ lung bước ra một bóng người. Đợi đến khi ánh sáng vàng dần biến mất, khuôn mặt người nọ cũng rõ ràng hiện ra.

“Ồ!” Hần Hiểu kinh ngạc hồ nhỏ một tiếng.

Đứng ở trước mặt rõ ràng là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú khoảng 15,16 tuổi, chiếc áo trắng đơn giản khoác lên thân thể trai tráng rắn chắc khỏe mạnh, tuy bà vai có chút đơn bạc, nhưng không khó để nhìn thấy, sẽ có một ngày thiếu niên này sẽ trở thành một người đàn ông xuất sắc. Riêng ngũ quan khôi ngô, đường nét hoàn mỹ không tỳ vết cũng đủ khiến phạm nhân hết lên hăm mộ say mê rồi. Điểm không hoàn mỹ đó chính là mặt thiếu niên luôn bày ra vẻ lạnh lùng, ăn nói không có ý tứ, có điều những điều đó không ảnh hưởng gì đến sức hấp dẫn của thiếu niên. Có phải các vị thần đều khôi ngô tuấn tú như thế không?

“Anubis, ngươi lại muốn làm gì đây! Với khả năng của ngươi chẳng lẽ ngay cả một thần tử cũng không trông chừng tốt được?”. Thiếu niên vừa mở miệng đã hùng hồ dọa người.

“Hần ngọc không nói làm gì”. Thiếu niên đưa tay lên, không khách khí chỉ thẳng vào mặt Hần Hiểu: “Hần là một phạm nhân, không rõ hoàn cảnh của mình. Nhưng còn ngươi thì sao Anubis”. Cánh tay thiếu niên lại không khách khí chuyển sang chỉ thẳng vào mặt Minh Thần: “Đem thần tử lộ ra trước mắt kẻ địch, ngươi là thẳng ngọc sao!? Vì sao bây giờ mới triệu hoán ta!”.

Hần Hiểu hoàn toàn tròn tròn mắt, cậu không biết trên thế giới này lại có kẻ dám chỉ thẳng vào mặt Anubis chửi mắng! Trời ạ, tên Horus này quả thực là quá lợi hại dĩ mà!

“Ta nghĩ ngươi bề bộn công việc”. Anubis ngược lại không hề tức giận, vô tội nhún vai: “Còn nữa, lộ thân phận thần tử là Bastet, không phải là ta”.

“Bastet...”. Thiếu niên hít sâu một hơi, nhắm mắt kiềm chế xúc động muốn chạy đến chất vấn Thần Mèo: “Đúng là ta rất bận, ta bận rộn truy tìm tung tích của Tà Thần. Nhưng lúc đem bùa hộ mệnh giao cho ngươi ta đã nói, nhờ may thần tử gặp nguy hiểm phải lập tức gọi ta!”.

“Trên người Hần Hiểu được hạ rất nhiều chú lực bảo hộ chồng lên nhau, giữa các thần lực sẽ trung hòa lẫn nhau. Hơn nữa linh thể của thần tử vốn tự do, cho nên ta đã đem thần tử phong ấn vào trong người Hần Hiểu, nhưng mà lại bị Ra hóa giải”.

“@%%^&%&^%”. Horus khẽ chửi thề một câu, Hần Hiểu quả thực là không thể tin nổi tai mình nữa, Thần... cũng biết chửi người sao?

“Cho nên, là Ra và Bastet cố ý để lộ ra thần tử, Bastet là vì muốn giúp Tutan, Ra hơn phân nửa là vì xem kịch vui. Ngươi có nên tìm họ để tính sổ không, Horus?”.

“Ta đương nhiên là sẽ tìm bọn họ, nhưng chuyện này ngươi cũng có một phần trách nhiệm”. Horus nói không chút lưu tình, hai mắt ứng khóa chặt trên bụng Hần Hiểu.

“Tình trạng của thần tử không được tốt lắm”.

“Vận mệnh của Tutan và Hần Lễ ràng buộc với nhau, lúc trước xảy ra quá nhiều chuyện, tên nhóc kia không chịu nổi quá nhiều chú lực cho nên ta đã để cho nó tiến vào giấc ngủ sâu”.

“Ngươi làm như vậy là đúng. 『 Bánh xe vận mệnh 』 chỉ có người thi triển mới có thể giải”. Horus gật gật đầu, đột nhiên xoay mắt trừng về phía Hần Hiểu.

“Này, phạm nhân, hơi thở trên người ngươi yếu quá, như vậy sẽ nguy hiểm đến thần tử, ngươi cần ngủ với Anute nhiều một chút”. (QT: Ôi mẹ ời, ta thích Horus rồi đấy)

Đột nhiên bị điểm danh khiến cho Hần Hiểu sững sốt một chút, lập tức cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Trong mắt Horus chỉ có cảm tình dành thần tử a, cậu bỗng nhiên có chút hiểu được nụ cười kia của Anute có hàm ý sâu xa gì rồi.

“Lần này gọi ta là có chuyện gì?”.

“Ta hi vọng người lúc nào cũng có thể đi cạnh Hàn Hiểu. Phía bên Tà Thần, ta sẽ huy động quân đoàn Hắc Ám đi tra xét, còn có, ta hi vọng người dùng pháp thân(*) của mình giám sát Menet và Pramesse một chút”.

(*) *Pháp thân: một trong ba loại thân thể trong Phật Giáo Đại Thừa gồm: Pháp Thân, Báo Thân và Hóa Thân(Ứng Thân). Pháp Thân có nghĩa là thân thể chân chính tức là hình dạng vốn có của mình ấy mà:D.*

“Người không tự mình giám sát sao?”.

Horus nhú nhú mảy, khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng lúc trước.

“Tiếp xúc nhiều với pháp thân của ta, bọn họ có thể sẽ chết. Huống hồ trên người Pramesse lại có vương khí, người cũng không phải không biết, ta không có cách nào tiếp cận hẳn được”.

“Ta đương nhiên là biết, chuyện này ta sẽ xử lý”.Horus lạnh lùng trừng Anute một cái: “Không cần người nói ta cũng đã quyết định rồi, ta sẽ sử dụng hóa thân đi theo 『tinh nhân』 của người, nửa bước cũng không rời”.Gần như là nghiền răng, Horus hung tợn nói ra từng chữ từng chữ một: “Ta cũng không hi vọng thần tử xảy ra chuyện gì, để chuyện này cho các người khiến cho ta không lúc nào yên lòng! Thần tử để tự ta bảo hộ”.

“Vậy bên Thần Mặt Trời thì sao, còn có rất nhiều chuyện cần người đi làm”.

“Ra có thể tự mình giải quyết”.So với Thần Mặt Trời, đương nhiên là thần tử quan trọng hơn (QT: *anh này cuồng quá* □)

“Vậy thì quá tốt, giao Hàn Lễ cho người ta cũng rất yên tâm”.

Anute mỉm cười ôm chặt lấy Hàn Hiểu, ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói: “Như vậy thì có thể hoàn toàn yên tâm rồi, ngoài sáng thì có Horus, trong tối thì có Teron bảo vệ, em sẽ rất an toàn”.

Liếc vị Minh Thần đại nhân cười như hồ ly một cái, Hàn Hiểu không thể không nghi ngờ lúc trước có phải Anute cố tình sắp xếp cho Tiểu Hàn Lễ gặp nguy hiểm, mục đích chính là muốn làm cho Horus khẳng khẳng một mực trông chừng Tiểu Hàn Lễ dùm hay không.

“Nói như vậy, lễ hội Opet ngày mai, tôi có thể đi được phải không?”.Hàn Hiểu mặc kệ các thần lục đục với nhau, lễ hội Opet mới chính là thứ cậu quan tâm nhất.

“Đương nhiên, tâm tình của em mà tốt lên thì Hàn Lễ mới khôi phục nhanh”.Anute cười cung chiêu, tuy rằng sắc mặt Horus nhìn không được tốt cho lắm nhưng cũng không phản đối. Quả thực tâm trạng của Hàn Hiểu có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Tiểu Minh Thần.

Thai nghén thần tử không phải là chuyện đơn giản, thân thể của Hàn Hiểu đã từ từ có hướng biến thành bán thần, chỉ cần sơ suất một chút, Hàn Hiểu và thần tử đều ‘thần hình câu diệt’ (*).Đương nhiên Anute không có nói chuyện này cho Hàn Hiểu biết và hẳn cũng tuyệt đối không để cho chuyện này xảy ra! Cho nên hẳn mới trăm phương nghìn kế kéo Horus ở bên Ra sang đây.

(*) *Thần hình câu diệt: cả linh hồn và thể xác đều bị hủy diệt.*

Anute hiểu rõ, trong tất cả các vị thần chỉ có Horus mới có thể toàn tâm toàn ý bảo hộ Tiểu Hàn Lễ. Trước để cho tên nhóc kia uất ức chịu một chút sợ hãi, có điều, đôi lấy một『vệ sĩ』cường đại như Horus cũng không phải là quá thiệt thòi.

“Ha ha, lễ hội Opet! Cuối cùng ta không cần làm phạm nhân nữa rồi”.

Hàn Hiểu hưng phấn cao giọng nói, tâm tư của cậu rất đơn giản, chỉ cần biết được ra ngoài chơi mà hoàn toàn không biết Anute đã đem vấn đề an toàn của cậu sau này giải quyết xong xuôi hết rồi.

“Đúng rồi, lễ hội Opet là lễ hội gì, có cần tôi chuẩn bị thứ gì không?”.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của bạn đời hỏi, Anute nở một nụ cười xuất phát từ đáy lòng. Vốn dĩ, đem Hàn Hiểu trở về Ai Cập cổ đại – thời kì hoàng kim của các vị thần, chính là để giải sầu. Nếu như có thể, hẳn thật sự hi vọng Hàn Hiểu có thể luôn luôn tươi cười như thế này.

“Lễ hội Opet là một ngày quan trọng của dân Ai Cập, trong ngày này...”.Anute chậm rãi nói với Hàn Hiểu về ngày hội cổ xưa của Ai Cập.

Hai người thân thân thiết thiết không thêm đề ý đến người bên cạnh, Horus chỉ có thể giương mắt ếch ra nhìn. Bỗng nhiên có một loại cảm giác bị người ta tính kế. Đương nhiên, kẻ buồn bực nhất không phải là hắn mà là kẻ bị bắt cóc mất trợ thủ đắc lực nhất của mình – Thần Mặt Trời.

Mùa lũ của sông Nile đối với người dân Ai Cập mà nói có một ý nghĩa rất quan trọng.Có thể nói chính là vì lũ của sông Nile mang theo đất phì nhiêu màu mỡ mới sinh ra một nền văn minh Ai Cập huy hoàng.Cứ tháng 6 hằng năm, nước sông Nile sẽ chuyển sang màu xanh biếc, nhấn nhủ với người dân rằng nước sông chuẩn bị dâng cao, cũng nói với người dân Ai Cập rằng hãy bắt đầu tổ chức lễ hội để cảm ơn sông Nile đã mang đến đất đai màu mỡ.

Lễ hội Opet mỗi năm tổ chức một lần, thời gian là tháng thứ hai mùa lũ. Trong lễ hội Opet, mọi người theo Pharaoh và tượng thần cùng nhau diễu hành, bắt đầu từ đền thờ Karnak, cho đến khi đến đền thờ Luxor ở phía nam Thebes mới dừng.

Trời vẫn còn mờ mịt, Hàn Hiểu đã thức dậy, đoán đây trong tâm trí cậu đều là ngày hội diễu hành náo nhiệt, nếu như không phải Anute âm thầm động

tay động chân, cậu có thể hưng phấn cả đêm không ngủ được mất.

“Anh thực sự không đi cùng tôi sao?”.

Hàn Hiểu được người hầu hình nhân giúp mặc trang phục truyền thống Ai Cập, nét mặt rạng ngời, ánh mắt tỏa sáng. Giờ phút này cậu đang chớp chớp con mắt to vô tội nhìn Anute, đối phương nửa nằm nửa ngồi trên chiếc nhuyễn tháp tinh xảo, vừa cong môi lên đem hình dáng tuyệt đẹp của bạn đời thu vào mắt, vừa khẽ lắc đầu.

“Ta còn có việc”.Hắn đứng lên tiến đến gần người bạn đời, khẽ hôn nhẹ lên trán đối phương: “Đừng lo, Horus và Teron sẽ bảo vệ tốt cho em, yên tâm đi chơi đi”.

“Ừ, tôi đi đây”.

Về mặt Hàn Hiểu tung tăng, từ khi đến Ai Cập cô đại cậu liền mất đi tự do, bây giờ cuối cùng cũng đã khôi phục lại tự do rồi, có thể ra ngoài vui chơi thoải mái, giống như chim bị nhốt trong lồng được thả về rừng, có thể không hưng phấn được sao.

“Cái tên không biết sống chết kia, nguoi thật chậm chạp”.

Hàn Hiểu vừa mới bước ra khỏi cổng, đã bị Horus đứng đợi từ sớm tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

Thiếu niên khôi ngô tuấn tú kia đúng là phù hợp với dáng vẻ kiêu ngạo, vẻ mặt của Hàn Hiểu trong nháy mắt sụp đổ, chết tiệt, sao mình lại quên mất còn có một đại thần cao quý nữa chứ.

“Chủ nhân, tướng quân Menet và tướng quân Pramesse cầu kiến”.

“À! Bọn họ đã đến rồi sao, nói với bọn họ, ta sẽ ra ngay”.

Hàn Hiểu quay đầu nhìn Anute một cái, đợi đến khi Minh Thần đại nhân gật đầu, cậu liền hoan hô một tiếng rồi chạy ra ngoài. Horus thì về mặt u ám trợn mắt trừng Anute một cái, nhưng rất nhanh, hắn đã đuổi kịp Hàn Hiểu, hóa thân thành một người hầu trung thành luôn luôn đi theo phía sau đối phương.

“Menet! Pramesse!”.

Hàn Hiểu vui vẻ chạy về phía hai người đang đợi sẵn ở đại sảnh, trên mặt Menet vẫn là ý cười dịu dàng thân nhiên như lúc trước, còn Pramesse vẫn vẻ mặt núi băng vạn năm không đổi, cùng một dạng với Horus.

“Đại nhân Hotep đồng ý rồi sao?”.

“Ừ, đồng ý rồi”.

Hàn Hiểu vội vã, kéo Menet muốn đi ngay.Pramesse nhú mày nhìn những người hầu đang cung kính cúi đầu xung quanh một cái, thấy không có ai ngăn cản, lúc này mới tin tướng quân Hotep quý đệ đệ như tính mạng đã đồng ý cho đệ đệ cùng bọn họ ra ngoài, chuyện này là sao? Chẳng nhẽ Hotep và Horemheb đã thực sự kết thành đồng minh rồi sao?

Menet thì không có nghĩ nhiều như Pramesse, hắn hoàn toàn xem Hàn Hiểu như em trai, vừa đi vừa nhiệt tình nói những hoạt động ngày hôm nay.

Horus lạnh lùng nghiêm mặt, cùng người hầu của Menet và Pramesse đi theo sát phía sau ba người. Trong đám người không ai đối với vẻ khôi ngô tuấn tú của hắn mà liếc lấy một cái.Hàn Hiểu hiểu được, nhất định là Horus dùng hóa thân, trong mắt mọi người hắn chỉ là một người hầu bình thường.

“Trong giới quý tộc có một bữa tiệc đặc biệt chào mừng ngày lễ, có điều ta cảm thấy chào mừng theo kiểu người dân náo nhiệt hơn”.

“Đúng vậy, những bữa tiệc kia nhàm chán muốn chết”.

“Nguoi cũng cho là như thế sao?”.Rốt cuộc cũng gặp được người có ý nghĩ giống mình, ánh mắt Menet tỏa sáng, nói đến cao hứng về mặt càng phần chân thêm: “Ta cũng không thích những lễ hội xa hoa kia, ngược lại, những người dân bình thường sẽ dùng bánh mì và rượu tự chế để chiêu đãi người lạ, hẹn ước cùng nhau nhảy múa, ca hát, còn có thể tổ chức hàng loạt các hoạt động ăn mừng”.

“Nghe rất thú vị”.

“Đúng vậy, ta đem người đi mở mang đầu óc một chút”.

“Vậy thì quá tốt”.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng nhiên Hàn Hiểu nhớ tới bọn họ đã quên mất Pramesse mất rồi, nhìn không được quay đầu lại nhìn Pramesse một cái, lại phát hiện về mặt hắn lúc nào cũng căng thẳng, hai tay luôn luôn đặt tại bảo kiếm bên hông không hề buông ra.

Cái kiểu này không giống đi chơi chút nào, giống như vệ sĩ của cậu và Menet hơn.

“Ha ha, Pramesse chính là như vậy đấy, hắn là quân nhân, mọi lúc mọi nơi đều giữ cảnh giác”.

“Ờ, ta nghe người hầu kêu các người là tướng quân, người cũng là quân nhân sao?”.

“Đúng vậy”.Menet chớp chớp mắt mấy cái: “Ta là quan cận vệ của tướng quân Horemheb, người quên rồi sao?”.

“Bộ dáng người trông không giống”.

Hàn Hiểu lắc đầu, không có nghĩ nhiều đến lời nói của mình có thể vũ nhục tôn nghiêm quân nhân của Menet.Menet tao nhã lịch sự, trên người không có cảm nhận được một chút mùi hung tàn và giết chóc nào.

“Đại nhân Kare”.Pramesse vẫn luôn luôn im lặng, lúc này bỗng nhiên lên tiếng: “Menet là một quân nhân xuất sắc, quan cận vệ ở trên chiến trường sẽ đốc toàn lực bảo vệ thượng cấp, những lời này của người đối với Menet rất thất lễ”.

“Hà, xin lỗi, ta không phải có ý này”.Hàn Hiểu vội vàng giải thích: “Ta chỉ cảm thấy Menet quá hòa nhã điềm đạm mà thôi...”.

“Ha ha, là Pramesse nghiêm trọng hóa vấn đề rồi”.Menet đưa tay lên vò tóc Hàn Hiểu, hành động này khiến cho khoe mắt Horus khẽ lóe lên một cái, hần lạng lẽ nhìn Menet một hồi lâu. Cuối cùng cũng không có tùy tiện tiến lên tách hai người ra.

“Thực ra ta cũng không tính là một quân nhân chuẩn, chức vụ quan cận vệ của ta cũng là...”Menet lắc đầu cười khỏ, không tiếp tục nói tiếp.

“Phía trước hình như có người đang phát rượu, chúng ta qua đó xem đi”.Menet cố ý lảng sang chuyện khác, Hàn Hiểu cũng không cố truy vấn chuyện riêng của người khác. Rất nhanh, lực chú ý của cậu đã bị cảnh tượng nào nhiệt thu hút.

Rượu tinh khiết thơm ngon dùng lúa mạch để ủ, màu vàng rực rỡ giống như đem cả sông Nile vào trong chén rượu ; bánh mì tỏa ra mùi thơm mê người, từng miếng từng miếng lớn thật nướng, trên mặt mọi người đều là nụ cười vui vẻ.....

Hàn Hiểu hoan hô một tiếng rồi chạy đến, ông chủ nhiệt tình đem rượu ra, vài người phụ nữ Ai Cập thậm chí còn kéo Hàn Hiểu ra cùng nhảy.

“Menet, cái này ăn rất ngon”.

Trong tay Hàn Hiểu cầm một thứ giống như bánh mỳ, nhưng ngon hơn, còn có một mùi nhàn nhạt nữa.

“Đây là thứ chỉ có trong lễ hội Opet mới có thể ăn, bên trong có cho thêm mật ong”.Menet cười giải thích: “Làm thứ này không dễ gì, đều là do quý tộc phát cho.Thứ dân thường ăn đều là bánh mì đen”.

“Ồ, Menet, người rất am hiểu cuộc sống của người dân”.

Về mặt của Menet trong nhảy mắt có chút lúng túng, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại, nhỏ giọng giải thích: “Bình thường ta tiếp xúc với người dân tương đối nhiều, cho nên cũng biết một chút”.

Hàn Hiểu gật gật đầu, ánh mắt rất nhanh bị màn múa hát bên cạnh thu hút.

Menet thờ dãi nhẹ nhõm, Pramesse vẫn không nói gì bỗng đi lên phía trước, lặng im nắm bàn tay có chút run run của Menet.Menet hít sâu một hơi, cũng nắm chặt lấy tay của đối phương.

Tất cả chuyện này đều bị ánh mắt như mắt ưng của Horus thu vào.

Đám người Hàn Hiểu lại đi đến bờ sông Nile, tham gia hoạt động nghịch nước náo nhiệt, vốn dĩ cậu còn muốn buổi tối trèo thuyền du ngoạn trên sông Nile, tham gia lễ hội đốt đuốc, cuối cùng bị Menet lấy lý do sức khỏe ngăn lại.

Điều này khiến cho Hàn Hiểu có chút chán nản, dù sao trong mắt người đời, Kare là một thiếu niên có thân thể yếu đuối nhiều bệnh, căn bản là không đủ thể lực để vui chơi cả ngày.

Sau khi Menet ưng thuận mấy ngày nữa sẽ dẫn cậu đi chơi, Hàn Hiểu mới lưu luyến không thôi quay về phủ đệ của Anute.

Thời khắc bước vào phủ đệ, Hàn Hiểu đã bị chuyển tới bên cạnh Anute. Cậu kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, dải ngân hà giống như gần trong gang tấc, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được.

“Chơi có vui không?”.

Cùng với lời nói vô cùng thân thiết bên tai, Hàn Hiểu bị Anute ôm vào lòng.

“Rất vui, tôi uống rượu này, ăn bánh mỳ trắng này, còn cùng với mọi người nhảy múa nữa”.

Hàn Hiểu xoay người lại, ngồi trên người Anute, vội vàng chia sẻ những thứ mà mình đã trải qua ngày hôm nay. Anute lắng lắng nghe, thỉnh thoảng lại giơ tay thân mật vuốt tóc bên tai Hàn Hiểu, miệng vẫn luôn luôn mỉm cười cưng chiều.

“Nghe nói ngày mai sẽ có diễn hành! Tôi muốn đi xem cơ, nhưng mà Menet lại bảo tôi cần phải nghỉ ngơi nhiều”.

Hàn Hiểu bĩu môi, nhin không được mà đấm nhẹ lên vai bạn đời: “Đều là tại anh, hóa thân thành cái gì tên là Kare, hại tôi bị mọi người cho là một kẻ rất yếu đuối”.

“Xin lỗi”.Anute tiện thể kéo tay Hàn Hiểu đặt lên môi: “Em muốn đi xem điều hành sao? Ngày mai ta dẫn em đi”.

“Thật sao?”.

“Thần không nói dối”.Anute cười ôm lấy eo Hàn Hiểu, nhủ nhủ lòng mảy: “Nghe em nói khiến ta cảm thấy đói bụng, để mai xuất hành thuận lợi, trước tiên phải cho trượng phu đang đói bụng của em ăn no đã”.

“Trượng phu cái đầu anh ấy!”.Hàn Hiểu nhin không được hết lên, từ góc độ của cậu chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm đẹp của Anute, lộ ra yết hầu và phần nửa bên cổ, khá là gợi cảm mê người.

“Không đúng sao? Chúng ta ngay cả con cũng có rồi”.Anute cúi đầu xuống, mút một hơi thật mạnh lên cổ Hàn Hiểu.

“Ừm... anh cắn người!”.Hàn Hiểu đáng thương cứ thế mà hô to, người này a, quả nhiên là sói mà!

Anute cười tà: “Ta đói”.

“Aaa...aa..aaa, đừng có cắn chỗ ấy!”.

“Gi? Chỗ này sao? Vật nhỏ thật mất cảm”.

“Ừmaaa ...aaa...Đồ sói háo sắc...”.

+++++

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ phủ lên chiếc giường êm ái. Hàn Hiểu nằm ngang trên giường, ai oán nhìn Minh Thần đại nhân tinh thần sáng khoái quần áo chỉnh tề.

Bóng đen bao phủ đỉnh đầu tiến lại gần, khuôn mặt tuần tú của Anute phóng to đập vào mắt: “Điều hành sắp bắt đầu rồi,em vẫn muốn nằm sao? Đương nhiên ta không ngại cùng em nằm từ sáng đến tối đâu”.

“Tôi dậy ngay đây!”. Hàn Hiểu oán hận nghiêng răng, lăn một vòng nhảy xuống giường, sau đó ‘ôi’ một cái đỡ lấy thất lưng rồi ngã vào lòng Anute.

Tiếng cười từ đỉnh đầu truyền đến, Hàn Hiểu tức giận đến nỗi muốn đẩy ngã đối phương, khiến cho hắn biết được mùi vị bị kẻ khác đè là như thế nào.

“Đừng không nổi sao? Có muốn ta giúp không?”.

“Không cần”.

Tuy rằng mạnh mẽ như vậy, nhưng cuối cùng Hàn Hiểu dưới kỹ thuật cao siêu của Anute cũng biến thành mềm nhũn như bông, thoải mái dựa vào người Minh Thần đại nhân, mặc hắn hầu hạ rửa mặt mặc quần áo (QT: sướng mà cứ làm bộ:D)

“Điều hành chơi có vui không?”.

Hàn Hiểu ngáp một cái, ngồi bên trong xe ngựa tinh xảo hoa lệ. Bởi vì đi cùng Anute, cậu có thể tùy ý hưởng thụ tiện lợi từ thần lực. Giống như bây giờ, bên dưới một đám người giống như đám quạ đen đang chờ quốc vương xuất hành, còn cậu đang cùng Anute ở cao cao phía trên mọi người.

“Pharaoh xuất hành là một khâu không thể thiếu của lễ hội Opet, đội điều hành xuất phát từ Karnak cho đến khi đến đền thờ Luxor. Pharaoh cần phải tiến hành nghi lễ khẳng định uy phong của bản thân tại đền thờ Luxor. Sau đó nghênh đón tượng thần trở lại Karnak”.Anute kiên trì giải thích.

Đột nhiên đám người reo hò hoan hô, Hàn Hiểu trong lòng tràn đầy tò mò vội vàng thò đầu ra nhìn quanh.

Chỉ thấy một đội quân hoành tráng mấy nghìn người chậm rãi tiến đến, trong tay cầm giáo chĩa về phía trước, mặc khôi giáp, binh lính bước đi ngay ngắn. Đi theo phía sau là vũ công và nhạc sư ăn mặc gọn gàng sáng lạn.Ở trung tâm đội quân là một chiếc kiệu hoa mỹ được che bởi màn vải mỏng được mười người hầu khỏe mạnh khiêng, xuyên qua lớp màn vải mờ mờ có thể thấy được hình dáng của vị vua thiếu niên.

“A! Là Tutankhamun”.

Nhìn thấy vị vua thiếu niên vừa chậm rãi vẫy hai tay vừa mỉm cười, Hàn Hiểu cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, cái lần vào hoàng cung kia, nhìn thấy hắn đang nằm hấp hối, bây giờ có thể tham gia điều hành rồi sao.

“Xem ra sức khỏe của Tutankhamun hồi phục cũng không tồi”.

Anute lạnh lùng nở nụ cười, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

“Vị vua thiếu niên kia đã không việc gì rồi sao? Vậy Hàn Lễ, nó sẽ thế...”.

Hàn Hiểu rũ mắt xuống, cái chút đau lòng nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, nhóc con kia lâu vậy mà vẫn chưa xuất hiện, nếu không có luồng nhiệt ấm áp hội tụ trong cơ thể khiến Hàn Hiểu cảm giác được sự tồn tại của con mình, cậu thực sự nghĩ rằng tên nhóc kia đã...

“Đừng lo, tên nhóc kia cần chút thời gian thích ứng. Nó là thần tử, không yếu đuối như em nghĩ đâu”. Anute ôm chặt lấy người bạn đời đang ủ rũ, nhẹ nhàng hôn xuống tai đối phương: “Có ta ở đây, không ai có thể tổn thương được các ngươi”.

“Ừ”. Hàn Hiểu đưa tay lên ôm chặt lấy cổ Anute.

Tiếng náo nhiệt càng ngày càng đi xa, đám người hướng về phía mặt trời mọc quỳ xuống bái, cầu nguyện mỗi ngày đều bình yên và an lành trôi đi, khiến cho mọi đau khổ đều theo tiên vương đã khuất mà tan thành mây khói...

Lễ hội Opet diễn ra liên tục 11 ngày, trong dịp này Menet có đến vài lần. Hàn Hiểu đã coi hán là người bạn có thể thổ lộ tâm tình. Rất nhanh, lễ hội qua đi, những ngày buồn tẻ và vô vị lại bắt đầu quay lại.

Trò giải trí của thời cổ đại nghèo nàn vô cùng khiến cho Hàn Hiểu cực kì khó chịu, may mà không lâu sau thần tử nghỉ ngơi hồi phục đủ liền tỉnh lại. Tên nhóc trắng mập mồm mập ngáp một cái, còn chưa có kịp mở mắt, chưa kịp làm nũng cha mẹ đã bị Horus như một làn gió cuốn đi.

“Lại đây ôm... cái...”. Duy trì tư thế hai tay mở rộng, Hàn Hiểu đỏ bừng mặt ghen một hồi lâu, rốt cuộc nhìn không được mà gào ầm lên: “Horus chết tiệt!”.

Không còn Tiểu Minh Thần quấy rầy, từng ngày từng ngày sau đó, Hàn Hiểu đều bị Minh Thần đại nhân đòi dạo tinh lực chà đạp đến nỗi không xuống được giường.

“Cầm thú... tên khốn nạn không biết tiết chế...”.

Mỗi sáng đều nghe những câu mắng lạp đi lạp lại, Anute nhướn nhướn mi, nhún vai coi như không nghe thấy.

“Chủ nhân”. Giọng nói cứng nhắc của người hầu hình nhân vang lên: “Quốc vương thông báo lệnh triệu tập”.

“Đem đến đây”.

Anute nhận lấy lệnh triệu tập nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nhướn cao mi.

“Sao vậy?”. Hàn Hiểu tò mò nhìn, trên tấm da dê là chi chít chữ Ai Cập cổ.

“Muốn chiến tranh rồi?”. Ngón tay nhẹ búng vào lệnh triệu tập, vẻ mặt Anute như cười mà không cười: “Ai Cập tuyên chiến với Syria, quốc vương thân chinh”.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Syria cổ đại nằm ở nơi giao nhau giữa ba lục địa Á, Âu, Phi, khống chế các con đường trọng yếu, là đầu mối then chốt của các thương đội mậu dịch của cả trên biển lẫn đất liền, trở thành vùng giao tranh của các cường quốc qua các thế hệ.

“Chiến tranh?”. Hàn Hiểu có chút sững sốt, cậu đối với lịch sử Ai Cập chính là dốt đặc cán mai, nhưng cậu nhớ mang máng vị trí vương triều thứ 18 của Tutankhamun hẳn là một vương triều mạnh nhất trong lịch sử Ai Cập.

“Đúng vậy”. Ánh mắt của Anute nhìn về nơi xa, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên nở một nụ cười: “Thời kì Thutmosis III là thời kì huy hoàng nhất trong toàn bộ vương triều, bản đồ Ai Cập thậm chí mở rộng đến Châu Âu. Thutmosis dùng vũ lực đoạt lấy quyền thống trị Syria và Palestine, không chỉ vậy, hẳn còn đánh bại quốc vương Mitanni, chiếm đoạt vùng lãnh thổ bờ tây của sông Euphrates. Trải qua thời gian dài chinh chiến, biên giới phía nam của Ai Cập được Thutmosis III mở rộng đến ghềnh thứ tư của sông Nile. Ngay cả những kẻ thống trị Libya, Assyria, Babylon, Hittite và đảo Crete cũng phải tiến cống cho Ai Cập”.

Anute giơ tay lên, cát bụi dưới mặt đất giống như được trao cho sinh mệnh bay lên, tụ thành một bức hình chuyển động, giảng cho Hàn Hiểu về những cuộc chiến hào hùng oanh liệt kia.

“Đáng tiếc là sau Thutmosis III, những kẻ cai trị vương triều yên bình hưởng lạc, tập trung nhân lực, vật lực để xây dựng những cung điện xa hoa, Syria dần dần thoát khỏi sự thống trị của Ai Cập”.

Bàn tay không chế cát đen của Anute bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, tất cả cát đen hóa thành con lốc nhỏ chui vào lòng bàn tay hắn, sau đó bàn tay từng chút một mở ra, xuất hiện trước mặt cậu là một đế quốc hùng mạnh được tạo bởi cát đen.

“Hittite”.

Anute khẽ nói ra một cái tên mà Hàn Hiểu không hề xa lạ. Hàn Hiểu nhớ mang máng lúc ở thời hiện đại đi thăm quan điện thờ, hướng dẫn viên có nhắc đến đế quốc cổ từng được mệnh danh là song hùng cùng với Ai Cập.

“Haizz ~ lúc Akhenaton đang bận bịu ủng hộ Tân Thần, hắn cũng không biết Hittite đang âm thầm nổi dậy. Nổi loạn ở Syria và Hittite không tránh khỏi có liên quan đến nhau”.

Anute phát phát tay, cát đen ngay lập tức biến mất.

“Tutankhamun rất thông minh, tấn công Syria là một nước cờ cực kì quan trọng”.

“Ý anh là ...Pharaoh trẻ tuổi muốn thông qua phát động chiến tranh để xác lập quyền uy của mình sao?”. Hàn Hiểu hỏi, chuyện này cũng không khó đoán, thân thể Tutankhamun đang dần dần hồi phục, cũng là thời điểm thu lại vương quyền đã bị đánh mất.

“Quân đội do Horemheb nắm giữ, chính trị bị tể tướng Ay khống chế, Tutankhamun muốn trở thành vị vua chân chính phải tìm được một chuyện đột phá, thu hồi quyền kiểm soát Syria đối với hắn mà nói là một công đôi việc”.

“Cho nên nói, trận chiến này nhất định phải đánh sao? Vậy ...Tutankhamun có thể gặp nguy hiểm không?”. Đánh giấc mà, cũng không phải là chuyện đùa, nhất là điều kiện của thời cổ đại lại lạc hậu như vậy, nếu như có kẻ địch ngầm bắn tên, nếu chữa trị không tốt thì quốc vương cũng xong đời.

“Đừng quên con của anh!”. Hàn Hiểu cảm thấy vì an toàn của Tiểu Hàn Lễ, mình cũng phải nhắc nhở cái vị Minh Thần đại nhân thích xem kịch vui ở trước mặt này một chút.

“Yên tâm, lần này cũng chỉ là chiến tranh quy mô nhỏ, tuy rằng nói quốc vương thân chinh, nhưng mà Tutankhamun sẽ không thực sự ở trên tiền tuyến”. Anute cúi đầu, hướng về phía Hàn Hiểu nghịch ngợm nháy nháy mắt.

“Vì để an toàn, ta nhất định phải đi theo Tutankhamun, nhưng lại lo lắng cho em một mình ở Thebes. Có muốn theo ta đi mở mang một chút về chiến tranh cổ đại không?”.

“Thật sao? Tôi cũng có thể đi sao?”. Ánh mắt Hàn Hiểu lập tức sáng lên: “Tôi đi! Tôi đi! Tôi muốn nhìn thấy chiến tranh”.

“Đánh giấc là một chuyện rất nguy hiểm, em không thể dùng thân phận Kare để đi được”. Anute cúi đầu suy nghĩ, bộ dạng hết sức buồn bã: “Phải nghĩ ra một cái thân phận mới”.

“Làm binh lính thủ hạ của anh thì sao?”. Hàn Hiểu hưng phấn nói, dáng vẻ nóng lòng giống như đã không thể chờ đợi được nữa mà phi ra chiến trường.

“Không được, em nhất định phải ở bên cạnh ta. Hay là như thế này ____”. Mặt Anute tỉnh bơ, nhưng hai tay lại mạnh mẽ vòng qua người Hàn Hiểu. Bất thình lình túm lấy cậu rồi kéo đến trước mặt mình, xoay người đem Hàn Hiểu giam ở dưới thân.

“Hay là ...như thế nào?”. Hàn Hiểu nuốt nước bọt, có chút khó khăn khi hỏi hắn. Anute cúi đầu nhìn cậu, Hàn Hiểu nhìn thấy trong mắt hắt mợt hồ có một ngọn lửa đang muốn nhảy ra khỏi đồng tử.

Bình thường vị thần hắc ám này luôn luôn cư xử lịch sự trong nháy mắt đã coi bỏ lóp nguy trang, đem tính cách hoang dã khó có thể kiểm soát được bộc lộ hoàn toàn trước mặt Hàn Hiểu.

Đó là Minh Thần, vị thần của thế giới hắc ám, một vị thần rất nguy hiểm và Hàn Hiểu biết rõ điều đó.

Ngàn vạn lần không thể để rơi vào tay địch, nếu không thì đến xương cũng chẳng còn, Hàn Hiểu cứ lặp đi lặp lại điều đó để cảnh báo bản thân mình.

Nhưng mà đôi môi Anute hôn xuống thì Hàn Hiểu không tài nào tránh được, liếm mút hăng say, hút hết hương vị trong khoang miệng Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu ‘Úm’ một tiếng, theo bản năng tìm cách trốn tránh, rất nhanh, lưỡi của cậu bị lôi trở lại, cứ vậy mà bị điên cuồng không hề tiết chế liếm mút và xâm chiếm.

Toàn bộ ý thức của Hàn Hiểu bị Anute mang đi mất rồi.

“Hơ...hơ...”. Hàn Hiểu thất thần mà ngửa cổ lên, lợi dụng khoảng thời gian Anute tách ra mà dùng sức hít thở không khí.

“Tên khốn nạn không biết tiết chế...”. Cảm nhận được dục vọng của Anute, Hàn Hiểu làm bằm một câu. Trong cổ họng Anute bỗng phát ra tiếng cười khẽ, hắn cúi đầu xuống, chậm rãi nhắm nhấp cánh môi của người bạn đời.

Nụ hôn của hắn bao gồm cả dục vọng chiếm giữ mãnh liệt cùng với sự dục dăng tội cùng.

“Ta đã nghĩ ra thân phận mới cho em, vô cùng hoàn hảo”. Nụ hôn cung chiêu vừa kết thúc, Anute đặt cằm lên trán Hàn Hiểu, trong giọng nói tràn đầy ý

cười.

“Là... cái gì?”

“Nam sủng của ta”. Ý cười từ trong đáy mắt tràn ra, Anute tiếp tục nói: “Có thể ở bên cạnh ta bất cứ lúc nào, chủ ý này không tồi đấy chứ”.

“Không tồi cái đầu anh ấy!”. Biết rõ là Anute đang trêu mình, Hàn Hiểu tức giận đến nỗi mặt đỏ bừng lên, không chút nghĩ ngợi đã vung tay đập về phía khuôn mặt đáng ghét của Anute.

“Đi chết đi!”.

“Vì sao? Rõ ràng là lúc ở trên giường trông em rất là hưởng thụ mà”.

“Câm miệng! Tên khốn... um... um...”.

“Đấy, nhìn xem, em một chút cũng không hề phản kháng nụ hôn của ta”.

“Đồ sói háo sắc! Tên khốn nạn! Aaa... đừng... chỗ đó... Aaa um...”.

+++++

Vấn đề nam sủng do bị Hàn Hiểu quyết liệt phản đối nên đã bị bác bỏ, cuối cùng cậu lấy thân phận quan thị vệ tùy tùng bên cạnh tướng quân Hotep mà đi theo đại quân ra chiến trường.

Địa điểm giao chiến là biên cảnh giữa Ai Cập và Syria, chẳng qua là đi trấn áp một thế lực phản loạn nhỏ mà Ai Cập lại điều động phần lớn quân lực tham gia, điều này cho thấy rằng trận chiến này vị vua trẻ tuổi bất buộc phải chiến thắng.

“Thả lỏng một chút, em quá căng thẳng rồi”. Anute hóa thân thành tướng quân Hotep ngồi trong chiếc xe ngựa xa hoa, khẽ lay chén rượu màu ngọc lưu ly trong tay, bên trong chén là loại rượu nho thượng hạng mà quan viên dọc đường đi tiến cống lên. Màn che rất dày che ánh nắng chói chang đồng thời cũng ngăn những hạt cát vàng đang bay cuộn cuộn bên ngoài xe ngựa.

Hàn Hiểu quay đầu lại không nhìn ngó xung quanh nữa, kéo màn che lại, bấu môi sau đó ngồi lên trên nhuyển tháp.

“Đây mà là đang đi đánh giặc sao, trông giống như đang đi du lịch hơn”. Cậu chưa bao giờ biết khi quân đội hành quân không những chỉ mang theo binh lính và chiến mã mà còn mang theo cả thầy tế, thợ thủ công, thậm chí ngay cả người đi theo nhảy múa ca hát cũng mang theo.

Ven đường còn có không ít tăng lữ và quan viên với mơ mộng hão huyền muốn trèo cao không ngừng tiếp cận dâng lên vàng bạc châu báu cùng những món quý hiếm. Trên mặt những quý tộc đi theo vị vua trẻ tuổi không mang một chút khản trương và bất an nào, thật giống như là đang đi chơi hưởng lạc vậy.

“Số lượng quân phản loạn không nhiều lắm, Ai Cập huy động số quân gấp 10 lần, nếu như vậy mà cũng dễ thua, thì Ai Cập nhanh chóng đổi chủ cũng là một điều tốt”.

Anute không thêm đề ý mà nói, đem rượu nho trong chén một hơi uống sạch.

“Tôi đương nhiên biết là sẽ thắng... nhưng kẻ đồ máu luôn luôn là những binh lính có địa vị thấp kém”. Tutankhamun cần một chiến thắng để củng cố vương quyền của mình, nhưng chiến tranh còn chưa bắt đầu mà đã khoe khoang xa hoa như thế này rồi. Tuy triều đình Ai Cập quả thực là rất giàu có nhưng đó đều là mồ hôi nước mắt của dân chúng tích lũy bao đời nay. Vậy mà bây giờ nó lại bị một số ít người thao túng trong, những kẻ thượng đẳng bị tư sản biến chất.

“Thế giới này vốn dĩ không có công bằng”. Anute thờ dãi, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Hàn Hiểu đem đầu cậu tựa vào ngực mình: “Có điều, xét ở một khía cạnh nào đó, thế giới lại rất công bằng”

“Những kẻ càng nắm quyền trong tay lại càng sợ chết, bọn chúng tìm đủ mọi cách để thoát khỏi luân hồi để mong của cải và địa vị của mình tiếp tục được kéo dài. Nhưng bọn họ cũng không hề biết, chết không phải là hết, mà là bắt đầu một cuộc hành trình mới”.

Hàn Hiểu không hiểu nên ngẩng đầu nhìn Anute, trong mắt cậu tràn đầy dấu hỏi chấm. Nhưng Anute chỉ cười rồi cũng không nói thêm gì nữa.

“Đem em đi là để cho em được thoải mái một chút, em xem, bên đường có rất nhiều cảnh đẹp”.

Vung cánh tay lên, màn che rất dày từ từ trở lên trong suốt, Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn bốn xung quanh là phong cảnh xanh tươi giữa biển cát vàng mờ mịt.

____ Thì ra quân đội đã đi đến ốc đảo giữa sa mạc.

“Còn bao lâu nữa mới có thể đến tiền tuyến vậy”.

Đội quân dẫn đầu đã ngừng lại, xem ra là muốn dừng chân tại ốc đảo nghỉ ngơi. Trên đường vừa đi vừa dừng cho nên tốc độ của đại quân vừa chậm vừa nhàn nhã. Không có một chút đáng vẻ giống như đang gấp gáp đi đánh giặc.

“Ta đã nói rồi, Tutankhamun sẽ không tự mình ra tiền tuyến. Em không phát hiện ra sao? Trong đội ngũ của chúng ta đều là quan lớn trong triều và quý tộc cùng với binh sĩ riêng của họ. Thực ra, quân đội thực sự đã sớm tới tiền tuyến rồi. Tutan chỉ cần vào lúc thắng lợi mà tới kịp tiền tuyến để chấp nhận quân địch đầu hàng và ban thưởng cho người có công là được”.

“Thì ra là như vậy.... Thật là vô vị”.

“Đối với em mà nói, chiến tranh quả thực là vô vị, nhưng đối với những người muốn lập công mà nói, đây chính là cơ hội tốt”. Khóe môi Anute cong lên, tùy ý để người bạn đời uể oải nằm trên người mình, đem chính mình trở thành một chiếc đệm lớn: “Người có tài thực sự giống như vàng trong biển cát. Người bạn Pramesse của em chính là một người như vậy”.

“Có ý gì?”. Hàn Hiểu mở to hai mắt nhìn.

“Ý trên mặt chữ”.

“Đúng rồi, Pramesse cũng là một người lính. Nói như vậy, hẳn sẽ ‘đánh một trận liền thành danh’ sao?”. Hàn Hiểu lúc này mới nhớ tới, Pramesse chính là thủ hạ của đại tướng quân Horemheb. Dù sao cậu cũng cảm thấy cái tên Pramesse nghe rất quen tai nhưng lại không tài nào nhớ ra, hay đối phương là một nhân vật danh tiếng trong lịch sử Ai Cập nhỉ.

Ài zz, nếu biết trước sẽ đụng phải Minh Thần thì cậu đã chăm chỉ học lịch sử Ai Cập nhiều nhiều rồi.

+++++

Đại quân trong 3 ngày đã hành quân đến một tòa cứ điểm quân sự gần chỗ quyết chiến. Đúng như lời Anute nói, bọn họ chỉ cần im lặng chờ đợi, chờ đợi tin thắng lợi từ tiền tuyến truyền đến, sau đó đại quân có thể khai hoàn trở về.

“Bệ hạ, mời người nhìn về phía tiền tuyến”.

Horemheb đứng ở đài cao của cứ điểm, phía sau hắn là vị Pharaoh trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn. Về mặt của Tutankhamun nghiêm túc nhìn theo hướng ngón tay Horemheb chỉ.

“Là chỗ đó, binh lính Ai Cập dũng cảm của chúng ta sẽ tiêu diệt vương triều địch đến tận gốc”. Giọng nói của Horemheb không cao nhưng lại hùng hồn, lộ ra vẻ oai nghiêm và thương tang đặc biệt chỉ có ở người lính.

Hàn Hiểu thân là quân thị vệ bên cạnh Hotep, đương nhiên là phải đứng bên cạnh Anute, đang tham dự cái gì gọi là hội nghị quân sự.. Cậu cũng nhìn về phía Horemheb chỉ, nhưng mà ngoại trừ một dải cát vàng mênh mông thì cái gì cậu cũng không nhìn thấy.

Mọi người ở đây cũng trợn mắt lên nhìn đến mức sắp lòi ra thì ở xa xa có một đám cát đang rất nhanh chạy về hướng cứ điểm___đó là một con ngựa chạy rất nhanh.

“Là lính liên lạc của tiền tuyến”.

Thủ hạ của Horemheb nhận ra thân phận của người nọ, mọi người đều là lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Ha ha, nhất định là tin thắng trận”.

“Chúc mừng bệ hạ, lần đầu tiên thân chinh liền giành được đại thắng”.

Dường như Tutankhamun cũng thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng trên mặt cũng hiện ra vẻ mặt đúng với lứa tuổi, mà không phải là khuôn mặt của một ông lão cứng nhắc.

“Tướng, tướng quân....”.

Lính liên lạc nhảy xuống ngựa, gần như là té xuống nhào về hướng Horemheb. Trên mặt tràn đầy phong sương và cát bụi, vẻ mặt hoảng hốt cùng với hành động bối rối của hắn khiến cho trong lòng mọi người phủ một lớp mây đen.

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Horemheb trầm giọng hỏi, với kinh nghiệm phong phú của hắn thì chỉ cần liếc một cái đã biết ___tiền tuyến có biến.

“Quân của, quân của Hittite bất ngờ tấn công quân của chúng ta! Toàn quân cánh tả của tướng quân Suhab đều bị diệt”.

“Quân cánh hữu và cánh trung thì sao?”.

“Quân cánh trung của tướng quân Kanass đang khỏ chiến, còn quân cánh hữu của tướng quân Pramesse chưa rõ tình hình”.

“Chết tiệt!”. Horemheb thấp giọng chửi thề một tiếng, xoay lại cúi người với Tutankhamun: “Bệ hạ, thỉnh người hạ lệnh đại quân bắt đầu xuất phát hỗ trợ hai vị tướng quân”.

“Được...”. Tutankhamun vừa muốn đứng lên thì bà vai lại bị tể tướng Ay dè lại.

“Tướng quân”.Giọng nói già nua nhưng sắc bén của Ay: “Đại quân nhất định phải bảo vệ sự an toàn của Vương, không thể tùy tiện điều động”.

“Vương đợi ở trong cứ điểm Turunso rất an toàn, nơi này có quân đội đóng giữ cùng với vệ binh thân cận từ vương thành đến, Vương không có nguy hiểm gì”.Horemheb nhủ mi, trên mặt không hề che dấu sự chán ghét đối với Ay.

“Tướng quân, người cũng nghe thấy đấy, đánh lên chúng ta là quân đội Hittite. Trận chiến này rất có thể là một âm mưu, nói không chừng, có thể ngày mai quân đội Hittite sẽ tấn công cứ điểm”.

“Bệ Hạ”.Ay từ phía sau Tutan đi lên, đứng sánh vai cùng Horemheb, khom mình hành lễ: “Thần đề nghị người lập tức đưa đại quân quay trở về Thebes”.

“Ý người muốn chúng ta chưa chiến đã trở về sao?”.Horemheb tức giận hỏi.

“Sự an toàn của Bệ Hạ là quan trọng nhất”.Ay không chút lưu tình mà phản bác lại: “Quân cánh tả đã tan rã rồi, ai biết hai đạo quân còn lại sẽ bị Hittite tiêu diệt lúc nào”.

“Người có ý gì! Người trong quân đội của ta ai ai cũng là những chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến, bọn họ thà chết trận cũng không chịu lùi bước”.Horemheb gần như là rống lên.

Ay lạnh lùng cười, đôi mắt độc ác giống như rắn độc khóa chặt trên người vị vua trẻ tuổi.

“Bệ Hạ, thỉnh người hạ lệnh thu quân quay về Thebes”.

“Bạ Hạ”.Horemheb tiến lên một bước rồi quỳ xuống: “Thỉnh người hạ lệnh xuất đại quân hỗ trợ tướng quân Kanas và Pramesse”.

“...”.Về mặt của vị vua trẻ tuổi tái nhợt, nắm chặt lấy tay ghế được mạ vàng, đôi mắt với ánh mắt của mọi người, một chữ cũng không thốt ra được.

“Tướng quân! Người nhìn kia”.

Trong đám người bỗng phát ra một giọng nói chói tai.

“Là cò của tướng quân Kanas”.

Ánh mắt mọi người chuyển hướng ra ngoài thành, cùng với đám bụi mù đằng sau là là cò tàn tạ đến mức không thể tàn tạ hơn cùng với quân đội đang chạy bán sống bán chết.

“Là Kanas. ....”.Người chập vạt ở phía trước kia còn đầu hình dáng của một đại tướng quân Ai Cập, hấn đem theo tàn quân còn sót lại cứ như vậy mà chạy trốn về.

Tâm tình của mọi người trong nháy mắt rơi xuống đáy vực.Kanas đã chạy thoát, vậy ba cánh đại quân của Ai Cập nay chỉ còn lại cánh quân của Pramesse.Có khả năng là quân Hittite xuất hết lực lượng để đối đầu với hấn, giống như cuồng sư tấn công.

Pramesse.....

Hàn Hiểu thầm đọc tên của Pramesse, hai tay nắm chặt.

++++

Đại quân của Hittite không có thừa cơ tấn công cứ điểm Turunso, bọn họ biết quân Ai Cập đóng ở trong cứ điểm nên không hề manh động.

Horemheb vẫn đang tranh luận cùng Ay, rất nhanh, từ cuộc đấu khẩu giữa hai người biến thành cuộc chiến giữa hai thế lực. Horemheb duy trì phái chủ chiến, người ủng hộ hấn chủ yếu là những tướng lĩnh đã tắm máu sa trường, còn một số khác là phái chủ hòa, đương nhiên người cầm đầu chính là tể tướng Ay và những thân tín của hấn.

Vị vua trẻ tuổi hoàn toàn bị gạt sang một bên.

“Anute...Pramesse có thể.....”.

Hàn Hiểu đứng bên cạnh Anute nhỏ giọng hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

Anute cũng không quay đầu lại nhìn cậu, chỉ là vờn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hàn Hiểu, khẽ nhéo một cái.

++++

Hoàng hôn âm đạm, ánh chiều tà như máu, ánh chiều tà từ phía tây chiếu lại, mặt đất hầu như đều là màu hoa hồng mờ nhạt.

Vào lúc ánh chiều tà cuối cùng in xuống mặt đất hòa cùng màu vàng âm đạm của sa mạc, xa xa cát bụi bay đầy trời, lá cò in hình hừng ung đập vào mắt mọi người, tiếng vỗ ngra âm âm truyền đến, hư ảo mà lại chân thật!：“Là cò của tướng quân Pramesse!”.

“Trời ạ, ngài ấy vẫn còn sống!”.

“Nhanh! Nghênh đón tướng quân Pramesse”. Horemheb quyết đoán hạ lệnh. Người Hittite vốn tính đa nghi, đại quân Ai Cập lại ở phía sau, bọn chúng quyết không dám truy kích Pramesse đến cùng.

Quân cánh hữu của Pramesse thương vong trầm trọng, nhưng mà so với hai cánh quân Suhab và Kanas gần như bị diệt hoàn toàn thì vẫn tốt hơn nhiều.

Trên người Pramesse có vài vết thương mới, thậm chí trên mặt còn có một vết kiếm chém. Hắn cũng không thèm để ý đến tình trạng thương tích của mình, chuyện đầu tiên trở về cứ điểm chính là báo cáo lại tình hình tiền tuyến cho Horemheb và Tutan.

Đội tiên phong vào thời điểm ba ngày trước chạy tới cứ điểm Turunso thì tình hình giống như trinh sát binh báo cáo, thế lực của phản quân căn bản không thể làm nên trò trống gì. Vừa ở lúc vừa giao chiến, phản quân đã tháo chạy, lui về hậu phương.

Suhab và Kanas bị thắng lợi nhất thời làm cho đầu óc bị hồ đồ, gấp rút muốn đuổi theo phản quân, nhưng Pramesse lại nhạy cảm cảm thấy được trong đó có âm mưu.

Nếu như phản quân thực sự không chịu được một kích như thế thì tại sao quân Ai Cập đóng ở tiền tuyến lại liên tiếp bị đẩy lùi, cuối cùng phải cầu viện đến Thebes.

Pramesse cố gắng ngăn chặn hai người kia đuổi theo bại quân, nhưng mà địa vị của bản thân không hiển hách bằng Suhab và Kanas. Mà ở trong quân đội, cấp bậc áp chế hết sức nghiêm khắc. Tuy rằng Pramesse rất có tài năng, nhưng mà hắn lại không sinh ra trong một gia tộc hiển hách. Tuy rằng được sự hỗ trợ và tín nhiệm của Horemheb, nhưng mà đối mặt với hai người ít nhiều có dòng máu hoàng thất, Pramesse cũng chỉ thể thỏa hiệp, hay nói thẳng ra là căn bản không có quyền lên tiếng.

Suhab dẫn đầu quân cánh tả đuổi đến giáp sông Turunso, nhưng mà ở bình nguyên bên kia sông không phải là nữ thần chiến thắng đang chờ đợi, mà chờ đợi hắn là cánh quân đen xì xì của quân Hittite.

Đám phản quân khi này vội vàng chạy thực mạng lúc này bỗng nhiên quay lại phản công, giống như loài sói hung ác, liên kết với quân Hittite vây quanh bốn phía. Quân cánh tả của Suhab hoảng loạn vô cùng. Bọn họ tiến sâu vào hậu phương của quân địch trong tình trạng tứ cố vô thân cho nên rất nhanh chóng bị tiêu diệt gần như hết. Kanas biết tình huống không ổn phản ứng đầu tiên không phải là nghênh chiến mà là chạy trốn, bị đánh toi bởi chạy về căn cứ Turunso – nơi quân Ai Cập đang đóng quân.

Đối mặt với chiến sự thay đổi đột ngột, Pramesse cũng không khiếp sợ lâu, hắn quyết định ra lệnh cho toàn quân của mình rút về bên kia sông, lợi dụng địa hình xảo diệu cùng với quân địch độ sức, vừa đánh vừa lui, quân địch chia làm 5 đạo quân, ở giữa là đội hình chiến xa sát cạnh nhau, hai bên là bộ binh, giống như một thanh kiếm mang theo khí thế sấm chớp âm âm lao thẳng đến.

Pramesse khéo léo chỉ huy quân đội tránh được mũi tấn công sắc nhọn, hắn biết rõ binh lực của mình không bằng quân Hittite, cứng đối cứng chỉ có làm cho binh sĩ bên mình hi sinh vô ích cho nên hắn mệnh lệnh cho tất cả mọi người nhảy lên chiến xa, lấy mình làm gương xung phong tiến lên đánh một đạo bộ binh hơi yếu bên địch, tạo thành lỗ hổng thoát khỏi vòng vây.

Hắn nghĩ rằng người Hittite trời sinh tính đa nghi cho nên sẽ không tùy tiện tấn công, điều này sẽ cho bọn hắn thời gian để chạy thoát.

“Bọn Hittite chết tiệt!”.

“Lại dám đối nghịch với quân Ai Cập!”.

Nghe Pramesse kể xong tình hình, trong đám người lập tức có người tức giận không kiềm chế được mà chửi rủa không ngừng.

“Bệ hạ”. Pramesse hít một hơi sâu, đôi mắt nâu đậm nhìn thẳng vào vị vua trẻ tuổi, cương nghị mà quyết đoán, không một chút sợ hãi.

“Xin cho thần dẫn đại quân ra ngoài thành tiêu diệt quân địch”.

Horemheb ánh mắt phức tạp nhìn người tài đức lực của mình một cái, cũng không nói gì. Ngược lại chính là Kanas vẻ mặt hỗn hển nhảy ra.

“Không được, đại quân sao có thể giao cho một tên nhóc vắt mũi chưa sạch như ngươi được. Bệ hạ, quân địch có chuẩn bị mà đến, thực lực quá hùng mạnh, trước hết chúng ta nên lui lại vẫn tốt hơn”.

“Tướng quân Kanas”. Hai tay Pramesse nắm chặt, các cơ phía dưới hàm bởi vì nhẫn nhịn con tức giận kịch liệt mà có chút rung rung. Hắn cố gắng hết sức kiềm chế, khiến cho âm thanh chỉ ít nghe cũng không quá gay gắt.

“Trận này liên quan đến danh dự của quân Ai Cập, liên quan đến danh dự của Vương, chúng ta tuyệt đối không được rút quân”. Rút quân, điều đó có nghĩa là không chiến mà hàng, một khi quân Ai Cập làm như vậy thì có nghĩa rằng bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát Syria, mất đi việc trấn giữ con đường giao thông quan trọng giữa hai châu lục Á – Phi. Cứ như vậy, đối với một Hittite đang có dã tâm bùng bồng đối với lãnh thổ của Ai Cập thì bọn chúng sẽ nhanh chóng nổi dậy, trở thành kẻ địch khó chơi uy hiếp Ai Cập.

“Chúng ta chỉ là quay về Thebes để chỉnh đốn lại quân đội, nghỉ ngơi dưỡng sức sau đó lại tấn công Hittite cũng không muộn”. Trên người Kanas vẫn còn quần băng gạc, hiển nhiên là hắn đã quên mất bộ dáng hoảng hốt nhếch nhác của mình khi chạy về cứ điểm rồi, đáng vẻ nhảy lên nổi giận dưng dưng chỉ

trích Pramesse quả thực là buồn cười vô cùng.

“Một khi quân Ai Cập rút lui, muốn đoạt lại quyền kiểm soát Syria đã khó khăn lại càng thêm khó khăn”.

“Ý người là gì? Chẳng nhẽ chúng ta đường đường là đại quân Ai Cập lại đi sợ quân Hittite hay sao?”.

“Vậy sao?”. Pramesse lạnh lùng cười, đôi mắt sắc bén như ưng nhìn thẳng vào Kanas, toàn thân trong nháy mắt phát ra khí thế cường đại, cố gắng dùng hết sức để kìm chế cơn giận dữ lúc này.

“Không biết người chặt vật chạy từ chiến trường về là ai? Tướng quân Kanas!”.

“Người___”. Kanas đỏ bừng mặt, tức giận một hồi lâu nói không lên lời.

Ay ho nhẹ một tiếng, lúc này bỗng nhiên xen vào, lạnh lạnh mở miệng nói.

“Tướng quân Pramesse, chớ quên Vương vẫn còn đang ở tiền tuyến, người muốn dùng sinh mệnh của Vương mạo hiểm sao?”. Giọng điệu thờ ơ kia giống như chiến tranh dù thắng hay thua cũng chẳng ảnh hưởng gì đến lão ta cả, lại giống như chỉ trích tính ích kỷ và bốc đồng của Pramesse vì không để tâm đến sự an toàn của Pharaoh.

Chỉ có bản thân Ay mới biết, vị Pharaoh trẻ tuổi đối với hắn giống như một con rối bị hắn điều khiển trong tay. Quyền lực hắn gần như đã nắm hết trong tay rồi. Kẻ địch lớn nhất của hắn không phải là quân Hittite, cũng không phải là Tutankhamun, mà chính là con người đang trầm lặng không nói một lời nào trước mắt kia! Horemheb! Thê tử của Horemheb có trong mình huyết thống hoàng gia, hắn ta lại là kẻ nắm giữ binh quyền của Ai Cập. Đó chính là kẻ địch sẽ tranh giành vương vị Ai Cập với mình khó giải quyết nhất. Dù bất luận thế nào, hắn cũng không để cho Horemheb lập thêm chiến công nào nữa.

“Thần đã giao thủ với quân Hittite! Chiến xa của bọn họ quá nặng, có nhược điểm chí mạng như vậy! Chỉ cần thần có đủ quân đội, không, chỉ cần một nửa binh lực, thần có thể tiêu diệt quân Hittite”.

Pramesse vội vàng nói, hắn thậm chí đã quên đi lễ tiết, nhất thời xúc động mà bước lên bậc thang, muốn khẩn cầu Tutankhamun cho mình cơ hội tiêu diệt quân địch.

Ay phát tay kêu người cản Pramesse lại.

“Tướng quân”. Ay từ trên cao nhìn xuống, trên khuôn mặt già nua gầy gò mờ hồ ẩn chứa một chút khinh thường: “Không ai có thể đem sinh mạng của Vương ra mạo hiểm. Đại tướng quân phải lập tức rút quân về Thebes, ở nơi đó, Vương mới được an toàn thực sự”.

“Nhưng mà ta chỉ cần một nửa binh lực....”.

“Đừng cố gắng nữa”. Ay dùng ánh mắt sai khiến nhìn về phía binh lính thủ hạ của mình, Pramesse ngay lập tức cảm nhận được lực trên vai mạnh thêm vài phần.

“Tướng quân Pramesse đã mệt mỏi, mau đưa ngài ấy đi nghỉ ngơi”.

“Bệ hạ!”. Pramesse vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa chống cự vừa hướng về phía vị vua thiếu niên gào thét: “Đại quân tuyệt đối không thể lui về Thebes, trận chiến này chúng ta nhất định phải đánh”.

Khóe môi Tutan khẽ nhúc nhích, vừa định nói gì đó nhưng lúc nhận được ánh mắt lạnh lùng của Ay thì một chữ cũng không phát ra...

“Bệ hạ...”. Horemheb từ nãy đến giờ trầm mặc không nói bỗng nhiên bước lên chắn trước người Pramesse: “Những lời của tướng quân Pramesse nói rất có lý, đại quân tuyệt đối không thể rút quân vào lúc này”.

“Hử?”. Ay vẫn lạnh lùng như trước, từ trên cao nhìn xuống Horemheb: “Ý ngài là sao?”.

“Ta tin Pramesse, nếu hắn đã nắm chắc có thể đối phó với quân Hittite thì ta tin tưởng rằng trận chiến này nhất định sẽ thắng”.

“Hắn là thủ hạ của ngài, đại tướng quân, ngài đương nhiên sẽ nói như vậy rồi”. Ay khẽ giật khóe miệng: “Nhờ may Vương xảy ra vấn đề gì, ngài có chịu trách nhiệm được sao?”.

“Ta sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm, hơn nữa chúng ta sẽ không điều động toàn bộ binh lực, những binh lính ở lại cạnh Vương cũng đủ đảm bảo an toàn cho Vương”. Horemheb nhìn ánh mắt của Ay, nói ra từng chữ từng chữ một.

“Tốt, đây chính là ngài nói đấy, đại tướng quân. Nhờ may trận này thua hoặc sự an toàn của Vương bị đe dọa, ngài nhất định phải gánh toàn bộ trách nhiệm”.

Trong mắt Ay lóe lên tia hưng phấn khó có thể che dấu, đây là một cơ hội tốt để trừ khử mối họa trong lòng.

“Được thôi”. Horemheb ngẩng đầu lên nhìn ánh chiều tà đang dần tắt, giọng nói âm vang hùng hồn: “Ta xin thề trước mặt các vị thần Ai Cập, trận này nhất định thắng”.

Người Pramesse rung lên một chút, nhìn Horemheb, đem cảm xúc mãnh liệt của mình biến thành một tiếng rống to ____

“Ai Cập tắt nắng”

“Tắt nắng”

“Tắt nắng”

Binh lính lính được huấn luyện nghiêm chỉnh đồng loạt hô lên khẩu hiệu, giọng to khỏe vang vọng như hùng ung lướt nhanh trên bầu trời rộng lớn của bình nguyên Turunso ____

++++

Suốt đêm căn cứ Turunso đều sáng trưng, Horemheb và Pramesse cùng những thuộc hạ thân cận thức trắng đêm để bàn luận kế hoạch tác chiến. Anute hóa thân thành tướng quân Hotep nên đương nhiên cũng phải tham dự, nhưng mà chẳng qua đó chỉ là một pháp thân tham gia hội nghị còn bản tôn thì lại ở trong phòng cùng Hàn Hiểu.

“Anh không đi nghe bọn họ bàn bạc những gì à?”. Hàn Hiểu tò mò hỏi, rõ ràng lúc trưa Anute mang theo vẻ mặt xem trò vui vậy mà lúc này lại không thèm quan tâm nữa.

Anute lắc đầu, băng quơ nói: “Trên người bọn họ có vương khí, nếu tiếp xúc nhiều với ta sẽ ảnh hưởng đến bọn họ”.

“Vương khí?”. Hàn Hiểu cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy Anute nói đến từ này: “Đó là cái gì vậy?”.

“Người sau này trở thành Pharaoh thì trên người sẽ xuất hiện vương khí”.

“Hả? Ai có?”. Hàn Hiểu không nhận được tò mò, cậu nhớ rõ là Anute nói ‘bọn họ’, chẳng nhẽ Pharaoh không chỉ có một người?

“Ay, Horemheb, còn có ....”. Anute nhìn Hàn Hiểu, nhẹ nhàng nói ra cái tên cuối cùng: “Pramesse”.

Hàn Hiểu bỗng nhiên mở to hai mắt ____ Pramesse, Pramesse sẽ trở thành Pharaoh sao?

“Ta là vị thần của tử vong và hắc ám, nếu tiếp xúc nhiều với người có vương khí sẽ khiến cho vận mệnh của bọn họ thay đổi”. Anute giải thích cho Hàn Hiểu, sau đó chuyển sang chuyện khác: “Trên người của em cũng có khí tức của ta, sau này không nên tiếp xúc với Pramesse đấy”.

“Hả?”.

“Ta biết mấy người là bạn bè”. Ánh nến tỏa sáng trong đôi mắt của Anute khiến cho đôi mắt sâu thẳm kia nhuốm một vàng sáng mê lòng người: “Chính là ta rất không vui khi nhìn em gần gũi với những người đàn ông khác, em là của ta”. Câu nói mang theo một tia bất mãn, đôi môi của Anute khẽ hôn lên môi Hàn Hiểu.

Hắn ta vừa mới nói cái gì vậy? Hàn Hiểu không thể tin được trừng mắt nhìn Anute, đây là ... đang ghen sao?

“Lúc hôn nhau thì nên nhắm mắt lại”. Anute cười cười nhắc nhở, miệng lưỡi bắt đầu dây dưa, rất nhanh, hắn đã dẫn dắt Hàn Hiểu chìm trong cảm giác lóc xoáy dữ dội. Bị hôn mãnh liệt khiến cho đầu óc Hàn Hiểu choáng váng cho nên cũng đã quên mất chuyện mình muốn hỏi chuyện gì rồi.

+++++

Đại quân nghỉ ngơi chinh đồn một đêm, sáng hôm sau, Horemheb tự mình dẫn quân đội xông ra tiền tuyến.

Mặt trời vừa mới nhô khỏi đường chân trời, ánh nắng màu đỏ vàng mỏng manh xuyên thấu qua đám cát bụi dưới vó ngựa, đem toàn bộ cứ điểm Turunso bao trùm trong bầu không khí hư ảo.

Hàn Hiểu đứng ở trên tường thành cao lớn cũng không để ý đến việc cát bụi tạt vào mặt sẽ đau, cứ như vậy nhìn xa xa về hướng Pramesse đi. ...

Từ thời khắc trở về Ai Cập cổ đại, tất cả đều hư ảo như vậy, Hàn Hiểu có đôi khi nghĩ: có phải mình đang ở trong giấc mơ của chính mình hay không, nhưng mà mỗi lần tỉnh lại, thấy được khuôn mặt quen thuộc gần trong gang tấc, Hàn Hiểu biết rõ, đây không phải một giấc mơ.

“Đang nghĩ gì vậy?”. Hơi thở nóng bỏng thổi vào bên tai.

Người có thể đột nhiên xuất hiện, ngoại trừ Minh Thần Anubis thì còn có thể là ai? Hàn Hiểu thờ dài, yếu ớt nói: “Chiến tranh. ...”.

“Nghe giọng điệu của em thực rất giống với giọng nói của nữ thần chiến tranh”. Anute cười phá lên: “Rõ ràng là nữ thần chí cao vô thượng tượng trưng cho vinh quang và thắng lợi trên bình nguyên Mesopotamia (*), vậy mà lại có được một tấm lòng từ bi hơn bất cứ ai”. Hàn Hiểu mờ mịt ngẩng đầu nhìn Anute, có chút khó hiểu.

(*)Mesopotamia: hay còn gọi là Lưỡng Hà.

Anute vòng tay ôm lấy thắt lưng Hàn Hiểu, nhẹ nhàng kéo cậu vào lồng ngực: “Cũng đúng, em sinh ra trong một thời đại hòa bình chưa từng trải qua chiến tranh mà, thế nào, có muốn biết một chút không?”.

Nhớ đến cảnh đầm máu về cuộc chiến thời cổ đại trên phim ảnh, Hàn Hiểu lắc lắc đầu, nhưng trong chốc lát lại như nhớ ra điều gì đó hỏi: “Con người sau khi chết sẽ như thế nào?”.

Anute cong môi cười, tên nhóc này sao tự dung lại hứng thú với thế giới tử vong, chẳng nhẽ cuối cùng đã tự cảm thấy mình là chủ nhân của nửa Minh giới hay sao?

“Bọn họ sẽ không như thế nào cả, sau khi thân thể chết, linh hồn sẽ không lưu lại dương thế quá lâu, một khi đã lị qua Minh Hà (*Con sông của thế giới người chết*), mọi chuyện quá khứ đều quên hết, đợi đến khi kết hợp với thân thể mới thì linh hồn mới có ý thức ”.

“Tất cả mọi người đều như vậy phải không?”.

“Đấy chẳng qua là người thường”.Anute tiếp tục nói: “Có một số kẻ trước khi thân thể chết đi, linh hồn đã mục nát, Minh hà sẽ không tẩy rửa linh hồn cho bọn chúng, ngược lại sẽ nuốt lấy chúng, kéo bọn chúng vào vực sâu hắc ám khủng khiếp nhất”.

“Vực sâu hắc ám?”.

“Đúng vậy, đó là nơi tối tăm nhất của Minh giới, linh hồn vẫn giữ nguyên ý thức ở trên nhân gian, chịu tra tấn và thống khổ vô tận”.

Tuy rằng Anute nói qua loa, nhưng Hàn Hiểu cũng nhận không được mà rung mình một cái.

“Sợ sao?”.Anute cúi đầu, ý cười dạt dào nhìn Hàn Hiểu: “Thực ra Minh giới không đáng sợ như em tưởng tượng đâu, ta cũng không thường xuyên đến vùng đất tối tăm kia.Hiện giờ, người đứng đầu Minh giới trên danh nghĩa là Osiris, em ở cạnh ta thì muốn sống ở trên nhân gian cũng có thể được”.

Hàn Hiểu cắn cắn môi dưới không nói năng gì.

“Em không muốn”.

Ngón tay thon dài khẽ nâng cằm Hàn Hiểu lên.

“Mặt của em không giấu được tâm sự, vì sao?”.

“Tôi...”.Hàn Hiểu cắn răng, chuyện này cậu cũng suy nghĩ qua rồi, chính vì vậy mà cậu không biết nói ra như thế nào, ai biết được có phải Anute chỉ nhất thời cảm thấy hứng thú hay không. Chẳng phải thử hấn muốn chỉ là thần tử hay sao?

Nói đến thần tử, Hàn Hiểu đột nhiên nhớ tới đã lâu lắm rồi chưa gặp Hàn Lễ.

“Hàn Lễ, nó sao rồi?”.Hàn Hiểu rũ mi mắt xuống, có chút chột dạ mà chuyển đề tài.Ánh mắt của Anute quá sắc bén, cũng quá nặng tình...Cho dù thân thể đã ‘roi vào tay giặt’ thì cậu cũng không hi vọng trái tim mình cũng tiếp tục ‘đi theo vết xe đổ’.

“Nó ở chỗ Horus, rất an toàn”.Anute thờ dãi, hấn không muốn bức Hàn Hiểu, hấn sẽ chờ, chờ đến ngày Hàn Hiểu tự mở rộng lòng mình.

“Tay chân của Tà Thần không chỗ nào là không có mặt, sát khí ở chỗ này quá nặng mà lại cách Thebes quá xa.Để cho Horus chăm sóc linh thể của Hàn Lễ là an toàn nhất”.

“Horus...”.Hàn Hiểu nhớ tới thiếu niên anh tuấn lạnh lùng kia: “Hấn vì sao lại quan tâm đến Hàn Lễ như vậy?”.

“Ha ha ~”.Anute đột nhiên gập bụng lại, cười rất vui vẻ.

“Này, anh cười cái gì vậy chứ ”.Hàn Hiểu phồng má, dùng sức chọc chọc Anute.

“Nguyên nhân là vì một câu nói đùa của ta”.Anute bỗng thu lại ý cười, bí ẩn mà nháy mắt với Hàn Hiểu: “Sau này em sẽ biết”. (QT: nghi anh Anu giả bé Lễ đi quá =)))

“Tôi đến khi nào mới có thể gặp Tiểu Hàn Lễ?”.

“Đợi đến lúc trở về Thebes”.Anute phất tay một cái, trong chớp mắt hấn và Hàn Hiểu đã biến vào phòng: “Đến lúc đó, tên nhóc con kia sẽ rất vui mừng khi nhìn thấy em”.

“Hà?”.

Anute thừa nước đục thả câu, chỉ cười không nói,Horus so với mình còn nghiêm khắc hơn, nhóc con kia ở chỗ của hấn làm cái gì cũng bị ràng buộc, hấn là chịu không ít khổ cực.Nhớ đến khuôn mặt nhỏ bé khóc lóc thảm thiết cùng với bộ dạng tui thân của con mình. Tâm tình của Minh Thần đại nhân cực kì vui vẻ.

Xem ra, chuyến đi lần này thu hoạch cũng không tồi.

++++

Cứ điểm Turunso những ngày này cực kì không yên tĩnh.

Không ngừng có tin từ tiền tuyến truyền về, Horemheb dẫn theo quân chủ lực Ai Cập giao chiến cùng với quân Hittite, Pramesse dẫn đầu một đội kỵ binh tập kích bất ngờ, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, vận dụng chiến thuật khéo léo bắt được một tướng địch.

Mặt trời ngả về phía tây, ánh nắng nơi chân trời báo hiệu cho cuộc chiến đang diễn ra kịch liệt nên dịu lại một chút, Ai Cập và Hittite đều thôi kèn thu binh, ngày đầu tiên giao chiến cứ như vậy mà kết thúc.

Lúc Horemheb phong trần mệt mỏi trở lại cứ điểm Turunso, sắc mặt của Ay cực kì khó coi.

Ngay cả thời gian nghỉ cũng không có, Pramesse chỉ nhận lấy nước của thuộc hạ đưa cho, uống vài ngụm rồi lại ngay lập tức cùng với tướng lĩnh tiến vào phòng họp.

Từ lúc nghe được tin thắng trận của quân Ai Cập từ miệng Anute, Hàn Hiểu cũng thả lỏng được tâm xuống. Cậu là một người rất nhàn nhã, ăn xong cơm chiều liền mượn danh là quan cận vệ bên cạnh tướng quân Hotep tung tăng đi dạo.Đương nhiên, có một số phòng họp cơ mật và chỗ nghỉ ngơi của quốc vương là cậu không thể tùy tiện tiến vào được.

Cứ điểm Turunso tuy không phải là một nơi nguy nga tráng lệ, chỉ ít so với Thebes- nơi đâu đâu cũng có thể tìm thấy một kiến trúc lộng lẫy thì phải nói Turunso mộc mạc hơn rất nhiều, nhưng nó lại hơn ở chỗ, đó chính là nó mang bề dày lịch sử, sừng sững ở trong sa mạc, ngàn năm bảo vệ Ai Cập.

Trong cư điểm có thể tùy tiện thấy được các đền thờ to to nhỏ nhỏ, tòa điện thờ lớn nhất nằm ở đông bắc cứ điểm, nguy nga trang nghiêm thờ chủ thần.

Trong lúc vô thức, Hàn Hiểu đã đi đến lối vào của điện thờ.

Giữa đêm tối, hai tượng đá uy nghiêm đồ sộ đứng hai bên của đền thờ, phía dưới là đài cao xây bằng đá, lửa cháy hùng hực chiếu sáng cả tòa điện thờ.

Bước lên thềm đá, Hàn Hiểu đi vào trong đền thờ, bất ngờ thấy được một người ____ là Menet!

Menet đưa lưng về phía Hàn Hiểu, hai gối quỳ trước mặt tượng thần chủ thần, hần nhỏ giọng nói gì đó, Hàn Hiểu nghe không rõ lắm, nhưng từ vẻ mặt của Menet có thể nhìn ra được, hần rất thành tâm cầu nguyện ____ là cầu xin cho quân Ai Cập chiến thắng sao!

Hàn Hiểu lặng im lùi sang một bên, không đành lòng quấy rầy Menet. Một lúc sau, Menet cầm một ít dầu mè trên bàn cúng tưới lên người, sau đó hai tay gờ lên qua đỉnh đầu, hướng về phía thần quỳ xuống.Rất lâu sau, hần vẫn duy trì tư thế đó, cũng không hề nhúc nhích.

“Rất ít người làm nghi lễ này”.Giọng nói già nua truyền đến bên tai Hàn Hiểu, Hàn Hiểu hoảng sợ, không biết từ lúc nào bên cạnh đã xuất hiện một ông lão tóc bạc trắng.

“Đại nhân, ta là đại ti tế cung phụng thần điện này”.Ông lão run rẩy hướng về phía Hàn Hiểu hành lễ, Hàn Hiểu có chút giật mình.Phải biết rằng: ở Ai Cập cổ đại, địa vị của tầng lớp rất cao, hơn nữa đối phương lại là một đại ti tế, vậy thì vì sao gặp mình lại hành lễ như vậy chứ?

“Hình như ngài rất tò mò về người thanh niên kia”.Sau khi ông lão trang trọng hành lễ, nhỏ giọng giải thích cho Hàn Hiểu: “Đó là nghi lễ khổ hạnh do tầng lớp sáng tạo ra, ba ngày trước phải bắt đầu tắm rửa chay tịnh, thành tâm quỳ gối trước tượng thần cầu nguyện, đến ngày thứ tư mới có thể rời khỏi thần điện”.

“Hả...cái nghi lễ đó có tác dụng gì?”.Hàn Hiểu nhìn bóng lưng có chút gầy yếu của Menet thấp giọng hỏi.

“Bình thường chỉ dùng để bảo vệ người nào đó, cầu ân trách của thần ban xuống người muốn bảo vệ, phù hộ hần không bị thương tổn, bình an quay trở về”.Lão ti tế thở dài một tiếng: “Trong lòng người thanh niên kia, nhất định có một người nào đó hết sức quan trọng”.

Là vậy sao? Người kia...rốt cuộc là ai?.

“Đại nhân, ban đêm ở Turunso hết sức lạnh giá, ngài nên trở về thôi”.Lão ti tế hướng Hàn Hiểu khom người xuống khiến cho cậu có chút ngượng ngùng.

“À ờ, ta không phải là đại nhân này nọ gì, lão nhân gia, ông không cần phải làm như vậy...”.

“Ha ha, trên người ngài chính là bao phủ hào quang sáng chói, đối với chúng ta mà nói thì đó chính là đại đại nhân”.

“Hả? Hào quang?”.Hàn Hiểu khấn trương gơ cánh tay lên kiểm tra xung quanh, kì lạ, sao cậu không hề phát hiện ra: “Ta đã phụng dưỡng chủ thần lâu như vậy cho nên cũng có thể nhìn được một số thứ mà người thường không thể nhìn thấy được”.Lão ti tế vuốt râu nở một nụ cười, vị thiếu niên trước mắt đây chắc là sủng nhi của thần.Không biết là vị chủ thần nào ____sao lại sủng ái một người phạm như vậy, nhìn màu sắc của hào quang, hình như là.....

Lão ti tế lắc đầu, bị ý nghĩ của mình dọa.Có điều, nói đi cũng phải nói lại, chuyện gì cũng có vạn nhất, nói không chừng là của vị kia cũng không phải không được...

Lão ti tề mỉm cười nhìn Hàn Hiểu, trong mắt lão có chút không hiểu, hào quang trên người Hàn Hiểu cùng với chủ thần đã không khác biệt nhiều lắm... Cũng sắp trở thành bán thần rồi, lão ti tề nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mình Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Ngơ ngác ngác rời khỏi điện thờ, Hàn Hiểu còn đang tự ngẫm lại lời của lão tư tề, hào quang? Cái gì gọi là hào quang vậy ta? Nhất định phải hỏi Anute ngay mới được, chắc là không động tay động chân trên cơ thể mình đấy chứ.

Xa xa có mấy tuần binh đang đi tới, Hàn Hiểu ngay lập tức theo bản năng xem xét lại thân thể của mình, sau đó lại cười chế giễu bản thân mình, mình thực sự càng ngày càng nhạy cảm quá rồi.

Trở lại chỗ ở của tướng quân Hotep, Anute không biết bận bịu cái gì mà vẫn chưa trở về, Hàn Hiểu cũng cảm thấy mệt mỏi cho nên nằm xuống giường liền chìm vào giấc ngủ.

Chỉ trong chốc lát mà Hàn Hiểu ngủ rất sâu, cậu mơ thấy mình biến thành một con ưng hùng dũng kiêu hãnh bay qua những dãy núi cao vút đồ sộ, càng bay càng cao, bay lên đến tận tầng mây cao phía chân trời_____

“Ừm.....”.

Cảm thấy trên môi có chút ẩm ướt nóng nóng, Hàn Hiểu bực mình giơ tay_____

“Bốp!”

Anute kinh ngạc khi thấy bàn tay tát mặt mình, có chút dờ khóc dờ cười.

“Phiền chết đi được...tôi còn muốn ngủ...”.Hàn Hiểu lẩm bẩm, sau đó trở mình ngủ tiếp, nhưng sau đó lại kêu thất thanh lên,nhảy vọt dậy_____

“Đau quá, kẻ nào cắn ta!”.

“Tỉnh chưa?”.Anute bình tĩnh đón lấy thân thể nhảy vọt lên của Hàn Hiểu, giống như người vừa cắn Hàn Hiểu là một người khác.

“Sao lại cắn tôi?”.Hàn Hiểu xoa xoa mặt, cảm thấy cực kì uất ức.

“Em đã ngủ quá lâu, có biết bây giờ là lúc nào chưa?”.Anute nhéo nhéo khuôn mặt của Hàn Hiểu, rất là hưởng thụ cái dáng vẻ mơ màng của người yêu.

“Là lúc...Há!”.Hàn Hiểu một lúc sau mới từ mơ mơ màng màng tỉnh dậy liền hét lên: “Tôi đã ngủ bao lâu rồi? Trận chiến thế nào rồi? Ai Cập có thắng không?”.

“Vẫn chưa, nhưng mà hôm nay sẽ quyết định”.

“Quyết định?”.

“Đúng vậy, Hittite đã xuất ra đội chiến xa được trang bị hoàn mỹ”, Anute nhếch miệng cười, điều khiển cát đen biến thành hình dạng chiến xa của thời vũ khí lạnh (*) cổ xưa. Đó là một kiểu chiến xa dùng cho chiến đấu cực kì thô sơ.Hai cái bánh xe, một cái thùng xe, được hai con ngựa khỏe mạnh kéo.Trên xe chỉ có hai tên lính, một phụ trách lái xe, một phụ trách chiến đấu.

(*) vũ khí lạnh: ý chỉ những vũ khí dùng vật lí để tạo sát thương như là: dao, kiếm.... Bên mình còn gọi là hàng lạnh.

“Đây là chiến xa của Ai Cập, còn đây mới là của Hittite”.

Anute vung nhẹ tay, ngay lập tức cát đen thay đổi hình dạng biến thành một loại chiến xa khác.

“Hà, chiến xa của Hittite có ba người!”.

“Đúng vậy, một phụ trách điều khiển xe, một phòng ngự, một chiến đấu, cho nên khả năng chiến đấu sẽ cao hơn so với chiến xa của Ai Cập”.

“Vậy thì chẳng phải Ai Cập phải chịu thiệt thòi rồi sao?”.

“Chưa chắc”.Anute phóng đại mô hình chiến xa, giải thích cho Hàn Hiểu: “Pramesse đã phát hiện ra nhược điểm của chiến xa Hittite.Ba người trên một chiến xa sẽ gia tăng tải trọng, điều này sẽ khiến cho bánh xe chịu áp lực lớn hơn. Người chế tạo bên Hittite hiểu được điều này cho nên đã gia tăng sắt

của niềng xe”.

“Sắt?”. Hàn Hiểu nhớ mang máng là thời đại này vẫn dùng ở thời đồ đồng mới đúng.

“Đúng vậy, sắt. Người Hittite đã nắm được kĩ thuật luyện sắt, nhưng mà hiện tại kỹ thuật của bọn họ vẫn chưa cao, bánh xe được gia tăng vẫn chưa đủ vững chắc”.

“Ý của anh là .....”.

“Pramesse nhất định sẽ ra lệnh cho binh sĩ chú trọng đến việc phá hủy chiến xa”. Bóp nát cát đen trong tay, Anute chậm rãi nói: “Nếu chờ chục năm nữa, khi mà trình độ luyện sắt của Hittite đã hoàn thiện thì hươu chết trong tay ai vẫn chưa nói trước được”.

Đúng vậy, chỉ trong vài năm ngắn ngủi mà Hittite đã vùng dậy trở thành bá chủ được xưng là song hùng cùng với Ai Cập. Vũ khí sắt của bọn họ sẽ khiến cho một đất nước Ai Cập phải khiếp sợ. Ở trên chiến trường, bọn họ điều khiển chiến xa bọc thép anh dũng xông pha, không gì có thể cản nổi, khiến cho quân địch khi nghe thấy tin đã sợ mất mật. Dựa vào chiến xa vượt trội này, người Hittite lại một lần nữa độc chiếm tài nguyên thiên nhiên cũng như khu mậu dịch vùng cận động này.

Chiến tranh kết thúc vào lúc mặt trời lặn, kết quả đúng như Anute dự đoán, quân Ai Cập đại thắng. Quân Ai Cập cũng không hề truy đuổi sang bên kia sông Turunso, sau trận chiến này, tin chắc quân Hittite cũng không dám tiến đánh nữa.

Vị vua trẻ tuổi Tutan đích thân ra cửa lớn nghênh đón chiến sĩ thắng trận trở về. Ay cũng đi bên cạnh Tutan, không hổ là một lão cáo già, cho dù trong lòng hận đến mức muốn giết người nhưng vẫn bày ra vẻ mặt tươi cười niềm nở, nói không biết bao nhiêu từ ca ngợi.

Hàn Hiểu tìm kiếm Pramesse trong đám người, thực ra cũng không khó. Dáng vẻ của Pramesse thực sự rất xuất chúng, hơn nữa trên người còn có tia ngạo lệ và kiên cường, khiến cho người ta chỉ cần lướt qua là có thể nhận ra.

Tuy nói đã thắng một cách vẻ vang nhưng trên khuôn mặt Pramesse cũng không có biểu hiện vui sướng quá nhiều. Hàn Hiểu cảm thấy dường như hắn đang tìm ai đó trong đám người. ...

Bởi vì trên người có mang theo một chút thần lực cho nên Hàn Hiểu rất nhanh đã theo tầm mắt Pramesse nhìn thấy được người mà hắn muốn tìm ____

Menet!

Trong lòng khẽ động, Hàn Hiểu dường như đã hiểu ra chuyện gì đó. Cũng có chút giật mình, nhưng cậu cũng không phải là không chấp nhận được. Dù sao bản thân là đàn ông mà còn có thể mang thai thì chuyện hai người đàn ông yêu nhau có là cái gì chứ? Có điều nghe Anute nói, trên người Pramesse có mang vương khí, hẳn sau này sẽ trở thành Pharaoh sao? Vậy Menet phải làm sao giờ?

Thật là phức tạp quá đi mà. ...

“Sao lại ngăn người thế, suy nghĩ chuyện gì à?”.

Anute nhích lại gần, vô cùng thân thiết nghịch nghịch ngọn tóc của Hàn Hiểu, lại còn hôn nén lên cổ cậu.

Hàn Hiểu mặt đỏ ửng lên, nhưng cũng quen với những hành động như thế này của Anute rồi.

“Tôi đang suy nghĩ... Pramesse và Menet, sau này bọn họ sẽ như thế nào?”.

“Không biết”.

“Hả?”. Hàn Hiểu kinh ngạc quay đầu lại hỏi Anute, vẻ mặt không thể tin được. Thì ra vẫn có những chuyện mà Anute không biết sao?

“Có gì lạ chứ”. Anute phì cười: “Toàn bộ Ai Cập có rất nhiều người, ta không có khả năng biết rõ được chuyện tình cảm của bọn họ. Với lại, ta cũng chỉ là Minh Thần, ta chỉ biết được chuyện của người chết thôi”.

“Vương tọa cùng với vương giả nắm vận mệnh của Ai Cập, đều là do Ra điều khiển trong tay”.

Ra, vị thần mặt trời tối cao của Ai Cập.

Hàn Hiểu nhớ tới người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn kia, trên mặt luôn luôn mang theo một nụ cười tỏa nắng, vị thần mặt trời thâm sâu khó lường. Không ai có thể nhìn được sau nụ cười tỏa nắng kia có ý nghĩa gì, hắn luôn luôn cao cao tại thượng như vậy, ánh mắt so với Minh Thần càng lạnh lùng hơn, làm cho người ta không khỏi rùng mình.

“Đừng nghĩ nữa, em luôn vì những người không liên quan mà ngăn người ra, điều này sẽ làm cho ta tức giận”. Anute than nhẹ một tiếng, đem người bạn đời đang sưng sờ ôm vào lòng: “Chúng ta sẽ rất nhanh quay về Thebes, rồi cũng rất nhanh, Minh Thần mới sẽ xuất thế”.

Minh Thần mới... Đúng vậy, mấy tháng nữa là Tiểu Hàn Lễ sẽ sinh ra đời, sinh mệnh của Tutan cũng rất nhanh sẽ đi đến cuối, sau đó lại là cảnh cung đình tranh đấu không ngừng, âm mưu thủ đoạn, máu tanh mù mịt... sinh mệnh, thật sự quá mong manh. ...

Đợi đến khi Tiểu Hàn Lễ chính thức được sinh ra, mình đối với Anute còn có ý nghĩa gì nữa sao?

Hàn Hiểu vẫn ngẩn người nhìn về phương xa.

Ánh chiều dương như máu _____

+++++

Thebes, vương triều thứ 18 của Ai Cập cổ đại, nơi mà vương quyền cùng thần quyền đều đạt đến vinh quang tột đỉnh, nơi đang ngập tràn tiếng chúc mừng chào mừng chủ nhân của nó chiến thắng trở về.

Vị vua thiếu niên thân chinh liền giành được thắng lớn, điều này khiến cho dân chúng Ai Cập mất lòng tin với vương thất lại một lần nữa tìm lại được.

Tutankhamun tổ chức tiệc trong hoàng cung, còn ban lệnh tặng dân chúng trong thành một số lượng lớn rượu, thịt và bánh mì, yến tiệc sẽ kéo dài ba ngày, mức độ xa hoa của nó đã vượt qua cả lễ hội Opet.

Anute không thích tiếp xúc với nhiều người cho nên đã phá pháp thân đi dự yến tiệc hoàng cung, ngay ngày trở về Thebes liền mang theo Hàn Hiểu chạy về phủ đệ của mình.

“Hu Hu ~”.

Vừa mới vào phủ cũng là lúc tiến vào kết giới bảo vệ mà Anute thiết lập, Hàn Hiểu vẫn còn chưa đứng vững đã bị vật gì đó tròn tròn mềm mềm lao vào.

“Ba ba, ba ba”.

Hàn Hiểu cúi đầu nhìn, chỉ thấy vật kia ở trước ngực mình mở to đôi mắt như mả não đen, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, chẳng phải là Tiểu Hàn Lễ đây sao?

“Sao vậy?”

Hàn Hiểu hung hăng nheo đôi má vừa mềm vừa mịn của con mình một trận, xúc cảm thật tuyệt a. Lâu lắm chưa được như thế này, nhớ tên nhóc này một cách kì lạ.

“Đau...” Tiểu Minh Thân bấu môi, đang định làm nũng thì lại một đôi tay túm áo kéo đi.

“Ba ba! ba ba ...Hu ____”. Thăng nhóc mở to hai mắt ra nhìn, sau đó giãy dụa càng kịch liệt hơn, vờn đôi tay trắng hồng mập mập với với về phía Hàn Hiểu.

“Không được khóc”.

Horus mặt lạnh, giống như xách một con mèo con đem Hàn Lễ kéo về trước mặt, mắt to trừng mắt nhỏ.

“...” Tiểu Hàn Lễ tròn đôi mắt vừa đen vừa to của mình, bộ dáng mềm yếu đáng thương khi gặp Hàn Hiểu ngay lập tức biến mất, thay vào đó là bộ dáng giống như một con thú nhỏ nhe răng gầm gừ gào thét với Horus, Hàn Hiểu thấy thế liền ‘chắc chắc’ lấy làm kì.

“Thăng nhóc sao vậy?”. Hàn Hiểu nhỏ giọng hỏi Anute bên cạnh.

“Ta đã nói rồi, Horus là một người rất nghiêm khắc. Thần có sự kiêu hãnh của chính mình, ở trước mặt Horus, ngôn từ cử chỉ của thần không được giống như phẩm nhân vô ý vô tứ được”. Anute cười cười: “Thăng nhóc kia đã được nuông chiều quen rồi, đương nhiên là sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Mà cái chiều làm nũng kia không có tác dụng với Horus, cho nên phải nhanh chóng lộ móng vuốt nhỏ ra thôi”.

Xem ra lần này Tiểu Hàn Lễ gặp phải khác tính rồi, Hàn Hiểu gật gật đầu nghĩ thầm: đúng là như vậy, mỗi lần Tiểu Hàn Lễ muốn làm cái gì đó sẽ mở to đôi mắt nai vô tội làm nũng, bản thân mình cũng không có cách nào cứng rắn với nó. Nếu như không phải lúc trước mình mềm lòng thì Tiểu Hàn Lễ đã không chạy loạn để Akhensanamon bắt, cũng sẽ không bị tổn thương như vậy.

“Ba ba ~ Hu hu ~”.

Khóc lóc ăn vạ cũng dùng qua rồi nhưng Horus vẫn không ý buông tay, Tiểu Hàn Lễ không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng mảnh cũ quay về phía ba mình làm nũng. Nó biết, trực tiếp cầu viện về phía Anute là vô dụng cho nên hướng về Hàn Hiểu cầu cứu sẽ có hiệu quả nhanh hơn. Ai là người khiến ba ba dễ mềm lòng nhất chứ.

“Ba ba ~ ôm một cái ~”.

Bị giọng nói mềm mại yếu đuối hết sức thanh tú kia gọi, tay của Hàn Hiểu lập tức vờn ra. Ài zzz, không có cách nào khác, cậu đối với sinh vật đáng yêu này là hoàn toàn không có cách nào, huống chi, đây còn là con mình.

Horus lần này lại rất hào phóng rút khoát buông tay ra, mồm hừ lạnh một cái. Hắn rất không vừa mắt với Hàn Hiểu, cho dù là kẻ mang thai thần tử, Horus đối với sự thân thiết của Hàn Hiểu và Hàn Lễ hết sức khó chịu.

Mặt lạnh đi ra ngoài, Horus quyết định làm ngo.

“Thật là chẳng hòa thuận gì cả”.

Hàn Hiểu đưa tay ôm lấy đứa con, trên khuôn mặt càng ngày càng mồm mỉm mềm mại của đôi phương sờ soạng một hồi, nhỏ giọng than một câu.

“Đứng thế, đứng thế”. Tiểu Minh Thần tương lai gật đầu lia lịa, thiếu chút nữa là đem chiếc cổ nhỏ nhấn gập gãy.

“Ba ba, con rất nhớ người”. Thăng nhóc vui đầu vào cổ Hàn Hiểu, ra sức cọ cọ.

Khỏi phải nói, trong lòng Hàn Hiểu cảm động như thế nào, con của mình càng ngày càng đáng yêu.

“Cha ~”. Nhưng chưa để cho Hàn Hiểu cảm động xong, đã thấy thăng nhóc tìm đến niềm vui khác, hết sức nịnh bợ bỏ nhào ôm lấy thắt lưng Anute, về mặt nịnh hót vô cùng.

“Con cũng rất nhớ người a ~”. Về mặt hạnh phúc, tiểu minh thần khế nói, vui vào lòng Anute không chịu buông ra.

Đúng là đứa nhỏ không có lương tâm! Hàn Hiểu trừng Anute, khỏi phải bàn đến chuyện ghen tỵ nhiều bao nhiêu. Đối phương cũng chỉ mỉm cười đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Hàn Lễ, vậy mà thăng nhóc mặt mày hớn hờ giống như hận không thể bỏ nhào lên hôn chùn chụt càng khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy khó chịu hơn.

Dựa vào cái gì chứ, thần tử vẫn còn trong thân thể mình, hơn nữa nói gì đi chăng nữa cậu và Tiểu Hàn Lễ cũng là máu mủ thân thiết của nhau. Thấy sắc quền nghĩa, à không phải, là một đứa nhỏ a dua nịnh hót mới đúng, không phải Anute chỉ là một Minh Thần thôi sao ... có gì hơn người cơ chứ ...

“Cũng gần khôi phục hoàn toàn rồi”. Anute cung chiêu búng búng lên khuôn mặt của con trai, thấy trên trán Tiểu Hàn Lễ tỏa ra ánh sáng màu vàng rồi hiện lên một ấn ký hình con ưng bay lượn giữa không trung, ý cười trên mặt càng sâu.

“Từ giờ trở đi không cần che lại linh thức của người nữa”.

“Vậy con có thể tự do đi lại phải không?”. Hai mắt Tiểu Minh Thần tỏa sáng, hưng phấn gào to lên.

“Có thể, nhưng mà không thể đi khỏi phạm vi của phủ”.

Nghe thấy vậy, Hàn Hiểu và Hàn Lễ mặt đều xụ lại, nhóc con kia không được đi ra khỏi phủ có nghĩa là mình cũng không được, thật là thâm, cuộc sống bị giam lỏng lại bắt đầu sao?

“Cha ... ừ ...”.

Anute ho lên một tiếng, đang muốn nghiêm túc nói lý do gì đó, nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt Hàn Hiểu cũng như vậy, đáng thương hể hể nhìn mình.

“Được rồi, hai người có thể đi ra ngoài, nhưng mà phải có ta đi cùng”.

Thấy hai cha con đồng thời reo hò lên khiến cho Anute cũng bật cười.

“Người lại đồng ý sao”.

Horus vẫn ở ngoài cửa bỗng nhiên như một trận cuồng phong đi vào, phẫn nộ mà trừng Anute. Nhưng đối phương lại chỉ nhún vai tỏ ra vô tội.

“Ta không nhẫn tâm cự tuyệt được”.

Horus tức giận nghiêng răng. Ý của Anute như là chỉ có hấn mới là kẻ lãnh huyết vô tình bất chấp tình thân, có trời mới biết là hấn là người lo lắng cho thần tử như thế nào!

Minh Thần chết tiệt! Tên cáo giả xảo quyệt.

Tên nhóc kia bám lấy áo cha mình, về mặt như sắp khóc, mắt to tràn đầy hơi nước, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ vỡ òa.

“Cha, người trở về thật là có thể ôm con về rồi”. Tên nhóc chớp chớp đôi mắt to, nịnh hót mà nằm trong lòng Anute nói: “Con không muốn đi theo Horus, hấn rất đáng ghét, không cho con làm cái này, không cho con làm cái kia”. Tên nhóc đem toàn bộ uất ức nói ra, xem ra trong quãng thời gian linh thể bị phong ấn được Horus bảo vệ nó chịu không ít ràng buộc.

Về mặt của thiếu niên tuần mỹ giật giật, đúng là bố nào con nấy.

“Người có ý kiến?”.

Từ trên cao nhìn Tiểu Minh Thần, khoe miệng trên khuôn mặt tuần mỹ của Horus cong lên giống như một kẻ thị huyết.

“Đương nhiên! Hiện tại cha đã trở về, ta sẽ không phải chịu ngược đãi của người nữa”. Tên nhóc hiện tại đã có chỗ dựa, không sợ trời, không sợ đất, chống nạnh về phía Horus hừ mạnh một tiếng.

“Chờ ta trưởng thành, ta sẽ ____ hả?”. Tên nhóc ngờ ngác nhìn thân thể mình bay lên trời, sau đó chậm rãi bay về phía Horus....

“Ồ, ơ ____?” Tên nhóc u u mê mê không biết tại sao lại như vậy, cái người cha mà nó mạnh miệng nói là chỗ dựa vững chắc đang túm lấy nó đưa cho Horus.

“Giao cho người”.

Anute vẫn giữ nụ cười như vậy, không cảm thấy có chút tội lỗi nào khi giao con mình cho Horus.

Tiểu Minh Thần hiển nhiên là sợ đến choáng váng, mãi đến khi chiếc móng nhỏ bé của mình rơi vào ‘ma chướng’ của Horus mới phát hiện ra, sợ đến mức kêu oai oái.

“Cha! Hu hu... ba ba cứu con...”.

“Nước mắt cũng vô dụng”. Horus nhe răng cười độc ác, túm lấy Tiểu Hàn Lễ đi ra ngoài. Dám nói hấn ngược đãi à, vậy phải để tên nhóc không biết tốt xấu trải qua cái gì gọi là ‘ngược đãi’

Hàn Hiểu trợn mắt há mồm nhìn Horus giống như bắt gà con túm lấy đứa con vừa kêu vừa gào ra khỏi cửa, mồm một lúc lâu cũng không khép lại được.

“Anh cứ để như...”. Cậu chỉ vào chiếc cổng trống không, về mặt kinh ngạc nhìn Anute ____ Ông bố này có phải máu lạnh quá không!?

Anute cười cười vuốt tóc mai của Hàn Hiểu, bắt ngờ xoay người đè lên Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu ngay lập tức cảm thấy không ổn, bọn họ đang ở trên giường a, thật là quá nguy hiểm!

“Cho em ra khỏi dinh thự là chuyện hết sức nguy hiểm”. Hai tay Anute chống ở hai bên đầu Hàn Hiểu, mắt hơi híp lại như mãnh thú đang đánh giá con mồi của mình.

Minh Thần lúc bình thường luôn có vẻ đứng đắn, lúc không nổi giận thì hoàn toàn là một người đàn ông lịch sự tao nhã, cứ hết lần này đến lần khác hấn thay đổi xoắn xoạch. Hàn Hiểu biết, đó chính là lớp nguy trang của Anute, nhưng ở trước mặt cậu, vị minh thần hắc ám này không hề che đậy dục vọng cuồng dã của bản thân mình. Điều này khiến cho Hàn Hiểu vừa mừng vừa sợ. Sợ là bản thân cậu sẽ càng ngày càng bị Anute hấp dẫn, còn vui chính là Anute ở trước mặt mình hoàn toàn không che dấu bất cứ điều gì.

“Ta đã hi sinh thời gian để cùng em đi ra ngoài, em có nên tỏ ra một chút cảm ơn hay không?”. Cánh tay của Anute chậm rãi khụy xuống, thất lưng từ từ hạ xuống phần bụng của cậu.

Vật thể nóng bỏng dí lên bụng, mặt Hàn Hiểu ngay lập tức đỏ lên, Anute giữ lấy thất lưng cậu rồi chậm rãi ma sát, hơi thở của hấn càng ngày càng dồn dập.

Hai người tuy chuyện gì có thể làm cũng làm rồi, nhưng cũng không thể ngăn cản bầu không khí ngày càng mờ ám này.

Hàn Hiểu chưa xót phát hiện ra rằng: đối với Anute bản thân cậu một chút kháng cự cũng không có, càng ngày càng lún sâu không lối thoát, có điều, cho dù bản thân cậu muốn kháng cự cũng không có khả năng, đối phương chính là Minh Thần mà.

Đôi môi hôn xuống dây dưa, rất nhanh trở nên kịch liệt và thô bạo, quần áo trong nháy mắt biến mất, Hàn Hiểu khóc không ra nước mắt. Đúng vậy, tuy về bề ngoài của Anute ra vẻ đạo mạo nhưng bên trong lại theo trường phái dã thú cuồng dã, không những thế mà còn là trường phái dã thú khi dục vọng đến sẽ không kìm nén.

“Hay là dùng thân thể để cảm ơn đi”. Bàn tay tùy ý để ở giữa hai chân tàn sát bừa bãi, mạnh tay vuốt ve đôi mông nảy nờ của Hàn Hiểu, Anute cảm thán: “Nơi này càng sờ càng thích, ngày càng mịn màng”.

Đồ mặt dày! Hàn Hiểu thầm mắng ở trong lòng một câu.

“Thả lỏng nào”. Mông bị vỗ một cái thật mạnh, một vật cứng nóng hừng hực bắt đầu đâm vào, từ từ đi vào khiến cho hô hấp của Hàn Hiểu ngừng lại.

“....” Sắc mặt của Hàn Hiểu trắng bệch, ‘cái ấy’ của Anute rất lớn, cho dù đã làm nhiều lần nhưng đột nhiên tiến vào vẫn sẽ có cảm giác đau đớn.

“Đừng sợ, thả lỏng, ta sẽ nhẹ nhàng”. Nhẹ hôn lên môi cậu, Anute để chân Hàn Hiểu quán lấy thất lưng của mình, cứ với tư thế như vậy mà chậm rãi tiến vào trong.

“Á ui...”. Trong nháy mắt tiến vào, Hàn Hiểu cảm thấy phía dưới mình như xé làm đôi, nhịn không được kêu đau một tiếng. Nhưng rất nhanh, cơ thể được huấn luyện nhiều lần liền động đưa theo động tác ra vào của Anute.

“Aaa...Aaaa...”.

Hàn Hiểu thở hổn hển, miệng phát ra tiếng rên rĩ đứt quãng mê người. Anute biết rõ điểm nhạy cảm của Hàn Hiểu, mỗi lần ra đều kéo ra gần hết, mỗi lần vào đều đâm vào nơi sâu nhất bên trong Hàn Hiểu, cảm giác tê tê dại dại nhưng lại thoải mái khiến cho Hàn Hiểu rên rĩ không ngừng.

“Aaaa...Aaaaa...”.Sau một hồi ra vào kịch liệt gần như đem Hàn Hiểu lên tận thiên đường, thân thể ngày càng đông đưa kịch liệt, hai chân cũng gắt gao quần lầy thối lũng cường tráng của Anute.

“Um Aaa...”.Hàn Hiểu biết đây mới chỉ là bắt đầu thôi, mới chỉ có ra vào một chút đã khiến cho bản thân khoái cảm mãnh liệt, điều này khiến cho cậu vừa giận dữ vừa xấu hổ muốn chết.

“Aaaa.umm...”.Liên tục cao trào khiến thân thể Hàn Hiểu run lên, cậu gồng mình lên cắn vào bả vai Anute, trong miệng vẫn mơ hồ truyền ra tiếng rên rĩ khiến người ta nóng hết cả người lên.

Xong, bản thân mình đã hoàn toàn sa đọa rồi.Hàn Hiểu chưa xót nghĩ...Có điều, rất nhanh cậu đã không còn sức để mà suy nghĩ nữa, bởi vì đã bị Anute kéo vào trong hải dương dục vọng....

Sau chiến dịch Turunso mấy tháng chính là thu hoạch vụ thu của Ai Cập.

Ánh nắng chiếu rọi lên con sông Nile xinh đẹp, giống như ngọc bích tỏa sáng uốn lượn quanh những ruộng lúa vàng kim.

Ai Cập sau khi xóa tan họa ngoại xâm, cả đất nước đều là cảnh tượng phát triển không ngừng.

Thân thể của vị vua thiếu niên càng ngày càng có chiều hướng tốt, hoàng cung tổ chức vài lễ tế mừng cho vụ mùa bội thu cũng như cảm ơn các vị thần đã ban ơn. Dân Ai Cập đã không còn oán giận sai lầm của Tiên Vương nữa, đối với chuyện Tutan thống soái quân đi đánh giặc ngoại xâm cũng khiến cho mọi người tràn đầy hi vọng.

Duy nhất chỉ có hai cha con Hàn Hiểu là không vui ____ Thebes quá yên bình, yên bình đến buồn tẻ.

Menet và Pramesse thỉnh thoảng có đến thăm bệnh ‘Kare’ mang theo một chút tin tức thú vị, còn bình thường thì Hàn Hiểu chỉ có thể nhìn mặt những con hình nhân người hầu vô hồn kia.

“A~ chán quá đi mà”.Hàn Hiểu nắm tóc gào lên, cũng không thể trách cậu được, bắt cứ ai bị giam mấy tháng không được ra ngoài cũng đều nổi khùng như vậy.

“Rốt cuộc khi nào tôi mới có thể ra ngoài vậy?”.

Hai mắt Hàn Hiểu đỏ lên trừng vị Minh Thần đại nhân mới từ Minh Giới trở về.

“Nhanh thôi”.Vẫn một đáp án như cũ khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng chán nản.

“Tôi muốn biết thời gian cụ thể, thời gian cụ thể ấy”.Như sắp phát điên, Hàn Hiểu không sợ chết mà nhảy lên lưng Anute vừa đâm vừa đá.

Về mặt Anute bất đắc dĩ, dễ dàng đem Hàn Hiểu từ trên lưng kéo xuống, kéo đến trước mặt dịu dàng nói: “Trước kia ta đã nói rồi, người có lòng tham sẽ tự động đưa Tà Thần đến.Những người bên cạnh Tutan đã ngày càng khát khao thêm nhỏ dãi vương vị và quyền lực rồi, tuy rằng không biết cụ thể Tà Thần thao túng ai, nhưng mà, em nghĩ đi, đối với chuyện thân thể Tutan ngày càng khỏe lên sẽ không khiến cho bọn chúng ngày càng sốt ruột sao? Cho dù nhẫn được nhất thời nhưng kẻ đó sớm hay muộn cũng lộ ra sơ hở”.

“Ý của anh là: người gây bất lợi cho Tutan chính là kẻ bị Tà Thần thao túng sao?”.

“Khả năng là rất lớn, muốn thay đổi tín ngưỡng để thu lấy sức mạnh thì khống chế một hình nhân Pharaoh là cách tốt nhất”.

“Vậy tại sao đối phương không trực tiếp thao túng Tutan chứ?”.

“Thứ nhất: Tutan đã là Pharaoh, trên người có vương khí bảo vệ cho nên không thể bị khống chế đơn giản thế được”.Anute lắc lắc ngón tay nói: “Thứ hai: Bastet là người vào bảo vệ vương thất của Tutan, Tà Thần muốn khống chế Tutan không thể không kinh động đến Bastet, huống chi còn ta và Ra lúc nào cũng giám sát Tutan, căn bản là Tà Thần không có cách nào để xuống tay”.

“Vậy có phát hiện ra được gì không?”.

Hai mắt Hàn Hiểu lóe sáng, âm mưu cung đình đấy! Tuy rằng vị vua thiếu niên bị mắc kẹt trong đó rất đáng thương nhưng mà Hàn Hiểu cũng không có quan hệ gì với hắn, hơn nữa cậu đối với chuyện ám sát tranh giành quyền lực cảm thấy rất hứng thú.Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu Tutan chết đi thì Hàn Lẽ cũng sẽ gặp nguy hiểm cho nên cứ để cho Tutan sống tiếp vậy.

“Nói mau, nói mau, nhất định là anh đã phát hiện ra điều gì đó rồi”.

“Tình trạng thân thể của Tutan trước kia rất yếu là bởi vì có người hạ độc”.Nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của người bạn đời, Anute cười phá lên, nhẹ nhàng nhéo mũi Hàn Hiểu.

“Kẻ đó rất thông minh, nhận thấy tình huống có biến liền lập tức ngừng hạ độc, có điều gần đây hắn đã không kiềm chế được nên lộ ra một ít sơ hở”.

“Hả? Chuyện này___?”.

Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn trong lòng bàn tay Anute ngưng tụ thành một chất lỏng trong suốt.

“Đây là độc tìm thấy trong rượu của Tutan, kịch độc luyện từ thân thể rắn hổ mang”.

“Hả!”. Hàn Hiểu hoảng sợ: “Là ai làm vậy?”

“Quan thị vệ bên cạnh Anute”. Vệ mặt Anute nghiêm túc: “Tên đó là bị khống chế, còn rốt cuộc là ai sai khiến hắn làm như vậy thì hắn lại không nhớ rõ”.

“Tại sao lại có thể như vậy”.

“Hoàng cung đã không còn an toàn nữa rồi”. Anute xoa xoa thái dương, đáng vẻ tựa như rất mệt mỏi. Hàn Hiểu chủ động tiến lên bóp bóp bờ vai giúp hắn thả lỏng cơ bắp mà không hề chú ý đến trong mắt Minh Thần chột lóe sáng rồi biến mất.

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu như Tutan chết thì Hàn Lễ...”.

“Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma”. Bàn tay to kéo lấy Hàn Hiểu ôm vào lòng, ngón tay Anute nhẹ nhàng xoa xoa môi đôi phượng.

“Không tin ở ta sao? Horus đã đặt thiên nhân trong Hoàng Cung, trên thế giới này không có gì có thể tránh được ‘con mắt’ của hắn. Chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được”.

“Chỉ đơn giản vậy sao?”. Hàn Hiểu bĩu môi đem cánh tay rút về, người kia mang đáng vẻ mệt mỏi là cố tình bày ra cho mình xem đây mà.

“Nói thì nói thế nhưng cũng không đơn giản như vậy, tuy rằng tà ma không có thể làm ra trò trống gì, nhưng dù sao hắn cũng có một nửa sức mạnh của Tà Thần cho nên cũng không thể dễ dàng đối phó được. Bằng không, em nghĩ xem mụ Bastet kia sao lại kéo ta xuống vũng bùn này? Nếu như chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, dựa vào sức mạnh của cô ta cũng có thể hoàn toàn giải quyết được”.

“Tên kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”. Hàn Hiểu nghiêng đầu tò mò hỏi, cái gì gọi là có nửa sức mạnh của Tà Thần? Anute có đôi khi gọi nhân vật kia là Tà Thần, nhưng có đôi khi lại gọi đôi phượng là tà ma, rốt cuộc thì là cái gì vậy trời?

“Chuyện này phải truy ngược lại chuyện trước kia”.

Anute hắng hắng giọng, cũng không có ý muốn giấu diếm Hàn Hiểu.

“Em đã nghe qua truyền thuyết về Osiris chưa?”.

“Cũng có một chút ấn tượng, tôi nghe hướng dẫn viên du lịch nói qua, hắn trước kia là quốc vương, sau đó bị em trai mình giết rồi chém thân thân thể thành nhiều khúc, về sau được Isis cứu sống”.

“Cơ bản là gần giống như vậy, em trai của Osiris là Tà Thần Seth, lúc Osiris nhận sức mạnh của ta rồi trở thành người đứng đầu Minh Giới thì Seth cũng bị các thần tiêu diệt. Có điều Seth vẫn chưa chết, hắn kéo dài hơi tàn chôn vào nơi hắc ám của Minh giới, hấp thu rất nhiều khí hắc ám cho nên lại có khả năng chống lại các thần một lần nữa”.

Ánh mắt Anute có chút u ám, nếu như lúc trước không phải Osiris vẫn còn chút tình cảm anh em tha Seth đi thì đã không có phiền phức ngày hôm nay.

“Seth hấp thu một lượng lớn tà khí trải qua ngàn năm hội tụ ở vực sâu hắc ám, sớm đã không còn là Seth trước kia mà là một kẻ ngày càng tàn ác. Ta trước kia còn tưởng rằng đôi phượng chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng mà từ khi ‘hắn’ phóng thích ra hơi thở tàn ác ngày càng mạnh mới xác định được ‘hắn’ là Seth”.

Nghe thấy vậy khiến Hàn Hiểu không khỏi cảm thấy sợ hãi, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay Anute.

Anute vừa định mở miệng trấn an Hàn Hiểu thì bỗng nhiên có một đám cát đen tiến vào hóa thành một con chó rừng lớn nằm rạp bên chân Anute.

“Chủ nhân, trong cung có động tĩnh, đôi phượng đã bắt đầu hành động rồi”.

Anute khẽ gật đầu, trên không bỗng hóa ra một cánh cửa, quay lại vươn tay về phía Hàn Hiểu nói: “Đi, chúng ta đi gặp Tà Thần một lát”.

“Dẫn tôi theo không có vấn đề gì chứ?”. Đứng trên một hành không bóng người, Hàn Hiểu cầm chặt lấy cánh tay của Anute, sợ từ trong góc tối nào đó nhảy ra một đám quái vật.

“Có ta ở đây, không việc gì phải sợ, không ai có thể làm hại em và Hàn Lễ”. Anute nhẹ nhàng an ủi bạn đời, cũng không nói ra tình hình thực tế. Trên bầu trời Thebes, tà khí đang không ngừng mở rộng ra, lúc này ngay cả hắn cũng không dám để Hàn Hiểu tùy tiện rời khỏi tầm mắt mình nửa bước.

Mùi hương ngọt ngào cùng ánh sáng mặt trời ấm áp từ trong cung điện cách đó không xa truyền đến, Anute mang Hàn Hiểu tiến về hướng đó.

Vén màn che màu vàng kim, mùi hương thơm ngọt ngào quanh đại điện mãi chưa tan. Vị vua thiếu niên Tutankhamun ngồi trên chiếc nệm tơ vàng, trên

bàn bày ra các loại đồ ăn mỹ vị: hoa quả, bánh mỳ, thịt nướng, rượu ngon... nói chung là đầy đủ mọi thứ.

Những vũ công xinh đẹp mặc trang Ả rập đang múa, kỹ thuật múa uyển chuyển thanh thoát, thân thể mềm mại như những đóa sen nở trên sông Nile thu hút ánh mắt của vị vua trẻ tuổi.

Vương hậu Ankhensanamon ngồi cạnh có chút không thoải mái, đôi môi hồng nhạt khẽ cong lên, đem sự khó chịu che dấu một cách hoàn hảo dưới ly rượu vàng.

Nữ quan Fujia đã hầu hạ lâu bên Ankhensanamon nên chỉ liếc mắt đã nhìn thấy nỗi lòng của vương hậu. Nàng vỗ tay hai cái, màn che bên đại điện ngay lập tức được vén lên, một nữ quan trẻ tuổi ôm một bình rượu hoàng kim đi về hướng Tutankhamun.

Hàn Hiểu chú ý thấy vị nữ quan trẻ tuổi có một đám khí đen bám quanh, hai mắt u ám không sáng, giống hệt với... giống hệt với những hình nhân người hầu không biết tức giận trong phủ đệ của Anute!.

Bạn đang đọc truyện *Mình Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Anute, người kia...”

Anute ra hiệu cho Hàn Hiểu không cần nói, khóe miệng hần nhếch lên giống như cười khẩy, nhỏ giọng nói với Hàn Hiểu chỉ cần nhìn là được.

Hàn Hiểu trơ mắt cô gái trẻ có đám hắc khí bám quanh người từng bước từng bước bưng bình rượu đến cạnh vị vua trẻ tuổi...

Nữ quan Fujia cũng không có nhìn thấy đám tà khí quanh người cô gái kia, vừa ân cần rót rượu cho Tutan vừa dịu dàng nói đây là rượu ngon của Ba Tư tiến cống được Hoàng Hậu đặc biệt chuẩn bị.

Tutan hết sức yêu quý chị gái mình, vừa nghe thấy đây là rượu do Ankhensanamon đặc biệt chuẩn bị thì trên khuôn mặt tuấn tú kia lập tức nở một nụ cười vui vẻ.

“Rượu ngon của Ba Tư sao? Ta rất muốn nếm thử một chút”

Vị vua thiếu niên ra hiệu cho nữ quan rót đầy ly rượu, một mùi rượu nồng đậm nhanh chóng bay vào mũi. Tutan cảm thấy thỏa mãn, một hơi đem ly rượu uống sạch.

“Hả”. Hàn Hiểu kinh hãi thốt lên một tiếng, vội vàng quay đầu lại thì thấy vẻ mặt của Anute vẫn bình thản không chút gợn sóng, lúc này mới cảm thấy yên lòng. Rượu kia rõ ràng là có vấn đề, chắc là đã bị hạ độc, nếu đổi lại là người bình thường chắc chắn thất khiếu chảy máu chết ngay tại chỗ rồi. Nhưng Anute là ai cơ chứ? Là Minh Thần tối cao quản lý cõi chết của Ai Cập, nếu hần không đồng ý thì ai có thể chết được?

Hàn Hiểu cảm thấy bản thân thực sự quá hồ đồ, tự nhiên lại quên chuyện Anute là Minh Thần.

Một vầng sáng vàng nhàn nhạt xuất hiện bao phủ quanh người Tutan hóa giải đám hắc khí. Thời gian giống như tạm dừng khoảng một hai giây sau đó lại tiếp tục...

“Rượu ngon!”.

Tutan hô to một tiếng, vô cùng thân mật ôm lấy vương hậu của mình, không có một chút nào biểu hiện bị trúng độc.

Nữ quan cầm bình rượu cứng nhắc ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn vô thần như cũ. Mắt của Hàn Hiểu phát hiện ra đám hắc khí trên người nữ quan biến ảo thành một con rắn hổ mang màu đen lạng lẹ bay về phía vị vua trẻ tuổi trong khi vị vua vẫn không hề phát hiện ra...

Cái miệng màu đen mở ra lộ hai chiếc răng độc sắc bén ____ Ngay lúc rắn hổ mang bỏ nhào về phía Tutankhamun, Hàn Hiểu không nhận được túm lấy cánh tay Anute.

“Chú ____”.

Kim quang trên người thiếu niên bỗng hiện ra, một con ưng màu vàng từ trong kim quang xuất hiện kêu một tiếng, mạnh mẽ đánh về phía rắn hổ mang.

Hàn Hiểu nhận ra con ưng kia ____ là Horus!

Móng vuốt sắc nhọn của hùng ưng cặp chuẩn xác vị trí tim rắn, bắt đầu cắn xé da rắn, con rắn màu đen phát ra tiếng hét đau đớn thân thể hóa thành một luồng hắc khí hoảng hốt chạy thục mạng ra khỏi đại điện.

“Chúng ta đuổi theo!”

Cuối cùng Anute cũng hành động, ôm lấy Hàn Hiểu nhanh chóng đuổi theo hướng địch chạy.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục, đương nhiên những người trong buổi tiệc không hề biết có một màn vô cùng đặc sắc đã xảy ra. Ankhesenamun dường như cảm nhận được điều gì đó, nhưng cảm giác bất thường chỉ xuất hiện trong giây lát nên nàng nhanh chóng vứt chuyện đó qua một bên.

Hàn Hiểu và Anute một mạch đuổi theo, đuổi đến một chiếc sân vắng vẻ thì mất dấu vết của kẻ địch.

“Chạy đâu mất rồi?”

“Chắc là núp rồi”.

Anute giang hai tay tạo thành một kết giới màu đen, rất nhanh toàn bộ sân bị một làn sương màu đen bao phủ bên trong.

Trên đầu truyền đến tiếng kêu sắc nhọn của chim ưng, cách màn sương đen nghe có chút mờ ảo.

“Horus! Đây là con mồi của ta”.

Anute không biết xấu hổ làm ra chuyện qua cầu rút ván, hấn khê đẩy Hàn Hiểu lên, ngay lập tức thân thể Hàn Hiểu bay xuyên qua màn sương kết giới rồi lơ lửng trên không ____

“Anubis!”

Horus biến thành hình người, vừa giữ lấy Hàn Hiểu đồng thời không quên nhìn xuống phía dưới cầm phần hết ằm lên. Tên Minh Thần chết tiệt, cái gì gọi là con mồi của hấn, mấy ngày không ăn không ngủ ằm nấp trong thân thể của Tutan là Horus ta làm đấy.

“Giúp ta chú ý đến Hàn Hiểu, ngươi cũng không hi vọng thần tử gặp chuyện đấy chứ”. Trong màn sương đen truyền đến giọng nói xa xăm của Anute.

Hàn Hiểu mở to hai mắt nhìn xuống, thần kì là: mắt của cậu có thể nhìn xuyên qua lớp sương mù giống như sương mù đã tan ra và trở nên cực kì loãng, nhưng nhìn biểu hiện của Horus thì lại không giống như vậy, dường như hấn không có cách nào có thể nhìn cảnh vật trong lớp sương mù màu đen kia.

Hàn Hiểu tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào khoảng sân kia. Anute đứng ở trung tâm kết giới, từng đám từng đám khí đen từ trong người hấn tỏa ra rồi nhanh chóng khuếch tán ra bốn xung quanh, đất đai xung quanh sân nhanh chóng khô hạn, hơi nước bốc lên, cây cỏ nhanh chóng héo rũ... mang đậm hơi thở của cái chết.

Đột nhiên trong một góc của kết giới có động tĩnh, một con sói màu đen chậm rãi đi ra từ một bụi cây. Trong kết giới, hễ bất cứ thứ gì có sự sống đều nhanh chóng héo rũ, việc bị bại lộ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Con sói hú lên một tiếng, thân thể đột nhiên trở lên cực kì to lớn, trong miệng nhả ra một khối cầu đen như mực, khối cầu vừa gặp không khí liền biến thành một ngọn lửa màu đen bắn về phía Anute.

Anute hơi vùng tay, ngọn lửa đen kia lập tức bị văng ra, nhưng quỹ dị ở chỗ: ngọn lửa đen ấy không hề biến mất mà lại vây quanh Anute, dường như đang chờ đợi thời cơ thích hợp để phản công.

“Không ngờ được đúng không, Anubis...”.

Con sói biến dạng thành yêu thú cười he he, giọng nói khàn khàn mà u ám, tiếng cười the thé khiến cho người ta phải run sợ.

“Đúng là thông minh lại bị thông minh hại a”. Về mặt yêu thú toát lên vẻ tham lam “Ngươi là Minh Thần cai quản cái chết và hắc ám, sức mạnh của ngươi đối với ta mà nói chính là thứ bổ dưỡng nhất, khừa khừa”.

“Không ngờ ngươi lại hấp thu được sức mạnh của ta, thực sự là xem thường ngươi quá rồi”.

Anute từ trên không nhìn xuống đối phương, khóe miệng ung dung nhếch lên, trên mặt là vẻ hờ hững. Yêu thú vốn tưởng khi Anute nghe thấy thế sẽ hoảng hốt, không ngờ...

“Hừ, tuy rằng ngươi là Minh Thần, nhưng ngươi đừng quên, ta cũng được sinh ra từ bóng tối, sức mạnh của ngươi đối với ta chỉ có ích chứ không có hại”. Yêu thú ngẩng cao đầu, không chịu thua kém nhìn Minh Thần: “Ngươi rất tự đại, nếu như để cho Horus đối phó với ta thì ngày hôm nay ta phải chết là chuyện không cần bàn cãi, nhưng mà nếu là ngươi thì...”.

“Ồ? Nếu là ta thì sao?”. Anute cũng a dua theo vẻ cao cao tự đắc của yêu thú, phối hợp đặt câu hỏi.

“Khừa khừa ~ vừa rồi ta đã hấp thu một phần sức mạnh của ngươi, chẳng những phục hồi vết thương khi đấu với Horus mà trong cơ thể ta lại còn tràn đầy pháp lực hắc ám”.

Yêu thú vươn đầu lưỡi đỏ ra liếm liếm môi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam đến điên cuồng ____ Sức mạnh của Anubis quá cường đại, đối với yêu

quái hắc ám mà nói là một món ngon tuyệt đỉnh! Bản thân chỉ có hấp thu một phần triệu sức mạnh mà đã có cảm giác thay da đổi thịt rồi.

Nếu như đem toàn bộ sức mạnh của Minh Thần chiếm đoạt thì ....Ánh mắt của yêu thú dần dần trở lên đỏ ngầu, Anute đem chính bản thân mình vây trong kết giới, đúng là cơ hội trời ban cho mà.

“Anubis, chịu chết đi!”.

Yêu thú rống lên một tiếng, thân hình bỗng nhảy lên hóa thành một quả cầu đen, đột nhiên ánh lửa trong quả cầu đen bùng lên, một ánh sáng đỏ từ trong bay ra bắn thẳng đến chỗ Anubis.

Ngon lửa! Đó là ngọn lửa có khả năng cắn nuốt mọi thứ! Lửa lẽ ra phải tỏa sáng tỏa nhiệt, nhưng mà ngọn lửa màu đen lại chứa trong đó là những ngọn gió lạnh quý dị khiến cho người ta lạnh đến thấu xương.

Nhiệt độ dưới mặt đất nhanh chóng hạ xuống 0 độ! Ngay cả không khí cũng bị đóng băng, cảm giác ón lạnh bỗng nhiên tràn ngập trong kết giới mà ngay cả đám sương đen dường như cũng bị đóng băng đứng im một chỗ.

“Anute!”.Hàn Hiểu có loại dự cảm chẳng lành, lời còn chưa dứt, ánh lửa của yêu thú đã phát ra tiếng gào thét công kích khiến cho màng nhĩ của con người chấn động, trong nháy mắt liền đánh vỡ kết giới bảo vệ xung quanh Minh Thần.

Hàn Hiểu chưa kịp nghĩ gì đã thấy yêu thú một hơi nuốt chửng Anute.

“Anute_____”.

Hàn Hiểu lập tức muốn bỏ nhào lên phía trước, nhưng một bàn tay đặt trên vai cậu, kiên quyết đề xuống.Kim quang nhàn nhạt, không cần nâng lên nhìn cũng biết là bàn tay của Horus.

“Buông tôi ra!”.Hàn Hiểu lần đầu tiên cảm giận bản thân mình chỉ là một kẻ phạm nhân, biết rõ cho dù bây giờ có lao xuống cũng chỉ là một vật hi sinh mà thôi, không hề có tác dụng gì nhưng mà cậu vẫn không nhận được ý nghĩa muốn nhảy vào bên trong ngọn lửa.

“Ngươi đây, thật sự chẳng hiểu Anute chút nào”.Horus kì quái nhìn Hàn Hiểu chằm chằm.

Trong lòng Hàn Hiểu đang sợ hãi, hơn nữa lại lo lắng cho tình cảnh của Anute, trên mặt vừa suốt ruột vừa tức giận.

“Buông ra! Ngươi không thấy sao? Anute bị con quái vật kia, nó nó....”.

“Chỉ là một con quái vật nhỏ nhỏ thôi, ngươi không thật sự khờ dại nghĩ rằng nó có thể gây tổn thương cho Minh Thần đấy chứ?”.

Horus thương hại lắc đầu, hiển nhiên cảm thấy Anute tìm được một người bạn đời không hiểu rõ bản thân mình chút nào, thật sự không hiểu nổi Anute thấy kẻ phạm nhân vừa ngu dốt vừa dờ dại trước mặt này có điểm gì tốt.Lại còn con yêu thú không biết tự lượng sức mình kia nữa chứ, đoán chừng ngay cả sương cốt cũng không còn rồi.

“Hả?”.Hàn Hiểu ngây người một chút, khiến cho ánh mắt của Horus càng thêm khinh thường.

“Nhưng mà, thật sự, thật sự Anute đã bị nó nuốt....”.

Horus nhìn không được mà liếc mắt khinh bỉ, đưa tay chỉ về phía sau đầu Hàn Hiểu: “Ngươi nhìn là biết”.

Hàn Hiểu theo cánh tay chỉ của đối phương nhìn xuống, thân ảnh vĩ đại của Minh Thần lúc trước đã không thấy đâu chỉ còn lại con yêu thú to lớn vĩ đại đang cười khằng khặc.

Bỗng nhiên nhiệt độ xung quanh bắt đầu ấm lên, tình hình lập tức thay đổi. Bốn xung quanh chỗ đứng của Anute lúc trước vốn dĩ đang bị ngọn lửa của yêu thú cắn nuốt đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa cao đến hàng mét cháy hùng hực bao quanh lấy yêu thú khiến cho nó vừa điên cuồng giãy dụa vừa điên cuồng gào thét không ngừng. Đột nhiên thân thể yêu thú phi nhanh về phía kết giới bằng sương mù đen trông mỏng manh như cánh ve nhưng lại vô cùng vững chắc.

Yêu thú càng ngày càng phát ra những tiếng kêu thảm, đầu đau đớn mà liên tục đập vào kết giới nhìn như kiểu không muốn sống khiến cho Hàn Hiểu sợ hãi.

“Rắc...”.

Một âm thanh thanh thúy như tiếng thủy tinh vỡ vang lên, kết giới sương mù cuối cùng cũng không chịu nổi sự va chạm của yêu thú giống như tấm gương vỡ ra, nứt thành từng mảnh từng mảnh...

Yêu thú thê thảm hú lên một tiếng, thân thể bắt đầu bay cao lên giống như muốn chạy trốn, nhưng chỗ Anute bị nuốt giống như có một lực hút rất mạnh, mạnh mẽ đem yêu thú đang muốn chạy trốn khỏi phạm vi kết giới kéo lại.

Tiếng rống giận dữ thê lương không ngừng vang lên không dứt bên tai, tiếng rống sắc nhọn giống như cơn gió bắc lạnh lẽo thấu xương của mùa đông đang gào thét, thân thể yêu thú càng ngày càng điên cuồng vùng vẫy, bụng giống như một quả bóng bay càng ngày càng phình to ra ____

Cuối cùng cũng chạm đến đỉnh điểm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể yêu thú bị xé toang ra từ bên trong biến thành một đám tro bụi cháy đen tràn ngập trong không khí. Bốn xung quanh vốn dĩ đang xuất hiện ngọn lửa cao hàng mét cháy hùng hực cũng rất nhanh nhạt dần, chỉ để lại một vùng đất cháy đen thui, chứng minh chuyện vừa xảy ra không phải là ảo giác.

+++

Anute không chút hao tổn gì xuất hiện tại chỗ vừa xảy biến mất, ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn lãng mỉm cười, dang hai tay hướng về phía Hàn Hiểu ____

Horus lúc này cũng biết điều mà thôi cái nhìn khinh thường đối với một tên phạm nhân nào đó.

Trong lòng không kiềm chế được kích động, Hàn Hiểu ngay lập tức nhào vào lòng Anute, găt gao ôm lấy thắt lưng đối phương.

“Để cho em phải lo lắng rồi”. Anute cúi đầu hôn người yêu một cái, trên miệng là nụ cười anh tuấn say lòng người.

“Tà Thần chết rồi à? Có phải Tutan sẽ không gặp nguy hiểm nữa không? Còn Hàn Lễ thì sao?”

Vẫn còn chưa kịp vỗ về an ủi, Anute đã bị người yêu văng ra một tràng câu hỏi liên tiếp.

“Yêu thú là từ trong thân thể Tà Thần tách ra, mất đi yêu thú giống như con người mất đi một cánh tay, như thế Tà Thần cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn”.

“Hả? Cái tên vừa xảy không phải Tà Thần sao?”.

“Đương nhiên không phải, có điều, yêu thú vừa chết thì con rối của Tà Thần ở trên nhân gian sẽ nhanh chóng bại lộ”.

“Kẻ đó là ai?”.

“Ngày mai em sẽ biết”.

Anute hôn nhẹ lên môi Hàn Hiểu, bí bí ẩn ẩn nói.

++++

Sáng hôm sau, người hầu trong phủ đệ của tướng quân Hotep nhận được thông báo của tể tướng ____ Đại tể tướng Ay nhiễm bệnh nặng nằm liệt giường.

“Người bị Tà Thần thao túng quả nhiên là Ay”.

Hàn Hiểu cho dù có ngốc lúc này cũng hiểu được mọi chuyện, nhất định là trong lúc bị yêu thú nuốt Anute đã động chân động tay, yêu thú vừa mới chết, sức mạnh của Tà Thần yếu đi, ồc còn chẳng mang nổi mình ồc cho nên đương nhiên là không có thời gian để ý đến một con rối như Ay.

Anute đã từng nói: thể xác và tinh thần của con người bị đưa vào hắc ám đều bị ăn mòn, một khi kẻ khống chế rời đi thì sinh mệnh của con rối sẽ nhanh chóng bị xói mòn, hẳn là Ay đang rơi vào tình huống này.

“Ngay cả con rối cũng bỏ lại không quan tâm”. Anute lắc lắc ly rượu lắc đầu: “Có chút kì lạ”.

“Có điều gì đó rất kì lạ”.

Horus rất tự nhiên đi vào phòng ngủ của Anute và Hàn Hiểu, ngón tay búng một cái, một thân ảnh nho nhỏ dần dần hiện ra bên cạnh __ Cánh tay nhỏ của Hàn Lễ bị Horus giữ lại, bối bối, vẻ mặt không tình nguyện.

“Ba ba ~”. Thăng nhóc gạt tay Horus ra, lao đảo nhào vào trong lòng Hàn Hiểu, dụi dụi mắt lắm bảm: “Mệt quá...”.

Lại mệt sao? Hàn Hiểu xoa xoa chiếc đầu rối bù của thăng nhóc, điều chỉnh tư thế của con trai bảo bối rồi ôm vào lòng. Thăng nhóc nhanh chóng ngủ say ngáy những tiếng khò khò nho nhỏ.

“Nó gần đây luôn luôn kêu mệt, hay buồn ngủ, chắc là không có chuyện gì đấy chứ?”. Hàn Hiểu có chút lo lắng.

“Ta đã kiểm tra qua, trên người nó không có gì khác thường”. Horus chăm chú nhìn con heo nhò lười biếng nằm ngủ một cái, sau đó bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

“Trong cơ thể của Tutan có chú thuật của ta và Ra, vào lúc yêu thú tấn công cũng đã gọi ra, hơn nữa còn có sức mạnh hủy diệt của người, có thể nói Tà Thần đã bị chúng ta tiêu diệt một nửa”.

“Horus, người hẳn là hiểu được người chú này của người, Seth, hẳn cực kỳ gian xảo, pháp thân yêu thú của hắn không hẳn không chịu được một đòn như vậy”.

Thiếu niên tuổi mới hừ lạnh một tiếng, hẳn đương nhiên là hiểu Seth, đó là một Tà Thần nhất gan vô cùng tà ác.

“Nghìn năm trước, tư cách là thần của hắn đã bị hủy bỏ, hiện tại hắn chỉ là một quái vật do linh hồn thoi thóp và ma vật hắc ám hợp thành thì có thể mạnh được bao nhiêu chứ?”

Anute rũ mắt xuống, trầm mặc không nói gì.

“Bên Ra có chút chuyện, ta phải rời đi một thời gian ngắn”.Hàng mi tuổi lãng nhú chặt lại, chăm chú nhìn vào Tiểu Minh Thần đang ngủ ngon lành, Horus muốn nói điều gì đó lại thôi: “Trông chừng nó cẩn thận...”

“Yên tâm đi”.

Anute có chút buồn cười, nhìn dáng vẻ này của Horus, người không biết lại tưởng Hàn Lễ là con của hắn ta cũng nên.

Nhìn theo bóng dáng Horus rời đi, trong lòng Anute vẫn có một cảm giác khác thường không tài nào gạt bỏ được ____ Tà Thần, chắc lúc này đang trốn ở một chỗ u ám nào đó để chờ thời cơ rời đi, có điều, chỗ đó là chỗ nào .....

+++

Mùa xuân là mùa vạn vật sinh sôi nảy nở cũng là mùa thu hoạch của Ai Cập.

Vì được thần thu hoạch và thần sông Nile quan tâm cho nên sau bốn tháng mùa lũ của sông Nile, những cánh đồng lúa mạch vàng rực tô điểm cho hai bên bờ sông Nile một màu vàng của mùa thu hoạch.

Quốc Vương hạ lệnh tổ chức một buổi tế vụ thu hoạch long trọng, những hoạt động của lễ hội này so với lễ hội Opet càng long trọng hơn.

Đầu tiên vẫn là vương tộc đi diễu hành như trước.Vị vua trẻ tuổi Tutan và vương hậu Ankhesenamun của hắn hóa trang thành dáng vẻ của thần, trang điểm rất tinh tế, quần áo trang sức bằng vàng đính ngọc quý hết sức xa xỉ, ngồi trên chiếc xe mạ vàng đi qua tuyến đường chính của Thebes.

Phía sau Quốc Vương và Vương Hậu là hai chiếc xe ngày và xe đêm chở theo pho tượng thần, chúng được mô phỏng theo chiếc xe mà thần mặt trời hàng ngày cưỡi trên bầu trời, được gọi là xe ngày và xe đêm.Trên chiếc xe thánh kia, ngoại trừ pho tượng thần thì phía sau xe còn có một điện thờ chuyên để đặt pho tượng.

Diễu hành đối với người Ai Cập cổ đại mà nói có một ý nghĩa rất to lớn, trong ngày này, sự tôn sùng đối với tín ngưỡng của bọn họ đạt đến đỉnh điểm.

+++

Một ngày hội náo nhiệt như thế này thì Hàn Hiểu đương nhiên không thể bỏ qua được rồi.

Ngày này, Anute phá lệ không có phản đối Hàn Hiểu ra ngoài, ngược lại còn hóa thân thành Hotep mang Hàn Hiểu cùng một đám lớn người hầu khệnh khạng đi ra ngoài đường.Đi theo phía sau là những xe bò chở đầy đồ ăn thức uống dùng cho ngày lễ và những chiếc bình gốm cổ dài được vận chuyển đến quảng trường phân phát cho mọi người.

“Thật không ngờ anh cũng làm những chuyện như thế này”.Nhìn thấy phía dưới trần ngập những khuôn mặt tươi cười vui vẻ, Hàn Hiểu nhìn không được cảm thán.Ai có thể nghĩ một Minh Thần cai quản cõi chết lại giống như một nhà từ thiện ở đây đem đồ ăn phân phát cho người dân.

Khóe môi Anute cong lên.

“Đi, ta mang em đi tham gia một hoạt động thú vị của giới quý tộc”.

“Hoạt động?”. Hàn Hiểu ngây người bị người ta kéo về phía trước.

“Một loại hoạt động xa xỉ chỉ có giới quý tộc mới được hưởng thụ.Bọn họ dùng chiến xa, chó săn, thậm chí cả những con báo đã được thuần hóa để kết thành đội đi săn chim chóc, cá sấu, hà mã và sư tử”.

“Sư tử! Là đi săn sư tử sao?”.

Hàn Hiểu thiếu chút nữa là kích động nhảy dựng lên, cậu từng nghe hướng dẫn viên du lịch nói qua, cũng nhớ được những bức họa bích vẽ cảnh săn sư tử, nhưng không nghĩ tới bản thân cũng có ngày được tham gia hoạt động đó.

“Nhất định là rất kích thích, có phải không!”.Trên thảo nguyên rộng lớn của châu Phi cổ đại có rất nhiều loại thú có dã tính nguyên thủy, so với những con sư tử nằm sắp xếp oai trong lồng ở thế kỉ 21 thì dũng mãnh hơn, nguy hiểm hơn nhiều.

“Đi đến đó em sẽ biết”.

Anute vẫn nở nụ cười thần bí như trước, còn đầu óc của Hàn Hiểu đã sớm bay đến thảo nguyên rộng lớn kia rồi.

“Đây là ...”.

Được dẫn tới trước một vùng lau sậy rậm rạp, Hàn Hiểu nhìn trước mắt chỉ có một chiếc thuyền gỗ đơn giản có chút khó hiểu.

“Không phải đi săn sư tử sao? Sao lại phải ngồi thuyền?”.

“Ai nói là săn sư tử”. Anute nhin cười, chừng chắc đang hoang ôm Hàn Hiểu lên thuyền, bản thân hẳn là Minh Thần đã tự mình ra tay phục vụ vậy mà người yêu vẫn không tỉnh ngộ.

“Chúng ta sẽ đi săn vịt”.

“Vịt?”. Hàn Hiểu nhin không được mà cất cao giọng hét lên: “Tôi không muốn, tôi muốn đi săn sư tử”.

Cậu không chịu từ bỏ ý định muốn nhảy về bờ sông, nhưng đáng tiếc là chiếc thuyền gỗ đã sớm chuyển động, lúc này đã cách bờ sông một khoảng rồi.

“Anh lừa tôi! Rõ ràng là nói đi săn sư tử cơ mà!” Hàn Hiểu phẫn nộ trách mắng.

“Có sao? Ta chỉ nói là đi tham gia một hoạt động” Anute tỏ vẻ vô tội nhún vai.

“Anh có, anh nói dối tôi! Lúc tôi nói đi săn sư tử anh cũng không có ý kiến gì.”

“VẬY là ta cũng chỉ là chưa nói mà thôi”. Khuỷu tay của Anute tựa vào mạn thuyền, chống đầu, cười cười phản bác lại.

Tên lừa đảo! Hàn Hiểu tức giận nghiêng răng ngồi mạnh xuống khiến cho chiếc thuyền lắc lư một trận.

“Cẩn thận một chút, trên sông này toàn là cá sấu, ngã xuống là bị ăn tươi nuốt sống ngay”.

Tưởng tôi là đưa trẻ lên ba sao? Hàn Hiểu tức giận liếc mắt khinh thường: “Có cá sấu cũng vừa đúng lúc, không săn sư tử thì săn cá sấu cũng được, chỉ sợ trong sông này ngay cả một con cá sấu nhỏ cũng không có”.

“Cá sấu nhiều đến đáng sợ”. Anute mỉm cười từ trong thuyền cầm lên một vật gì đó giống boomerang, ‘Viu’ một cái, trình diễn cho Hàn Hiểu một màn săn vịt: “Xem kia, những con vịt này béo béo mập mập trông thật đáng yêu”.

Khinh thường nhìn Anute ném, ngay lập tức một con vịt ngỗng nghếch xúi quẩy bị hạ gục, Hàn Hiểu rất tức giận. Đang tiếp tục muốn nói mấy câu châm biếm thì đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo từ trong bụng truyền ra.

“Lạnh...”. Mới phun ra một chữ, Hàn Hiểu đã được Anute nhanh chóng ôm vào trong lòng.

Về mặt lúc này của Minh Thần rất nghiêm túc nắm chặt lấy tay của Hàn Hiểu, về mặt cười đùa hồi nãy đã biến mất hoàn toàn trên khuôn mặt.

“Sao? Đã thấy tốt hơn chút nào chưa?”.

Được Anute ôm một lúc, Hàn Hiểu cảm thấy cái ớn lạnh thấu đến tận xương kia rất nhanh chóng tiêu tan, cả người cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Sao vậy nhỉ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Anute ‘hừ’ một tiếng rồi đứng lên, nhú mồm nhìn về một chỗ xa xăm nào đó, về mặt nghiêm trọng vô cùng, Hàn Hiểu trong lúc này cũng không dám mở miệng ra hỏi.

“Đại nhân! Đại nhân Hotep!”.

Một gã người hầu chèo thuyền nhanh về hướng này.

“Không hay rồi! Vương băng hà rồi! Vương trên đường đi săn sư tử không may ngã khỏi chiến xa, vương băng hà rồi ____”.

Anute cả người chấn động, Hàn Hiểu quá mức sợ hãi, theo phản xạ sờ sờ bụng mình. Hàn Lễ, Hàn Lễ, bảo bối cục cưng của cậu ngàn vạn lần không được xảy ra bất cứ chuyện gì!

Ánh sáng vàng hiện lên, một thân ảnh bé nhỏ mũm mĩm trắng trẻo xuất hiện bên trong ánh sáng vàng ngù ở trong lòng Hàn Hiểu không hề nhúc nhích.

“Hàn Lễ, Hàn Lễ!”. Hàn Hiểu lo lắng vỗ vỗ khuôn mặt của tên nhóc kia.

“Ừm...”. Long mi của Tiểu Minh Thần khẽ động, nhất cử nhất động đều tác động lên tim của Hàn Hiểu.

“Ưm~”. Thằng nhóc dụi dụi mắt, giống như mèo con lười biếng vươn vai ưỡn lưng một cái, sau đó chớp chớp con mắt như đá vô chai (đá Obsidian) rồi reo lên một tiếng nhào vào lòng Hàn Hiểu.

“Ba ba, ba ba, con vừa ngủ một giấc rất ngon nha”.

Hàn Hiểu thờ phào nhẹ nhõm, tý nữa thì dọa chết cậu, may mà con trai mình không việc gì.

“Ba ba ~ ba ba, chỗ này là chỗ nào, mà hai người đang làm gì vậy?”.

Tiểu Minh Thần ríu rít hỏi, khác xa với bộ dạng uể oải, sa sút tinh thần, ngủ bao nhiêu cũng không đủ của ngày hôm qua. Nó lay lay cánh tay của Hàn Hiểu, vẫn chưa lay được mấy cái đã bị đôi bàn tay to ôm lên.

Anute giờ thẳng nhóc lên cẩn thận quan sát một lượt, cặp lông mày nhíu lại dần dần ra, nhẹ nhàng nói một câu.

“Pháp thuật đã được giải trừ”.

“Anh nói là ...thần chú của Ankhesenamun đã được giải trừ sao?”.Hàn Hiểu nghi hoặc hỏi: “Giải trừ kiểu gì? Là ai đã làm?”.

Anute lạnh lùng cười.

“Pháp thuật Ankhesenamun dùng là một bí thuật của hoàng gia,xem ra chúng ta đã bị Tà Thần sắp đặt rồi”.

“Ý anh là....”.Trong đầu Hàn Hiểu lóe lên một điều gì đó.

“Tà Thần không chỉ sử dụng tể tướng Ay, hắn còn khống chế một người nữa ____ người này có thể không kiêng kỵ gì mà tới gần Tutankhamun, là một người có pháp lực cao cường”.

“Chẳng lẽ là ... Đại Tư Tế”.

Anute chậm rãi gật đầu: “Chỉ có đại tư tế mới có năng lực như thế. Tà Thần lợi dụng một phân thân để kéo sự chú ý của ta và Ra, khiến cho chúng ta tưởng rằng khi yêu thú bị tiêu diệt thì hắn sẽ không mạnh động. Hôn nữa, hắn đã sớm có âm mưu từ trước, âm thầm khống chế đại tư tế giải trừ sợi xích giữa Hàn Lễ và Tutan rồi giết chết Tutankhamun”.

“Nếu Tutan chết...Tà Thần sẽ trợ giúp con rồi lên vị trí Pharaoh, thay đổi toàn bộ tín ngưỡng của vương triều...”.Hàn Hiểu lảo bầm, cảm giác sống lưng ớn lạnh.

“Con rồi kia sẽ là ai?”.

“Không rõ lắm, có thể là Ay cũng có thể là Horemheb”.Anute khẽ nhíu mày: “Sự tham gia của chúng ta đã khiến cho lịch sử xáo trộn.Đáng lẽ sau khi Tutan chết thì Ay sẽ kế nhiệm ngôi vị Pharaoh, có điều, yêu thú vừa chết, sức sống của Ay cũng bị thương nặng, ta nghĩ rất có thể Tà Thần sẽ chọn một con rồi khỏe mạnh hơn”.

“Là Horemheb sao?”.

“Rất có thể”.

“Trong lịch sử, Ay và Horemheb đều lần lượt trở thành Pharaoh.Thời gian Ay tại vị rất ngắn, rất có khả năng chỉ là một quá trình chuyển giao mà thôi”.

“Sau khi Tutan chết, Tà Thần nhất định sẽ tìm mọi cách để thu lấy sức mạnh cho nên tình huống của em và Hàn Lễ không được lạc quan cho lắm”.Anute nắm lấy bả vai Hàn Hiểu, nói từng chữ từng chữ một: “Từ nay trở đi em không được rời khỏi phủ đệ nửa bước”.

Không phải thế chứ!? Lại muốn giam lỏng nữa sao?

Hai cha con vừa nghe thấy câu nói này, về mặt đều suy sụp.

Dưới con mắt sắc bén đe dọa của Anute, Tiểu Minh Thần không tự nguyện hóa thành một tia sáng chui trở về bụng Hàn Hiểu.

“Đề ta đưa em về”.Anute không nói gì nữa, vung tay một cái, trong chớp mắt đã đưa Hàn Hiểu trở lại phủ tướng quân ở Thebes.

“Ta phải xử lý linh hồn của Tutan, em phải ở nhà, cấm không được bước ra khỏi cổng nửa bước”.

“Biết rồi, khổ lắm, nói mãi”.

Nhìn theo hình bóng Anute rời đi, Hàn Hiểu bủi môi. Vất vả lắm mới được ra ngoài một chuyến, kết quả là chưa kịp vui chơi gì cả đã bị giam trong nhà.Có điều cho dù oán hận thì vẫn oán hận nhưng mà Hàn Hiểu vẫn rất phối hợp mà ngoan ngoãn ở lại trong nhà.

Tutan chết, tất cả mọi thứ Ai Cập giờ phút này đều là cảnh hỗn loạn, vị vua trẻ tuổi đáng thương...Hàn Hiểu thờ dài không thể không nhớ đến Tutan và vương hậu Ankhesenamun của hắn...Người con gái giống như đóa sen xinh đẹp nở bên bờ sông Nile kia, không ngại đắc tội với tử thần, phản bội Hàn Lễ để bảo vệ em trai mình, không biết khi nghe tin Tutan chết sẽ có tâm trạng như thế nào, chắc là sống không bằng chết rồi....

“Ankhesenamun...”Đúng là tâm ý tương thông, Hàn Hiểu vừa mới nhắc đến nàng thì tên nhóc con trong bụng đã có phản ứng.

Cánh tay bé nhỏ mũm mĩm trắng hồng ôm quanh cổ Hàn Hiểu, thẳng nhóc đem cơ thể cuộn tròn vào lồng ngực cậu, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ rói bù, cái mũi đỏ đỏ sứt sứt, trong giọng nói chứa tiếng nức nở nghẹn ngào ____

“Ankhesenamun rất thích đệ đệ của nàng, mỗi khi nàng nhắc đến Tutan đều rất vui vẻ, nàng nhất định sẽ rất khó... Hu hu, con thực sự rất thích Ankhesenamun... thực ra con không trách nàng thi triển thần chú nguyên rửa con... hu hu... nàng là người bạn đầu tiên của con, nếu như có thể giúp đệ đệ của nàng thì con nguyện ý giúp... nhưng mà, tại sao nàng lại đối xử với con như vậy... con đã tin tưởng nàng như vậy... hu hu... Ba ba, con khổ quá...”.

“Ngoan...”.

Hàn Hiểu thờ dài, trong lúc này cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt lưng thẳng nhóc. Rất nhanh, Tiểu Minh Thần mệt mỏi vì khóc, ngủ say trong lòng Hàn Hiểu, lông mi vẫn còn đọng nước mắt, nhìn thấy vậy khiến cho Hàn Hiểu không khỏi đau lòng.

+++

“Con đàn bà kia có gì tốt”.

Một lúc lâu sau, một tiếng gầm nhẹ u ám bỗng nhiên xuất hiện trong phòng. Hàn Hiểu hoảng sợ phát hiện ra Horus đang đứng ở cửa, không biết đã đến từ lúc nào.

“Horus, ngươi đã đến rồi, tình huống bên ngoài thế nào rồi?”.

“Toàn bộ Thebes đều là cảnh hỗn loạn”.

Đôi mắt của thiếu niên tuấn mỹ vẫn thủy chung dừng trên người Tiểu Hàn Lễ, chưa hề rời đi một giây nào: “Vương triều của Tutan đã chấm dứt, đây là vận mệnh đã sớm được an bài, không ai có thể thay đổi. Ankhesenamun có được đôi mắt tiên tri, ả có thể nhìn được cái chết của Tutan cũng như cảnh vương triều của Tutan sụp đổ”.

“Ả là một người ngu xuẩn, ả vọng tưởng rằng có thể thay đổi được số mệnh”. Horus lạnh lùng nở một nụ cười: “Loài người luôn có ý muốn khiêu chiến với địa vị của thần, đúng là ngu không ai bằng”.

Giống như bị chậu nước lạnh tạt vào người, Hàn Hiểu rùng mình một cái, lòng trầm xuống đến cùng cực.

+++

Tutan chết, ngôi sao hi vọng của Ai Cập đã rơi xuống.

Thebes phồn hoa náo nhiệt trong một đêm đã lâm vào cảnh khủng hoảng u ám. Nhân dân Ai Cập tưởng nhớ đến vị vua đã mất, đồng thời trong lòng đều thấp thóm lo âu ____ là ai đã đem vị vua trẻ tuổi đi? Là ám sát hay là ngoài ý muốn? Hay là con thịnh nộ của thần vẫn chưa dừng lại?.

“Nhất định là bị nguyên rửa rồi...”.

“Vương vẫn còn trẻ tuổi như thế”.

“Nghe nói vương hậu bị bệnh nằm liệt giường, thật là đáng thương, vương hậu mới có 20 tuổi, nàng và vương vẫn chưa có con nối dõi”.

“Nghe nói lúc trước đại tể tướng bị bệnh nặng, nhưng mà sau khi Vương vừa chết thì bệnh của hắn lại tốt lên”.

“Suyt!”.

Thebes ban đêm không hề có tiếng vui chơi và ánh đèn dầu, mọi người đều đóng cửa nhà, chỉ lén lút tụ họp trong nhà thì thầm to nhỏ về sự bấp bênh của tân vương triều.

++++

Cái chết của Tutan rất đột ngột, unction một cái khiến mọi người trở tay không kịp. Vương hậu Ankhesenamun rất khó từ trong đả kích lớn khôi phục lại, lễ tang của Tutan là do đại tể tướng Ay toàn quyền xử lý.

Người Ai Cập cổ đại tin tưởng rằng sẽ có kiếp sau, bọn họ cho rằng con người sẽ không hoàn toàn chết đi, mà bọn họ coi đó chỉ là một loại chuyển đổi hình thức sống, con người sẽ từ trạng thái chết mà hồi sinh sống lại.

Sau bảy ngày tắm rửa trai giới, thầy tu và tư tế bắt đầu ướp xác Tutan. Đầu tiên, người thợ sẽ dùng một chiếc móc sắt từ mũi lấy ra một phần óc, đem một vài loại thuốc bom vào trong đầu để tẩy rửa. Sau đó dùng một con dao đá sắc bén ở trên bụng rạch một đường, đem nội tạng lấy hết ra, sau khi rửa sạch sẽ phần bụng sẽ dùng rượu cọ hòa với hương liệu được nghiền nát đem đổ vào bên trong, cuối cùng dựa theo hình dạng ban đầu mà khâu lại. Sau khi làm xong bước này liền đem thi thể ướp trong muối Natron trong 40 ngày rồi đem thi thể rửa sạch rồi dùng băng gạc quấn từ đầu đến chân. Trong lúc này, vô số thợ giỏi và nô lệ được triệu tập để xây lăng mộ cho Tutan.

Hàn Hiểu nhớ rõ khi mình còn ở thời hiện đại đã từng nhìn thấy những vật chôn theo của Tutan trong viện bảo tàng. Đó là lần đầu tiên cậu cảm nhận được văn hóa tang lễ của Pharaoh thời Ai Cập cổ đại, nghi thức chôn cất, trang phục tang lễ cùng với vô số hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo. Bàn thờ, rương, hộp, tủ quần áo cùng với những vật dụng trong nhà chất như núi, bao gồm cả những vật dụng cần dùng trong đời sống hàng ngày hay những vật phẩm xa

hoa đẹp đẽ, chúng được xếp ngay ngắn ở trong mộ, mỗi một thứ đều được nạm vàng thiếp bạc, vẽ tranh lên, khảm vật quý. Không chỉ vậy mà trong cũng được xây dựng trang lệ, vô cùng xa xỉ khiến cho người ta có cảm giác thần phục không thôi.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị đầu vào đầy chính là lễ tang long trọng của Pharaoh. Lễ tang được tiến hành cả ngày, từ rạng sáng đến chiều tối. Vào thời khắc mặt trời buổi sớm mọc lên, vương hậu Ankhesenamun đích thân đặt chiếc mặt nạ vàng cho Pharaoh đã mất. Trên xác ướp bọc vải gai đỏ đầy hương liệu và dầu thơm, được đặt vào chiếc quan tài hình người được làm bằng vàng ròng.

Đón tia nắng sớm, chiếc quan tài vàng của Tutan từ hoàng cung sẽ được đưa tới chỗ thuyền thần, ngụ ý rằng thuyền thần sẽ dẫn dắt Tutan đi qua Minh Hà tiến vào vương quốc tử vong, sau đó chờ đợi sống lại.

Tới xế chiều, thuyền thần đã đến thung lũng các vị vua.

Giữa bầu không khí mờ mịt tối tăm, mọi người cẩn thận mở cửa mộ tiến vào, ở trên bậc cửa được rắc cánh hoa tươi, bên trong ngọn đèn đỏ đầy dầu được thắp sáng, chiếc quan tài vàng được đặt ở nơi xa hoa nhất bên trong mộ.

Bên trong mộ toàn bộ đều bình thản yên tĩnh, thầy tu đi xung quanh quan tài niệm đọc kinh văn cổ, Tutan im lặng nằm ở nơi đây, giống như đang ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tutan ra đi khi chưa có con nối dõi, để lại một vương hậu xinh đẹp trẻ tuổi và một Ai Cập giàu có.

Anute dạo này rất bận, luôn luôn vội vã trở về nhìn Hàn Hiểu một cái rồi lập tức rời đi. Từ trong những câu chuyện phiếm của con rối người hầu Hàn Hiểu biết được bây giờ trong Hoàng Cung là một đồng hồ hỗn loạn, mỗi ngày đều có vô số kẻ quyền quý chạy vào Hoàng Cung với hi vọng sẽ được vương hậu trẻ tuổi ưu ái, sẽ trở thành Pharaoh kế tiếp.

Hiện tại Hàn Hiểu hoàn toàn cắt đứt với thế giới bên ngoài, Anute tuyên bố với bên ngoài là em trai của tướng quân Hotep bị bệnh nặng, cự tuyệt bất kỳ ai đến thăm. Thân thể của Tiểu Hàn Lễ đang dần hình thành, gần đây linh thể cũng rất ít khi xuất hiện. Anute đã từng nói với cậu rằng khoảng thời gian cuối cùng linh thể của Hàn Lễ sẽ biến mất hoàn toàn, chính thức dung hợp với thân thể, Hàn Hiểu muốn gặp con trai thì ít nhất cũng là chuyện của mấy tháng sau.

Những ngày này, Hàn Hiểu vẫn như thường lệ, ngồi ngẩn ngơ nhìn chiếc ao nở đầy hoa sen.

“Đại nhân, tướng quân Pramesse và tướng quân Menet cầu kiến”.

Vị đại nhân trong lời nói của con rối người hầu không phải là Hàn Hiểu mà là pháp thân của Horus.

“Không gặp”.

“Này này, bọn họ dù gì cũng là bạn của ta”.

“Ta muốn gặp __ nhất định phải gặp bằng được”.

Đối mặt với sự kiên trì hiếm gặp của Hàn Hiểu, Horus nhún mày, nhưng cũng không có phản đối.

“Tùy người”. Trong địa bàn của Anute, chắc là không có rắc rối gì.

Sau khi chiếm được sự ngầm đồng ý của Horus, con rối người hầu dẫn Pramesse và Menet vào hậu đình.

“Kare, người có khỏe không?”.

Vừa thấy mặt, Menet đã vội vàng hỏi. Có thể nhìn thấy được, hắn rất lo lắng cho Hàn Hiểu. Sau khi nghe tin đệ đệ của tướng quân Hotep bị bệnh nặng, Menet lập tức muốn đến thăm Kare, đáng tiếc vì vấn đề vương vị cho nên hắn không còn chút thời gian nào để đi, mãi cho đến hôm nay mới có thể đến thăm cậu.

Đối với chuyện này, trong lòng Menet vẫn luôn luôn cảm thấy áy náy với Kare. Hắn cũng không biết được Kare chỉ là hóa thân phàm nhân của Hàn Hiểu mà thôi.

“Ta... vẫn khỏe”.

Hàn Hiểu đương nhiên không thể nói ra tình hình thực tế, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Menet khiến cho trong lòng Hàn Hiểu tràn ngập cảm giác áy

náy.

“Người cũng đã gặp rồi, giờ thì người yên tâm đi”.

Pramesse chỉ liếc nhìn Hàn Hiểu một cái, tâm tư của hắn đều đặt hết trên người Menet.

“Pramesse...”Menet có chút tức giận nhìn đối phương: “Hiện tại không phải là lúc nói chuyện này”.

“Sao vậy?”Hàn Hiểu tò mò chen ngang, dường như có chuyện gì không đúng a.

“Vì sao không nói”.Giọng nói của Pramesse cao lên: “Vì sao không nói cho hắn tình hình thực tế”.

“Hả? Chuyện gì?”.

Menet muốn ngăn cản nhưng mà lại bị Pramesse gạt qua một bên.

“Sau khi thăm người xong, Menet muốn đi đến biên cương, cả đời này cũng không trở về Thebes nữa!”.

Pramesse gầm nhẹ cắn phẫn, Hàn Hiểu vẫn còn mờ mịt.

“Tại sao?”.Cậu nghi hoặc nhìn Menet.

“Bởi vì vương hậu__Ankhesenamun”.Giọng nói của Pramesse u ám đến cực điểm, không hề có chút kính ngữ, dường như rất căm hận người phụ nữ có quyền lực nhất Ai Cập này.

“Đừng như vậy, là ta tự nguyện...”.

“Người đàn bà kia có gì mà người phải làm như vậy, người vì sao muốn ____”.Tâm trạng của Pramesse rất kích động, dường như đã quên sự tồn tại của Hàn Hiểu ở bên cạnh, cứ thế mà nắm lấy cánh tay của Menet.

“Người không quên được ả ta sao? ả ta phản bội tình yêu của người, phản bội Ai Cập!”.

“Pramesse!”.Menet vừa xấu hổ vừa tức giận, vùng ra khỏi tay đối phương: “Đại nhân Kare vẫn còn ở đây, người không thể đợi đến khi về hắn nói sao!?”.

“Từ từ __rốt cuộc chuyện này là sao? Vì sao nói Ankhesenamun phản bội lại Ai Cập?”.Hàn Hiểu tò mò muốn chết.

Định đùa sao, cậu ngồi ở đây đã buồn muốn chết rồi, sao có thể để cho hai người về rồi mới nói cơ chứ.

“Người không biết sao?”.Pramesse hít sâu một hơi: “Vương hậu Ankhesenamun vẫn khẳng khái cho rằng vương bị hại chết, ả không muốn gả cho những kẻ có thể là kẻ sát hại chồng ả. ả muốn gửi một công văn thông gia đến nước địch Hittite, yêu cầu Hittite phái một vị hoàng tử đến đây kế nhiệm vị trí Pharaoh, thống lĩnh Ai Cập”.

“Cái gì?”.

Hàn Hiểu tròn tròn hai mắt, quả thực là không thể tin được những gì mình nghe thấy, Ankhesenamun chơi một vở cũng lớn quá đi, lại dám mời một vị hoàng tử của nước đối địch sang làm Pharaoh sao?

“Vương hậu ... nàng ấy vẫn khẳng khái cho rằng vương bị hại chết...quý tộc, thầy tu...Nàng căm giận tất cả những người có khả năng kế vị vị trí Pharaoh, nàng cho rằng chúng ta đã hại chết vương”.

Giọng nói của Menet rất chua xót, trong đầu Hàn Hiểu hiện lên một đoạn kí ức ngắn dường như đã bị cậu cho vào lãng quên...

Đúng rồi, cậu nhớ rõ lúc Ankhesenamun té ngã ở điện thờ thần mặt trời,cái người liều lĩnh chạy vọt đến bên cạnh Ankhesenamun hình như là Menet...

Chẳng lẽ người mà Menet thích là Ankhesenamun? Vậy hóa ra Pramesse yêu đương phương nào?

“Vương hậu hạ vương lệnh...Ta phải rời khỏi Thebes...”.Menet rũ mắt xuống, giọng nói có chút đau khổ: “Vương hậu chỉ là nhất thời kích động, ta nghĩ chỉ cần cho nàng một chút thời gian thì nàng có thể phục hồi lại”.

“Cho dù là Vương Hậu...Người cũng không cần đi đến biên cương, vĩnh viễn không quay về Thebes”.Hàn Hiểu cảm thấy khó hiểu, Ankhesenamun căm ghét những người có ham muốn giành lấy vương vị thì cậu có thể lí giải được, nhưng mà sao ngay cả Menet cũng bị ghét? Menet chỉ là một tiểu quý tộc có quân hàm mà thôi.

Menet cười khổ một cái: “Chuyện này cũng không phải là chuyện bí mật gì, ta là con riêng của tướng quân Horemheb.Tướng quân...cha ta là một trong những người được chọn để kế thừa vương vị, cho nên vương hậu mới cực kì chán ghét ta...”.

Cái gì?

Đầu óc Hàn Hiểu đã không còn chút nào để suy xét nữa rồi, Menet lại là con trai riêng của tướng quân Horemheb? Hình như nghe Anute nói qua: tướng quân Horemheb không có con nối dõi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy.

“Menet .... những chuyện người vừa nói là sự thật sao?”.

“Đúng vậy, cha ta che giấu thân phận của ta với bên ngoài”.

“Vì sao?”. Hàn Hiểu cực kỳ khó hiểu, người Ai Cập cổ đại hết sức chú trọng đến việc con trai nối dõi, cho dù là con riêng cũng không phải là chuyện không thể không chấp nhận được hay sao?

“Mẫu thân của ta là người Minos”. Menet khẽ nói: “Người nhìn bộ dạng của ta cũng đoán được, ta không phải là người Ai Cập chính gốc. Mẫu thân ta là một thần quan cung phụng thần nữ tại một hòn đảo nào đó trên biển Aegean, bà đã tiên đoán nếu ta lấy thân phận là con trai của Horemheb mà sinh ra sẽ dẫn đến họa sát thân”.

Menet bắt đầu dĩ cười gượng: “Bởi vì lời tiên đoán của mẫu thân ta, ta từ nhỏ đã sinh sống trong một làng chài ven địa trung hải, mãi đến khi mẫu thân ta quan đời, phụ thân ta mới đón ta về Ai Cập. Phụ thân vẫn luôn lo lắng về lời tiên đoán kia, cho nên vì muốn bảo vệ ta mà không công khai thân phận của ta với bên ngoài”.

“Người đã sớm hoàn thành lễ trưởng thành, hơn nữa, có ta ở đây, sẽ không để cho người chịu bất cứ thương tổn gì”. Pramesse lập một lời thề son sắt nhưng Menet chỉ cười trừ.

“Ta biết người sẽ nói như vậy. Pramesse, lệnh trực xuất của Hoàng Cung chỉ nhằm vào ta, người không cần thiết phải rời bỏ Thebes cùng ta”.

“Người đi đâu, ta sẽ đi đó”. Thái độ của quan quân trẻ tuổi này hết sức cứng rắn: “Lệnh trực xuất này một ngày chưa thu hồi thì một ngày ta không bước chân vào Thebes”.

“Các người...”. Hàn Hiểu cuối cùng cũng nghe ra được chút manh mối, lệnh trực xuất sao? Cuối cùng thì nó là cái gì vậy?

“Người cũng nghe thấy hết rồi đấy đại nhân Kare, ta và Pramesse lần này đến là để nói lời chào tạm biệt với người”.

“Nói lời tạm biệt?”.

“Đúng vậy, vương lệnh ban ra là ngày một ta phải khởi hành đến biên cương. Sau này, cũng không còn cơ hội để gặp người nữa”. Menet dừng lại một chút, sau đó chậm rãi vươn tay sờ sờ đầu Hàn Hiểu một chút, giọng nói có chút ghen ngào: “Đại nhân Kare, sau này người phải tự chăm sóc bản thân mình thật tốt. Ta mỗi ngày đều sẽ cầu nguyện cho người, nhất định phải sống ... phải sống chờ ta trở lại”.

“Ta...”.

Hàn Hiểu lúc này rất muốn đem hết mọi chuyện nói ra, thật ra cậu không phải là Kare người mang căn bệnh nguy kịch gì cả! Cậu rất muốn đem hết thảy mọi chuyện nói hết với Menet, nhưng cổ họng cậu lại giống như có một bàn tay vô hình bóp lại, muốn nói nhưng mà lại không thể phát ra được âm thanh gì...

Mãi đến khi Menet và Pramesse rời đi, Hàn Hiểu ngay cả một chữ cũng không thể phát ra, thân thể tự động thay thế cậu nói lời tạm biệt.

“Horus!”.

Sau khi hiểu được tất cả mọi chuyện là do ai đó quấy rối, Hàn Hiểu phẫn nộ rống lên, nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt của Horus lại khiến cho Hàn Hiểu ngây cả người...

Về mặt của Horus u ám đến đáng sợ, giống như sự yên lặng trước khi cơn bão xảy ra. Sự căm phẫn của Horus rốt cuộc là nhằm vào ai, là __ Menet hay Pramesse?

+++

Chạng vạng tối, Anute về đến nhà mình, cùng với hần quay về còn có một người nữa: thần mặt trời Ra.

“Đã lâu không gặp, tình nhân bé nhỏ của Anbis”. Ra cười cười chào Hàn Hiểu, hần mặc một cái quần xếp li đơn giản làm bằng vải dày màu trắng, trên bắp tay còn đeo chiếc vòng hoàng kim có kiểu dáng phức tạp.

“Thật là vui khi gặp lại người”. Ra đứng trước mặt Hàn Hiểu, tự nhiên khoe nước da khỏe mạnh, thân thể cường tráng vạm vỡ của bản thân. Mái tóc ngắn màu trà tỏa sáng phối với nụ cười niềm nở, khuôn mặt anh tuấn nhìn như vô hại khiến cho người ta không cảm lòng mà liên tưởng đến mặt trời tỏa sáng rực lửa.

Hàn Hiểu cũng không phải lần đầu tiên gặp Ra, lúc ở gần thần điện của Thần Mặt Trời cậu đã từng gặp qua. Thậm chí Ra còn hóa giải xiềng xích của Minh Thần cho cậu khiến cho Tiểu Hàn Lễ có thể tự do chạy nhảy. Đồng thời cậu còn nhớ rõ lúc ấy Ra còn đưa cho Ankhesenamun một lời tiên tri.

Mọi người trên thế gian đều nghĩ thần mặt trời là ánh sáng còn minh thần là bóng tối, nhưng trong lòng Hàn Hiểu, Ra so với Anute còn lạnh lùng tàn khốc

và vô tình vô nghĩa hơn nhiều...

Ra và Anute là hai dạng người trái ngược nhau hoàn toàn. Nụ cười của Ra rất tỏa nắng, nhưng mà đó là nụ cười ấy lại không để thứ gì vào mắt, hẳn lúc nào cũng nở nụ cười sáng lạn nhìn xuống những người dân cứng bái hấn, nhưng trên thực tế, những người đó trong mắt Ra thậm chí không bằng con kiến.

Cho nên lúc phụ thân của Tutan muốn lật đổ sự sùng bái với các thần, thành lập một tín ngưỡng mới đã khiến cho Ra phẫn nộ, phẫn nộ muốn đem toàn bộ huyết mạch của Ankhenaton diệt sạch. Cho dù khi Tutan lên ngôi Pharaoh đã đem tất cả các tượng thần quay về thần điện, nhưng con phẫn nộ của Ra vẫn chưa hoàn toàn hết.

Nếu như không có sự bảo hộ của Bastet có lẽ thời điểm Tutan chết sẽ đến sớm hơn.

Hàn Hiểu lặng lẽ tiến đến cạnh Anute, dù sao cậu cũng cảm thấy trong nụ cười của Ra có thâm ý.

Sau khi vào nhà, Ra thoải mái đi đến một cái cửa sổ ngồi xuống. Ánh mặt trời chiếu lên trên người hấn, nhưng cũng chỉ hơi chiếu lên đôi mày rậm cùng với đôi mắt đen sẫm sắc bén như ưng sâu không lường được kia.

“Thật không ngờ chúng ta lại bị kẻ khác lừa”.

Ra chậm rãi mở miệng nói, dáng vẻ ngạo mạn đầy nguy hiểm.

Hàn Hiểu nghi hoặc quay đầu lại nhìn Anute, lúc này Anute cũng mở miệng xóa bỏ nghi ngờ trong lòng cậu.

“Lúc trước ta đã nói qua với em, trên người Ay, Horemheb và Pramesse đều có vương khí. Trong lịch sử, ba người này đều lần lượt trở thành Pharaoh. Ay cưới Ankhesenamun rồi trở thành Pharaoh, sau khi Ay chết, Horemheb dùng vũ lực quân sự đoạt lấy ngôi vị Pharaoh, mà Pramesse trở thành Pharaoh là bởi vì Horemheb không có con nối dõi”.

“Nhưng mà Horemheb không phải có con nối dõi là Menet đó sao?”.

Lời vừa nói ra thì Hàn Hiểu cảm thấy có gì đó không thích hợp cho lắm – Anute nói trong lịch sử Horemheb không có con nối dõi, nhưng mà Menet thực sự có tồn tại cơ mà?

“Cho nên nói chúng ta bị lừa”.

Horus bỗng nhiên xen vào một câu, khóe miệng cười lạnh.

“Bị lừa? Bị ai lừa?”. Hàn Hiểu vẫn không hiểu gì.

“Mẫu thân của Menet là thần quan cung phụng nữ thần Ishtar”. Ra có lòng tốt giúp Hàn Hiểu giải đáp thắc mắc: “Mẫu thân của Menet ở chỗ của nữ thần đã nhìn trộm số phận của con mình. Trong lịch sử Horemheb không hề có con trai cho nên nàng hiểu được ngày mà Menet công khai thân phận cũng chính là ngày tử thần đến, kết quả rất có thể bị ám sát. Nhưng nàng lại không can tâm để con mình không được sinh ra, vì thế nàng trả giá bằng mạng sống của mình để nhờ sức mạnh nữ thần che dấu con mắt của các vị thần Ai Cập, khiến cho chúng ta đều nghĩ rằng Horemheb không có con trai”.

“Nếu như đã... thì sẽ thế nào?”. Hàn Hiểu nhớ đến những lời Menet nói, thân phận của hấn không thể để bất cứ người nào biết.

“Nếu như Horemheb có con trai thì tất nhiên hấn sẽ không đem vương vị truyền cho Pramesse, như thế lịch sử sẽ bị thay đổi”.

Ánh mắt của Anute đảo qua Ra và Horus, cuối cùng là bốn mắt nhìn nhau với Hàn Hiểu.

“Tà thần rất có thể sẽ nhân cơ hội này để thay đổi lịch sử. Horemheb lo lắng thân phận con trai mình bị phơi bày sẽ dẫn đến họa sát thân, Tà Thần chỉ cần lợi dụng điểm này sẽ làm một kẻ ước với Horemheb, như vậy, đến khi Horemheb lên ngôi, Tà Thần có thể thông qua quyền lực của Pharaoh để thay đổi tín ngưỡng của vương triều”.

“Như vậy sẽ...”.

“Ai cũng đều có suy nghĩ riêng cho bản thân”. Horus lạnh lùng cười: “Tuy Horemheb chính trực, nhưng hấn cũng có suy nghĩ riêng của bản thân mình, hi vọng huyết mạch của mình có thể được kéo dài. Đáng tiếc rằng lịch sử không thể thay đổi, Horemheb muốn lên làm Pharaoh thì con hấn nhất định phải chết. Vốn dĩ Menet không sống cho đến lúc trưởng thành, nhưng không ngờ tên cáo già Horemheb lại giấu kín đến vậy, ngay cả ta cũng không phát hiện ra”.

“Ý vậy là... Menet sẽ ra sao?”. Hai tay Hàn Hiểu siết chặt, cảm giá ớn lạnh lan tỏa khắp người, mặt trời đã sớm xuống núi mang theo ánh sáng và cái nóng, đồng thời cũng mang theo chút ám áp còn lại đi mất.

“Vì để lịch sử đi theo quỹ đạo của nó, vì để Pramesse lên ngôi kiến lập lên vương triều thứ 19, Menet nhất định phải chết”. Ý cười trên khóe miệng Ra càng thêm sâu, dùng giọng trầm nói những lời cực kì tàn nhẫn.

“Vì sao! Menet không hề làm gì, cũng chưa từng đắc tội với các ngươi, vì sao cậu ấy nhất định phải chết!”.

Hàn Hiểu phẫn nộ, dựa vào cái gì mà Ra và Anute cứ hời hợt như vậy là cướp đi sinh mạng của một người! Chỉ vì bọn họ là thần cao cao tại thượng

sao?

“Kiếp sau Menet sẽ được đền bù”.

Ánh mắt của Anute nhìn Hàn Hiểu có chút phức tạp, tuy rằng không nói thẳng ra nhưng mà coi như ngầm đồng ý với Ra – Menet nhất định phải chết.

“Menet, cậu ấy tốt lắm, cậu ấy — Anute, anh là Minh Thần, chuyện của người chết đều do anh quản mà, chỉ cần anh không cho Menet chết là được rồi”.

Ôm lấy tia hi vọng cuối cùng, đôi mắt mong đợi của Hàn Hiểu nhìn Anute, đối phương cũng nhìn chăm chăm cậu một lúc rồi sau đó lắc đầu.

“Cho dù là Thần cũng không thể thay đổi quy luật của thế giới này”. Trong nháy mắt Ra đã xuất hiện trước mặt Hàn Hiểu.

Ngón tay thon dài nâng cằm Hàn Hiểu lên, Ra mỉm cười nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt.

“Xem ra Anute đã quá cứng chiều người rồi, ta vẫn luôn tò mò, rốt cuộc là Anute nhìn trúng người ở điểm nào...”.

Mặt Anute không biểu hiện gì mà kéo Hàn Hiểu vào ngực mình, dùng ánh mắt cảnh cáo Ra đừng có nhiều lời.

“Ta biết em và Menet là bạn bè, nhưng mà em phải hiểu, sự tồn tại của Menet sẽ mang tai họa cho Ai Cập”. Ngón tay của Anute vén tóc bên tai của Hàn Hiểu lên, nhẹ nhàng nói bên tai cậu mấy câu: “Hắn là em đã mệt, trước hết đi nghỉ ngơi chút đi”.

Hàn Hiểu chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, cả người cứ như lơ lửng trên mây, ý thức càng ngày càng mơ hồ...

Không được! Không được ngủ!

Hàn Hiểu dùng sức cắn môi, trong đầu kịch liệt đấu tranh, bỗng nhiên thân thể cậu giật mình một cái, những ám thị của Anute trong đầu bỗng nhiên biến mất.

Tuy rằng cơ thể không thể động dậy, nhưng Hàn Hiểu nằm trên giường ý thức vẫn rất tỉnh táo.

Những câu đối thoại giữa Anute và Ra hết sức rõ ràng truyền đến —

“Ankhesenamun thực sự quá ngu xuẩn, lại muốn tìm hoàng tử của Hittite đến để kế nhiệm vị trí Pharaoh”. Giọng nói của Ra mang theo ý điều cợt nhả.

“Ồ Ai Cập sẽ không một ai đồng ý để ả làm như vậy. Horus, chỗ của Horemheb đã có hành động gì chưa?”.

“Horemheb đã điều động quân đội, chuẩn bị đêm nay xuất phát, giữa đường chặn giết quân Hittite”.

“Chuyện này nhất định phải âm thầm hành động, Horemheb nhất định sẽ phái thủ hạ thân tín đi làm chuyện này, kẻ đó chắc là Pramesse”. Anute trầm ngâm một lát, giọng tay lên gọi chó rừng Teron.

“Hoàng tử của Hittite mấy ngày nữa sẽ đến được Thebes. Teron, tối nay người biến thành hình dạng của Horemheb đi gặp Menet khiến hắn thực hiện kế hoạch ám sát hoàng tử Hittite”.

“Tuân lệnh chủ nhân”.

“Người muốn lợi dụng người Hittite giết Menet, đúng là một công đôi việc”.

Ra mỉm cười, trên tay trống không của bản thân và Anute bỗng xuất hiện hai chiếc li vàng, trong không khí nhẹ cộng ly phát ra âm thanh trong trẻo.

“Cũng may nhờ có tình nhân bé nhỏ kia của người mà chúng ta mới phát hiện ra bí mật này”.

++++

Là mình, là mình hại chết Menet!

Hàn Hiểu quay lưng về phía Ra và Anute, nằm ở trên chiếc giường mềm mại không hề nhúc nhích. Cậu cực kỳ kiềm nén tâm tình kích động của mình, răng gắt gao cắn lấy môi dưới.

Tất cả chuyện này đều là lỗi của cậu. Nếu như cậu không kết bạn với Menet, Menet sẽ không đến thăm cậu cũng không nói ra bí mật của bản thân, càng không bị Horus biết được.

Tất cả chuyện này đều là lỗi của cậu, là cậu đã hại chết Menet!

Rất lâu sau đó, trong phòng đã không còn tiếng bàn bạc. Hàn Hiểu biết đám người Anute và Ra đã rời đi. Cậu từ trên giường ngồi dậy, hai mắt đỏ ửng.

Hàn Hiểu nhờ lại quãng thời gian cậu và Menet đi cùng nhau, hẳn rất dịu dàng lương thiện, coi mình như một người em trai mà yêu thương.

Sự dịu dàng và yêu thương kia là phát ra từ tận đáy lòng, từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, Hàn Hiểu thân là cô nhi lớn lên một mình nên chưa từng được trải qua cảm giác được ai đó đối xử dịu dàng yêu thương che chở như vậy.

Không muốn Menet cứ thế mà chết đi... Hàn Hiểu nghiêng răng, hai tay nắm chặt: nhất định sẽ có cách chống lại vận mệnh, nhất định là có!

++++

Đêm khuya, giống như có một bóng người nho nhỏ chuồn khỏi dinh thự to lớn. Hùng ung đầu trên ngọn cây mỡ mắt ra, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm vào bóng người kia một lát, sau đó liền lặng lẽ vỗ cánh bay vào trong bầu trời đêm đen kịt...

+++++

“Tướng quân! Tướng quân Pramesse!”.

Người hầu vội vàng chạy vào, Pramesse đang muốn ngủ thì bị làm phiền khiến cho sắc mặt có chút khó coi.

“Chuyện gì?”. Dáng vẻ kêu la của người hầu cực kì mất thể diện, điều đó khiến cho giọng nói của Pramesse cũng không được dễ chịu cho lắm.

“Tướng quân...”. Biết rõ phạm vào điều tối kỵ nhất của chủ nhân, người hầu kinh sợ run như cây sậy quỳ rạp xuống đất run rẩy nói: “Đệ đệ của tướng quân Hotep, đại nhân Kare cầu kiến, nói cho chuyện rất quan trọng muốn gặp”.

“Cái gì?”.

Người hầu quỳ trên mặt đất càng hoảng sợ hơn, trong bọn chúng chưa ai gặp qua đại nhân Kare, càng chưa nghe nói đến chuyện chủ nhân mình và đệ đệ của tướng quân Hotep có giao tình, không phải bản thân đã làm sai chuyện gì rồi đấy chứ?

“Hắn đang ở đâu? Đưa ta đi gặp hắn”.

Đôi lông mày tuấn lãng hơi hơi nhíu lại. Tại sao Kare lại tìm hắn vào giờ này? Rất kì lạ, hơn nữa người hầu nói chỉ có một mình hắn, là lên chạy ra ngoài sao?

Không suy nghĩ nhiều, Pramesse mặc quần áo chỉnh tề sau đó theo người hầu vội vã chạy đến tiền sảnh.

++++

“Pramesse!”.

Vừa thấy người đến, Hàn Hiểu liền chạy nhào tới.

“Sao vậy? Có chuyện gì người cứ từ từ nói”. Nhìn vẻ mặt tái nhợt như sắp tắt thở của thiếu niên trước mặt, Pramesse lập tức muốn gọi người đến. Hẳn rất lo lắng mấy giây tiếp theo Kare sẽ bị chủ thần Amun gọi về thiên quốc.

Lắc đầu, Hàn Hiểu vội vàng túm lấy quần áo Pramesse: “Nhanh! Nhanh đi cứu Menet!”.

Trong lòng kinh ngạc, sắc mặt của Pramesse bỗng nhiên chìm xuống.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Pramesse, người nhất định phải tin ta!”. Trong lòng Hàn Hiểu giống như có mào đang cào loạn ở bên trong, vội vàng muốn đem hết mọi chuyện nói ra nhưng mà lại không biết bắt đầu như thế nào.

Chẳng lẽ nói với Pramesse rằng mình là người được tử thần chọn để mang thai thần tử sao? Tiên vương Tutan là bị Tà Thần hại chết sao? Thần mặt trời và Minh Thần đang liên kết với nhau để đối phó với Tà Thần, hãm hại Menet sao?

Nói ra thì không một ai tin, có khi lại nghĩ mình là một kẻ điên.

“Pramesse... Pramesse... người nhất định phải tin ta”.

Bỗng dưng trong giây phút kích động chạy ra khỏi phủ đệ của Anute, Hàn Hiểu mờ mịt đứng trên đường phố trống vắng, người cậu duy nhất có thể nghĩ đến chính là Pramesse. Đúng vậy, Pramesse sẽ không để tính mạng của Menet gặp nguy hiểm, nếu là Pramesse, nhất định sẽ đi cứu Menet!

“Ta không biết nên nói thế nào, nhưng xin người, nhất định phải tin ta!”. Vừa nói vừa thở hổn hển, Hàn Hiểu ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại: “Pramesse, đội ngũ của hoàng tử Hittite đang ở chỗ nào?”.

“Theo như lộ trình chắc hẳn đang ở khu vực sa mạc Kana, sao vậy?”.

“Nhanh, chúng ta nhất định phải ngay lập tức đến sa mạc Kana! Menet đi ám sát hoàng tử Hittite nhưng đồng thời cũng bị người khác giết chết, chúng ta phải cứu hắn”.

“Người nói cái gì! Sao người lại biết chuyện ám sát! Hotep cho người đến đây sao?”.

Pramesse đột nhiên nắm lấy bả vai Hàn Hiểu, gầm nhẹ lên. Chuyện này chỉ có một số ít người biết, sao thiếu niên trước mặt này lại... chẳng lẽ Hotep muốn giết Menet? Hoặc cũng có thể đây là một âm mưu?

Nói thật, khi nghe thấy Menet sẽ bị ám sát, trong nháy mắt Pramesse đã rất kích động, nhưng khi tỉnh táo suy nghĩ kỹ lại, chuyện này hoàn toàn không có khả năng. Tướng quân Horemheb tuyệt đối sẽ không để Menet thực hiện loại nhiệm vụ này.

Bây giờ cuộc chiến đoạt vương vị đang trong giai đoạn gay gắt, ai mà biết được Hotep cũng có dã tâm đoạt ngôi vị Pharaoh hay không? Sau này hắn tự nhiên hành động, nói không chừng sẽ trở thành thế lực thù địch tấn công vào điểm yếu của tướng quân Horemheb.

“Là thật đấy! thật đấy! Người phải tin ta”. Hàn Hiểu gấp đến độ sắp khóc đến nơi, hắn cố sống cố chết bám lấy cánh tay Pramesse, kìm nén tiếng khóc bật ra.

“Ta không thể nào nói cho người làm sao ta biết được. Nhưng mà người nhất định phải tin ta, chậm một chút nữa sẽ muộn mất!”.

Sắc mặt Pramesse xanh mét gạt tay Hàn Hiểu ra, trừng trừng nhìn vào thiếu niên đang rơi lệ đầy mặt trước mắt một lúc lâu, bỗng nhiên gọi một người hầu vào nói nhỏ điều gì đó, sau đó người hầu nhanh chóng lui ra.

Thời gian sau đó, Pramesse chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Hiểu, không nói bất cứ một câu nào.

“Tin ta đi mà... Pramesse... Ta thật sự muốn cứu Menet...”. Chậm chút nữa sẽ không kịp mất!

Mặc kệ cậu cầu xin thế nào Pramesse cũng không có động tĩnh gì, Hàn Hiểu tuyệt vọng, ngồi xồm xuống đất, vùi mặt vào đầu gối khóc thút thít.

Không lâu sau, ngoài phòng bỗng nhiên có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, người hầu lúc trước đi khỏi lại vội vàng quay trở về.

“Chủ nhân, đại nhân Menet đúng là đã rời khỏi phủ đệ, có người còn nhìn thấy ngài ấy mang theo một đội kỵ binh ra khỏi thành!”.

Ánh mắt của Pramesse bỗng nhiên trầm xuống, Hàn Hiểu thì hai mắt đầm lệ mừng lung nhìn lên, người nọ vừa nói cái gì? Pramesse phái người đi xác minh chuyện này mới tin mình sao?

“Kare, chuyện người nói có đúng sự thật không? Có người muốn giết Menet? Người có dám dùng danh nghĩa của mình ra thế không?”.

“Là thật, mọi chuyện ta nói đều là sự thật”. Trước mắt như hiện ra ánh sáng hi vọng, Hàn Hiểu cảm giác trong nháy mắt như được kéo từ địa phủ trở lại — Cảm ơn trời đất, cuối cùng Pramesse cũng chịu tin tưởng mình rồi sao?.

“Ta lấy danh nghĩa của thần ra thế, những chuyện ta nói đều là sự thật! Chúng ta nhanh đi cứu Menet đi, bằng không sẽ không kịp mất”.

“Đi!”.

Pramesse không có chần chừ thêm chút nào nữa, từ chuồng ngựa dắt ra một con, mang theo Hàn Hiểu chạy không ngừng nghỉ ra khỏi thành Thebes....

Bọn họ cũng không biết, vận mệnh chính thức từ lúc này mới đi đúng trên quỹ đạo của nó —

++++

Menet đứng trên một ngọn núi, cả khuôn mặt gần như đều được bịt bằng khăn đen, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bầu trời hắc ám, trên trời bị bao phủ bởi đám mây đen kịt, bão cát thổi ào ào, trong bầu không khí tràn ngập mùi chém giết.

Hắn không rõ tại sao phụ thân lại để hắn thực hiện nhiệm vụ ám sát này, chẳng lẽ phụ thân đã biết được tình cảm của hắn dành cho vương hậu rồi sao?

Đúng vậy, Menet thừa nhận bản thân mình rất thích Ankhesenamun, nhưng tình cảm của hắn dành cho Ankhesenamun có khuynh hướng tôn sùng hơn, cũng giống như tôn sùng nữ thần Ishtar... chỉ có thể ở xa nhìn.

Đối với hắn, đó là khoảng cách xa không thể với tới — đối phương là người phụ nữ của vương cao tại thượng, còn mình, chẳng qua chỉ là một đứa con riêng mà thôi.

Menet hiểu được, bản thân mình căn bản là không có khả năng dành được sự yêu mến của vương hậu, nhưng quyết định gả cho hoàng tử địch quốc này khiến cho hắn không tài nào chấp nhận được! Chuyện này liên quan đến huyết thống thuần khiết của hoàng thất Ai Cập, hoàng tử của Hittite nhất định phải chết!

Nhưng mà, vì sao phụ thân lại phái hắn đi thực hiện nhiệm vụ này? Là vì để hắn có thể tự tay giết chết tình địch sao?

Tay cầm dây cương khẽ run nhẹ, Menet chưa từng giết người, một lần cũng không có. Đối với những chuyện không được quang minh chính đại cho lắm,

từ trước đến giờ phụ thân đều giao cho Menet đi làm.

Pramesse, người bạn tốt nhất của hắn, đồng thời cũng là người theo đuổi mình. Menet rũ mắt xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia không đành lòng và đau khổ.

Hắn vẫn luôn biết tình cảm của Pramesse, nhưng mà hắn không thể cũng không có khả năng đáp lại! Hắn và Pramesse đều là nam nhân, Pramesse sẽ có tiền đồ rộng mở ở phía trước, sẽ lấy vợ sinh con, sẽ đem vinh quang của gia tộc truyền lại cho đời sau...

Cho nên tình cảm giữa nam nhân và nam nhân, căn bản là không thể được.

Nhưng mà tại sao tim lại như bị ai đó nhéo, đau không thể thở nổi như vậy?

“Đại nhân, thời gian hành động đã đến rồi”.

Thấy Menet vẫn không có hành động gì, thủ hạ chính là lính Ai Cập đã suốt ruột vô cùng, bọn họ sớm đã có oán hận chất chứa với Hittite từ lâu, chỉ chờ Menet hạ lệnh tấn công. Bọn họ sớm đã không để ý đến chuyện sống chết, cho dù đánh cược bằng cả tính mạng cũng tuyệt đối không để cho hoàng tử Hittite bước chân vào Thebes nửa bước!

Menet hít sâu một hơi, thu lại cảm giác trong lòng, đơn giản vung tay một cái, phía sau đồng thời nhanh chóng xuất hiện mấy bóng người rồi sau đó biến mất.

P phía sau một đồi cát cách đó không xa đã mơ hồ xuất hiện bóng dáng một đội kỵ binh. Người Hittite đang ở xung quanh đồng lửa trước trại uống rượu hát ca. Hoàng tử của bọn họ sắp trở thành vương của Ai Cập cho nên phải tổ chức ăn mừng linh đình mới được.

Những người Hittite đáng thương không hề hay biết rằng từ thần đang dang rộng đôi cánh màu đen lặng lẽ phủ xuống đầu họ.

++++

Ánh trăng lộ ra từ một góc của đám mây, chiếu sáng một mảnh nhỏ đồi cát trước mặt.

Đúng lúc này!

Menet gương cung trong tay, mũi tên nhắm thẳng đến mục tiêu, ‘Viu’, mũi tên sắc nhọn phá không bay đi, giống như một tín hiệu, cuộc chiến bắt đầu—

Người trúng tên là một binh lính đang uống rượu hát ca trước lửa trại, hắn còn chưa kịp phản ứng gì, ngờ ngác nhìn mũi tên xuyên qua ngực mình... phun ra dòng máu đỏ tươi...

Yết hầu hắn động động vài cái, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng mũi tên xuyên thủng ngực hắn cho nên cổ họng của hắn cũng không kịp phát ra tiếng nào đã ngã gục xuống.

Cùng lúc đó là tiếng hét chói tai hoảng sợ của phụ nữ và tiếng gầm phẫn nộ của đàn ông cũng vang lên.

Trên tay mình vẫn còn dính máu tươi, trong lòng Menet trầm xuống, hắn ép buộc bản thân không được từ bi thương xót—ở trước mặt hắn chính là người Hittite, là kẻ địch của Ai Cập.

“Xông lên!”.

Ra lệnh một câu, những binh lính Ai Cập đang mai phục từ bốn phương tám hướng giết về hướng doanh địa quân Hittite.

“Có cướp! Có cướp xuất hiện!”.

“Không! không! Bọn chúng không phải là cướp mà là —Á!”.

Ánh trăng đã lộ ra hoàn toàn khỏi đám mây, bởi vì ánh trăng cực kì rõ nét cho nên người Hittite nhìn thấy rõ ràng về tức giận trên khuôn mặt dữ tợn cùng với sát ý đầm máu của đối phương, hoàn toàn không hề che giấu.

“Giết chết hoàng tử Hittite, không lưu lại bất cứ người nào, không để cho bất cứ ai chạy thoát!”.

Menet cười ngửa, vừa bắn tên vừa đi xuyên qua đội ngũ tuần tra đang hỗn loạn trong doanh địa Hittite.

Trong sa mạc thường xuyên xảy ra chuyện những tên cướp hung tàn giết người cướp của, giả họa cho bọn chúng là một lý do tuyệt vời, tuyệt không để cho người khác biết được hành động ám sát này là do Ai Cập bày ra.

P phía trước là một lều trại tương đối hoa lệ, bên trong còn lơ mơ có bóng người đi qua đi lại.

Menet lập tức khẳng định 8,9 phần đó là lều trại của hoàng tử Hittite, hắn huyýt sáo một tiếng, vung roi, kẹp chặt bụng ngựa chạy vọt vào trong.

Bảo kiếm trong tay vừa chém xuống, Menet ngăn ngắt cả người—trong lều trại chỉ có hai người, chính xác mà nói là hai người Ai Cập.

Ra thoải mái nằm dựa lên chiếc nhụyễn tháp hoa lệ, dưới người là tấm thảm Ba Tư hoa mỹ được làm thủ công, ánh lửa phản chiếu trên chiếc ly rượu làm bằng ngọc lưu ly tạo thành từng ánh vàng lấp lánh.

“Xin chào Menet —con trai của Horemheb”.

Nụ cười trên mặt của Ra sáng lên: “Ta cần người phối hợp diễn một vở kịch”. Một vở kịch phải dùng đến máu và mạng sống của diễn viên.

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Lúc Pramesse và Hàn Hiểu chạy đến nơi thì cuộc chiến đã đến giai đoạn kết thúc. Trong nơi đóng quân trở thành một nơi hỗn loạn, khắp nơi nơi đều là thi thể của binh lính Hittite và Ai Cập.

Còn lại một số ít người Hittite còn sống đang bị quân lính Ai Cập bao vây vào một góc, lấy đó làm nơi chống cự cuối cùng.

Trong đám người đó không nhìn thấy bóng dáng Menet, Pramesse liền hỏi ngay.

“Menet ở đâu? Hắn đang ở đâu? ”.

Pramesse phi xuống ngựa, túm lấy một tên lính, dữ tợn quát.

“Trưởng, trưởng quân!”.

Tên lính nhận ra Pramesse, run rẩy chỉ về đám người Hittite còn sống đang bị bao vây—

“Đại nhân Menet đã bị giết, bị hoàng tử Hittite giết chết rồi!”.

Trong đám người có một người đang chật vật ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt vừa trùng với tầm nhìn của Pramesse. Đó là một người thanh niên có tướng mạo tuấn tú, mái tóc màu nâu nhạt, mặc quần áo đeo trang sức quý tộc Hittite.

Người đó cầm một thanh bảo kiếm nạm đá vô chai, những giọt máu đỏ trưng theo thân kiếm rỏ tí tách xuống cát, trước mũi kiếm còn một thi thể lạnh như băng...

Thi thể đó là người mà Hàn Hiểu và Pramesse rất quen thuộc...Menet!

“Không—”.

Trời đất ở trước mắt giống như trong nháy mắt sụp đổ.

Hai mắt Pramesse đỏ bừng giống như một con sư tử dùng móng bắt đầu phát điên, cầm lấy kiếm nhắm về phía thanh niên kia — là hắn, là hắn đã giết chết Menet!

Đối phương sử dụng kiếm theo bản năng để đỡ, tiếng kim loại của hai thanh kiếm va vào nhau vang lên, kịch liệt vang tận đến trời xanh.

Đôi môi của chàng thanh niên khẽ mấp máy, trong mắt có sự bị thương và van xin khiến người ta cảm thấy khó hiểu...hắn dường như muốn nói điều gì đó nhưng mà miệng dù cho có mở ra cũng không phát ra âm thanh gì, chỉ có khẩu hình miệng không hề có âm thanh.

“Ta muốn giết ngươi!”.

Pramesse đã hoàn toàn mất đi lí trí, kiếm trong tay mang theo khí thế sấm chớp ầm ầm chém về phía đối phương, mỗi lần chém xuống đều dùng toàn lực, khẳng khái muốn đẩy người thanh niên vào chỗ chết.

Người thanh niên khom người lại, vát và chống đỡ lại thế tấn công của Pramesse, máu từ trên mặt hắn chảy xuống, vẻ mặt của hắn càng ngày càng đau khổ.

Hàn Hiểu đứng ở một bên, trong lòng tràn ngập cảm giác kì quái. Theo lí mà nói thì cậu hắn là phải cực kì hận người trước mặt vì đã giết chết Menet, nhưng không biết tại sao ở sâu bên trong nội tâm của cậu lại có một tiếng gào thét—

“Không phải là hắn, không phải là hắn”.

Đến rốt cuộc là ai? Là ai?

Bỗng nhiên vẻ mặt thống khổ chịu đựng của người thanh niên lọt vào mắt Hàn Hiểu — Cái cảm giác này, cái vẻ mặt này, rõ ràng là giống hệt với Menet!

Vì sao cậu lại không nhận ra, đó chính là Menet!

“Đừng — Pramesse, đó là —”.

Ngay lúc Hàn Hiểu nói, Pramesse gầm lên một tiếng, kiếm bổ về phía người thanh niên, bảo kiếm trong tay người thanh niên bị gãy, Pramesse nhanh chóng vọt lên dùng kiếm trong tay đâm qua thân thể đối phương, sau đó âm thanh đâm xuyên qua da thịt vang lên.

Máu, nhanh chóng chảy ra, một màu đỏ thẫm đầm bộ quần áo hoa lệ.

“Menet!”.

Hàn Hiểu hét lên rồi chạy về phía trước, nhào đến bên cạnh người thanh niên.

Mái tóc màu nâu nhạt dần dần biến trở thành mái tóc đen mềm mại, trong nháy mắt, bóng dáng mờ ảo dần dần hiện ra, người dưới kiếm của Pramesse không phải là hoàng tử Hittite, mà là Menet.

“Làm sao, sao lại như thế này —”.

Hai mắt Pramesse khiếp sợ nhìn vào đôi mắt của Menet, nhưng lại không hề như tưởng tượng, không hề nhìn thấy oán hận và đau khổ trong đôi mắt đen không thấy đáy đó, giống như một chiếc hồ sâu u ám cất giấu rất nhiều thứ.

Một trận gió thổi qua, thi thể quân Ai Cập và người Hittite, mà ngay cả thi thể của ‘Menet’ lúc đầu cũng biến thành một đám cát đen biến mất trong bầu trời đêm.

Chỗ đông quân to lớn như vậy bỗng nhiên trở lên tĩnh lặng, trong khoảnh khắc này chỉ còn Hàn Hiểu, Pramesse và Menet đang hấp hối...

“Không — không — Menet!”. Hai chân Pramesse mềm nhũn, quỳ xuống trước người Menet.

Hàn Hiểu vừa khóc vừa ôm chặt lấy Menet, tay cậu đặt lên trên miệng vết thương không ngừng trào máu ở trước ngực Menet nhưng máu vẫn liên tục chảy ra rất nhanh.

Tính mạng của Menet đang dần dần bị cuốn trôi.

“Xin lỗi, Menet, ta...”.

Giọng nói khàn khàn gần như nói không ra hơi, trong lòng Pramesse đau đớn không chịu nổi. Vì sao? Vì sao, cuối cùng kẻ giết chết Menet chính là ta.

Thần ơi! Có ai đến đây nói cho hần biết, rốt cuộc là tại sao không!

“Pra...”Menet cố hết sức vươn tay lên, lập tức được Pramesse cầm thật chặt.

“Pramesse...”Menet hần hển nói lại bị máu chảy ra làm cho ho sặc sụa khiến cho Pramesse cực kì hoảng sợ.

“Đừng—đừng chết, tỉnh lại đi, Menet!”.

Cố gắng hô hấp sâu để bình phục lại, Menet cầm chặt lấy tay Pramesse. Trên mặt hần nở một nụ cười, một nụ cười đẹp mang theo tình cảm nồng đậm, nụ cười dịu dàng ấy làm cho người ta có cảm giác một kiếm đâm xuống kia chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng.

“Pramesse...Lúc trước ta cự tuyệt ngươi...không phải vì ta ghét ngươi...”Mỗi câu nói của hần đều phải cố gắng hết sức, mỗi lần nói ra một câu thì máu lại chảy ra nhiều hơn.

Pramesse đau đớn như sắp vỡ nát, hần điên cuồng gào thét, hần không thể ngay lập tức cầm kiếm đâm mình vài phát —

“Không! Đừng chết, đừng rời bỏ ta, Menet, đừng bỏ ta”.

Pramesse gào lên tiếng khóc thê lương thảm thiết vang vọng về phía chân trời.

“Chưa từng...ghét ngươi...chưa...”Hai mắt Pramesse bỗng nhiên lơ đãng, thân thể run lên kịch liệt, hần cố ngẩng đầu lên, chỉ hi vọng nhìn thấy Pramesse một lần nữa.

“Những lời nói đó...cũng không phải...thực sự...ta...ta...”.

Trong nháy mắt sinh mệnh của Menet đã đi đến tận cùng, hai của hần buông xuống, khóe mắt một dòng nước mắt chảy xuống...Câu nói cuối cùng tiêu tan trong gió, thoáng cái lướt qua.

Xin lỗi không kịp nói cho người biết.

Xin lỗi, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ không để cho người phải đau khổ như vậy.

“Không — Không —”.

Tiếng gào giống như tiếng dã thú gầm lên, Pramesse gất gao ôm lấy thân thể đang dần dần trở lên lạnh băng, cơ bắp trên cơ thể đều co chặt lại, đau đớn đến nỗi không thể hô hấp được.

Dòng lệ trong hốc mắt chảy ra nhưng Pramesse cũng không có kìm nén, những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt Menet rất nhanh chóng trở lên lạnh băng.

Hàn Hiểu đưa tay lên lau nước mắt, nhưng cậu càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều, rất nhanh, cảnh vật trước mắt đều trở lên mơ hồ.

Cậu gất gao che miệng lại, không muốn cho tiếng khóc đau buồn từ trong miệng phát ra.Đột nhiên, một mùi quen thuộc bỗng nhiên tiến lại gần, sau đó, cơ thể của Hàn Hiểu được bao bọc bởi một cái ôm ấm áp quen thuộc.

Tiếng vỗ tay vang lên, thần mặt trời Ra đi trên không xuất hiện trước mặt Pramesse.

“Menet quả là một diễn viên giỏi, diễn xuất rất xuất sắc a!”. Ra mỉm cười, nâng cằm Pramesse lên, trong đôi mắt màu vàng lóe lên ánh sáng của kẻ đi săn.

“Khi ta biến hẳn thành bộ dạng của hoàng tử Hittite, trên mặt của Menet cũng có vẻ mặt hoảng sợ và cầu xin như thế này, thật làm cho ta muốn ngừng mà không ngừng được”.

Hàn Hiểu nắm chặt hai tay, hận không thể ngay lập tức tiến lên đâm vài phát vào mặt Ra, nhưng mà cơ thể cậu lại bị Anute ôm chặt, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Phản ứng của Pramesse còn nhanh hơn, ngay lập tức rút thanh kiếm trên mặt đất, chém mạnh về phía vị thần tối cao của Ai Cập – Thần Mặt Trời—

“Chắc chắn, nguy hiểm quá”.

Ra nhẹ nhàng lùi lại, Pramesse mặt lạnh lùng, hai mắt bởi vì ứ máu mà trở lên cực kì đỏ, phi nhanh về phía trước vùng kiếm chém Ra.Đau đớn đến cùng cực, vẻ mặt giống như một vùng nước tù, đáng người mạnh mẽ kiên cường dưới ánh trắng hồng lung giống như một con rối được ma thần điều khiển, tràn ngập sức mạnh và mỹ cảm.

Trong cặp mắt màu vàng vẫn quan sát nhất cử nhất động của Pramesse kia bỗng nhiên phát sáng.Trong mắt của Ra mang theo sự tán thưởng lại có chút kinh ngạc và một chút dục vọng thuần túy khó nhận ra.

Những con dã thú đẹp và mạnh luôn khiến cho thợ săn nổi lên ham muốn chinh phục mãnh liệt.

“Rất được đấy ...”.Tiếng cười trầm từ trong cổ phát ra dần dần biến thành tiếng cười to.

“Ramesses đại đế, vị vua tương lai của Ai Cập! Ha ha ha, rất thú vị!”.

Ra cất tiếng cười to, tiếng cười kia lọt vào tai Hàn Hiểu lại làm cho cậu có cảm giác như đang rơi vào hầm băng, xung quanh tràn đầy hơi thở lạnh lẽo và khủng bố.

Toàn thân không nhận được mà bắt đầu rung mình mãnh liệt.

Anute ôm chặt lấy cậu, trong nháy mắt Hàn Hiểu đã được đưa về nhà.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trên sa mạc giống như một giấc mộng hư ảo không có thực.

++++++

“Đã biết trước rồi, đúng không?”.Bởi vì khóc nhiều mà giọng của Hàn Hiểu trở nên khàn khàn.

“Anh sớm đã biết tôi sẽ đi tìm Pramesse, tất cả những chuyện này đều là do các người sắp xếp, đúng không?”.

Hàn Hiểu không phải là kẻ ngốc, từ lúc Anute và Ra bắt đầu xuất hiện thì cậu đã biết được chân tướng sự việc.Tất cả chuyện này đều do Thần Mặt Trời và Minh Thần liên kết với nhau bày mưu.

Thảo nào mình rời khỏi dinh thự một cách dễ dàng như vậy, khó trách dọc đường không hề có ai đuổi theo mình và Pramesse, tất cả mọi chuyện đều được Ra và Anute lên kế hoạch một cách hoàn hảo rồi—

Vì để Menet chết, vì khiến Pramesse tự tay giết chết người mình yêu nhất!

Thật hèn hạ....

“Vì sao lại lừa tôi! Vì sao lại lợi dụng tôi! Menet là bạn tốt nhất của tôi, vì sao muốn để tôi hại chết cậu ấy”.Hàn Hiểu phần nộ đánh Anute, nước mắt không thể kìm chế được mà tuôn ra từ hai hốc mắt.

“Ta...”.

Anute mở mồm ra nhưng lại không biết nói gì.

Thực ra, ngay từ đầu hắn chỉ muốn trừng phạt Horemheb vì tội khinh thường thần linh cho nên đáp ứng Ra cùng tạo lên vở kịch này, tiện thể cũng cho Hàn Hiểu một bài học, cảnh cáo cậu từ này về sau không được cùng phạm nhân quá mức thân thiết nữa.

Nhưng mà, bây giờ khi nhìn thấy đáng về đau khổ của Hàn Hiểu, từ sâu trong lòng hắn cảm thấy mình đã làm sai rồi.

Chết tiệt! Tâm tình của hắn từ khi nào đã trở lên dễ dàng thay đổi chỉ vì một người như thế!

“Menet nhất định phải chết, không thể để cho âm mưu của Tà Thần trở thành hiện thực được”.Giọng nói rõ ràng từ trong cổ họng của Anute phát ra: “Hành động của Pramesse và Horemheb là bất kính với thần linh, Ra cho rằng phải trừng phạt bọn chúng một chút”.

“Trừng phạt?”.

Hàn Hiểu đẩy Anute ra, phần nộ gào lên: “Cái gì là bất kính? Ngươi và Ra đều như nhau, đều là dạng ích kỷ máu lạnh! Horemheb chỉ là mong muốn cho con mình được sống, Pramesse chỉ là mong muốn người mình yêu được sống! Bọn họ căn bản là không làm gì sai!”.

“Đúng và sai không phải là chuyện em có thể quyết định”.Anute nghiêm mặt lại, muốn đưa tay ôm Hàn Hiểu trở lại nhưng lại bị đối phương vung tay gạt ra.

“Hài zz, đúng vậy, các ngươi là thần! Các ngươi chí cao vô thượng! Phạm nhân trong mắt các ngươi chỉ giống như những con chó nằm rạp bên chân, chó chỉ cần vẫy đuôi mừng chủ là được rồi, đúng không?”.

Anute hơi nhíu mày: “Em nói khó nghe quá rồi đấy, con người thờ phụng thần, thần cũng phải có trách nhiệm dẫn dắt và bảo vệ những tín đồ của mình”.

“Bảo vệ? Ha ha, buồn cười quá”.Hàn Hiểu cười to nhưng nước mắt lại không kìm được mà chảy xuống: “Để Horemheb mất đi đứa con duy nhất, khiến cho Pramesse giết đi người mình yêu thương nhất, đây là cái mà các ngươi gọi là bảo vệ đó ư? Ha ha”.

“Menet thiện lương như vậy, một người dịu dàng như vậy...thậm chí ngay cả lúc chết trong lòng cũng không có chút oán hận...”.

Nhớ tới những lời Menet không kịp mở miệng nói, trong lòng Hàn Hiểu lại đau như dao cắt từng khúc thịt. Chết dưới kiếm của Pramesse, nhất định trong lòng Menet rất đau. Hàn Hiểu biết rõ, người còn sống mới là người đau khổ nhất...bởi vì còn sống, nhất định từng giờ từng khắc cảm thấy giày vò hối hận, bởi vì còn sống, mỗi phút mỗi giây sống không bằng chết....

“Pramesse nhất định sẽ rất hận mình...Nếu như không phải mình đi tìm hắn thì hắn cũng không tự tay giết chết Menet...”

Hàn Hiểu đau khổ quỳ xuống dưới đất, tay bóp chặt lấy ngực, khó chịu đến không thở được.

“Pramesse như thế nào không liên quan gì đến chúng ta, hắn là con mồi của Thần Mặt Trời”.Anute không chút đếm xỉa gì đến mà nói: “Hắn chỉ là một phạm nhân, không cần để ý đến cảm xúc mà hắn đối với em.Hắn cũng được, không hận cũng được, đối với em mà nói, hắn có thể coi là một trò giải trí có cũng được mà không có cũng chẳng sao”.

Giọng nói hững hờ khiến cho Hàn Hiểu muốn phát cuồng lên, thì ra những đau đớn trong lòng cậu trong mắt hắn chẳng đáng kể gì.

“Trò giải trí...”.Hàn Hiểu ngẩng đầu, trong đôi mắt ngập lệ hiện lên vẻ bi ai nồng đậm và tuyệt vọng: “Tôi cũng là một phạm nhân, đối với anh mà nói cũng chỉ là một trò giải trí đúng không?”.

“Em không hề giống, ta đã từng nói rồi”.Anute nghiêm mặt lại, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, đem Hàn Hiểu không ngừng phản kháng đẩy dựa ôm vào lòng: “Không nên tự tìm phiền não như vậy.Vì sao phải để ý đến chuyện của Pramesse và Menet, bọn chúng chỉ là phạm nhân”.

“Bởi vì tôi cũng chỉ là một phạm nhân bình thường!”.

Nỗi đau kìm nén lâu ngày trong nháy mắt bốc phát, Hàn Hiểu nắm lấy áo của Anute, không còn cách nào kìm nén tiếng khóc phát ra, đau khổ khóc âm lên.

Cậu thật khờ, căn bản là Anute không hiểu, hắn không hiểu trong lòng mình khi mất đi người bạn thân nhất như Menet sẽ đau khổ như thế nào, hắn không hiểu bản thân cậu đã chịu đựng đến đâu rồi.

Bởi vì vốn dĩ Anute không hề để ý.

“Em không hề có lỗi”. Anute nhủ vậy, vỗ nhẹ lên lưng Hàn Hiểu, chờ đôi phương bình tĩnh lại: “Nếu như em quan tâm đến Menet như vậy, ta có thể nói cho em biết, kiếp sau của hẳn sẽ được đền bù”.

“Menet không cần đền bù...”.

Hàn Hiểu bắt lực lắc đầu, cả đời này Menet và Pramesse đã bỏ lỡ, không có gì có thể bù được.

Thờ dài, Anute ôm Hàn Hiểu quay trở lại giường, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

“Đừng suy nghĩ nhiều, em mệt rồi, ngủ đi”.

Giọng nói trầm thấp từ tính mang theo một chút sức mạnh giống như thói miên mê hoặc, cho dù Hàn Hiểu có tiếp tục cãi nhau với Anute, cho dù tiếp tục phát tiết những chuyện không hài lòng ra thì sau khi nghe thấy giọng nói kia cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lặng im nhìn Hàn Hiểu rất lâu, Anute từ trên giường ngồi dậy, mở tay ra, trong lòng bàn tay bay ra một quả cầu ánh sáng nhỏ lấp lánh.

Đó là một linh hồn thuần khiết và xinh đẹp.

Trầm tư suy nghĩ một lúc, Anute đem quả cầu linh hồn nho nhỏ kia đặt vào ngực Hàn Hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Kể từ đó trở đi, Hàn Hiểu coi như hoàn toàn cách li với thế giới bên ngoài.

Cậu nhìn những đóa sen nở giữa chiếc ao trong sân rất lâu, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn cứ ngẩn người như vậy. Anute cũng rất nhiều lần đến thử nói chuyện cùng Hàn Hiểu nhưng mà thái độ của đôi phương kháng cự kịch liệt khiến cho Anute hết sức tức giận.

Nhưng đôi phương lại là Hàn Hiểu – người duy nhất khiến Anute không có cách nào đối phó được.

Sự kiện ám sát hoàng tử Hittite đã trôi qua một tháng, cục diện chính trị của Ai Cập cũng biến hóa nghiêng trời lật đất.

Hoàng tử Hittite bị giết, con thịnh nộ của người Hittite đều nhắm vào Ai Cập, đáng tiếc họ không có chứng cứ chứng minh đó là do người Ai Cập làm, chân tướng sự việc đều đã bị vùi xuống dưới lớp cát vàng.

Tuy như vậy nhưng người Hittite vẫn tuyên bố chiến tranh sẽ nhanh chóng xảy ra. Dưới tình huống loạn trong giặc ngoài, Ankhesenamun bắt đắ dĩ đành gả cho người có quyền lực cao nhất – tể tướng Ay, nhanh chóng chấn chỉnh lại vương triều.

Còn về kết cục của Pramesse như thế nào thì Hàn Hiểu hoàn toàn không biết. Cậu nhớ câu nói của Ra lúc đó: Pramesse chính là Ramesses đại đế tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Ai Cập, như vậy thì Ra chắc chắn sẽ không xuống tay với Pramesse, ít nhất cậu ta còn sống.

Nhưng mà còn sống thì sẽ ra sao chứ? Cuối cùng lên làm Pharaoh thì sẽ như thế nào chứ?

Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm mênh mông, mây trắng hờ hững bay, bầu không khí trong lành dường như khiến người ta quên hết đi phiền muộn.

Trong bụng như có như không truyền đến một luồng ấm áp, Hàn Hiểu cúi đầu, ánh mắt có chút phức tạp, bụng của cậu vẫn bằng phẳng như lúc trước, nhưng mà căn cứ vào lời nói của Anute thì chẳng bao lâu nữa thân tử sẽ chính thức chào đời.

Chờ đến khi Hàn Lễ chân chính được sinh ra thì bản thân và Anute sẽ không còn quan hệ gì nữa sao?

Như vậy cũng tốt...

“Đại nhân”. Con rối người hầu cung kính quỳ xuống dưới chân Hàn Hiểu, dùng một giọng nói cứng nhắc không thay đổi nói: “Chủ nhân tối nay có chút chuyện bận không thể quay về, mời đại nhân đi nghỉ ngơi sớm một chút”.

“Biết rồi”.

“Mời đại nhân sớm đi nghỉ ngơi”.

Câu nói máy móc lặp đi lặp lại vang vọng bên tai Hàn Hiểu khiến cho cậu thờ dài, dưới mười con mắt chăm chăm nhìn mà chậm rãi quay về phòng của

mình.

Nói thật, dạo này Hàn Hiểu không hề có một chút hứng thú ăn uống nào nhưng Anute luôn sai người chuẩn bị cho cậu những món kì quái bắt cậu phải ăn tuy nhiên lại chưa bao giờ nói những thứ kia là cái gì.

Gần đây Hàn Hiểu cũng cảm thấy rõ rệt những biến hóa của cơ thể mình —Cậu trở nên không giống người thường nữa rồi.

Thở dài, Hàn Hiểu vẫy tay ý kêu người hầu lui ra ngoài, một mình chui vào ổ chăn lạnh lẽo.

Thời điểm đêm dài tĩnh lặng làm cho cậu thường nhớ đến Menet, cảm giác áy náy và tự trách bỗng dung ào ào kéo đến khiến cho cậu không thờ nổi.

“Đại nhân, ngài đã ngủ chưa?”.

Ngoài cửa vang lên một giọng nói trong trẻo, có chút khe khẽ mang theo âm điệu pháp phòng hoàn toàn khác với giọng nói cứng nhắc đơn điệu của nhưng con rối người hầu.

Hàn Hiểu sững sốt một chút rồi nhanh chóng ngồi dậy.

“Ai đó?”.

“Đại nhân, mời ngài ra đây nói chuyện một chút”.

Giọng nói kia dường như có mê lực kì lạ, Hàn Hiểu không chút suy nghĩ liền đi ra cửa, rời khỏi khu vực quan trọng nhất của kết giới do Minh Thần thiết lập.

—Giọng nói kia, nghe rất giống của Menet.

“Đại nhân”. Người ngoài phòng vừa nhìn thấy Hàn Hiểu rời khỏi phòng ngủ ánh mắt liền cong cong nở nụ cười. Hàn Hiểu có chút thất vọng. ...Kẻ kia không phải là Menet, Menet đã chết. ...

“Tôi là người đưa tin của tướng quân Pramesse, tướng quân muốn gặp ngài, ngài có thể đi theo tôi được không?”.

Pramesse!

Hàn Hiểu lập tức sững sốt, từ cái đêm ở sa mạc kia cậu chưa từng gặp qua Pramesse, không biết cậu ta có tốt không? Đến giờ nhớ lại hành động của Thần Mặt Trời, Hàn Hiểu vẫn có cảm giác có một luồng khí lạnh chạy từ dưới chân xông lên đến đỉnh đầu, cũng không biết tình huống của Pramesse bây giờ như thế nào, có phải vẫn còn rất hạn cậu. ...

“Đây là tín vật của tướng quân”. Người nọ chìa tay ra, trong lòng bàn tay rõ ràng là một con dấu bằng vàng rất tinh xảo. Hàn Hiểu đã nhìn qua hoa văn hình ung cách điệu này, nó ở trên cờ của đội quân của Pramesse, đồng thời hoa văn hình ung này cũng chính là tượng trưng cho thân phận của Pramesse.

“Bởi vì có một chút nguyên nhân nên phạm vi đi lại của tướng quân bị hạn chế”. Người nọ cúi đầu, trong giọng nói mang theo một tia kính nể: “Tôi là hạ nhân của tướng quân Pramesse, từ bé đã ở cạnh tướng quân, là người mà ngài ấy tín nhiệm nhất. Tướng quân ...ngài ấy gặp một chút phiền phức”.

“Phiền phức? Pramesse bị làm sao?”.

“Tôi ...không thể nói ...tôi không dám mạo phạm đến người kia...”. Giọng nói của người nọ bỗng nhiên trở lên run rẩy, mắt rũ xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Hiểu: “Đại nhân, chỉ có ngài mới có thể giúp đỡ tướng quân”.

Ngay cả tên cũng không dám nói, không dám mạo phạm đến người kia, chắc hẳn là Thần Mặt Trời – Ra.

Có một chút cảm giác cổ tay bị một lực nào đó chụp lấy, không khí xung quanh dường như bị vặn vẹo một chút, chuyện đó vền vện chỉ xảy ra trong chốc lát khiến cho Hàn Hiểu nghĩ rằng đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

“Đại nhân?”. Dáng vẻ của người hầu trước mặt dường như rất nóng vội bất an mà thúc dục Hàn Hiểu: “Đại nhân, thỉnh ngài mau đưa ra quyết định kéo lâu sẽ bị phát hiện”.

Pramesse... Quả thực mình phải cho cậu ta một cái công đạo, phải xin sự tha thứ của cậu ta. ...

“Ta đi theo người”. Trong đôi mắt trong trẻo ánh lên tia sáng kiên định, Hàn Hiểu lên tiếng nói: “Mang ta đi gặp Pramesse”.

Ngồi trên xe ngựa, rời khỏi phủ đệ quen thuộc, trong lòng Hàn Hiểu bỗng dưng hiện lên một chút hoảng sợ... Anute đã dặn cậu không được tùy ý rời khỏi đây ... nhưng mà nguyên khí của Tà Thần đại thương, Menet cũng đã chết, chắc là không có gì quá nguy hiểm đi? Huống hồ mong muốn được gặp Pramesse đã vượt qua hết tất cả cho nên Hàn Hiểu cũng không có thời gian nghĩ xem chuyện gì nguy hiểm chuyện gì không nguy hiểm nữa, thứ duy nhất cậu muốn biết chính là tình huống hiện tại của Pramesse như thế nào.

Xe ngựa thời cổ đại không có bộ phận giảm xóc khiến cho ngồi trên xe ngựa rất khó chịu.

Dọc đường Hàn Hiểu ngồi trên xe ngựa xóc nảy liên tục khiến cho toàn thân đều có cảm giác đang bị tháo rời ra. Bây giờ cậu mới biết được, có Anute ở bên cạnh là một chuyện hạnh phúc biết bao. Mỗi lần ra ngoài Anute đều sử dụng phép thuật biến bên trong xe ngựa trở lên rất thoải mái dễ chịu.

Đáng tiếc là bây giờ dù nhớ Anute bao nhiêu thì trong lòng Hàn Hiểu vẫn còn rất hận hấn.

Qua một lúc lâu sau, xe ngựa đã đến một ngôi đền đồ sộ nát bên ngoài thành Thebes.

Trước ngôi đền là một bia đá văn tự hình lập phương nhọn đầu, văn tự trên đó trải qua năm tháng bào mòn đã không còn thấy rõ nữa, khắp nơi đều là đồ nát, gần như chỉ còn mấy chiếc trụ đá đứng trơ trọi lẻ loi ở bốn xung quanh.

Trong nháy mắt Hàn Hiểu giống như trở về thời hiện đại, có cảm giác như bản thân đang đi thăm quan một di sản cổ xưa.

“Đại nhân, xin theo tôi đi vào, tướng quân Pramesse đang chờ ở bên trong”.

Người nọ mỉm cười nhìn Hàn Hiểu rồi sau đó đi chậm một cây đuốc.

Hàn Hiểu cảm thấy biểu cảm trên mặt của người này kì quái không thể nói thành lời, rốt cuộc là kì lạ ở chỗ nào thì cậu lại không thể nói rõ được.

“Mời đi qua bên này”.

Người nọ dẫn Hàn Hiểu đi đến trước một pho tượng, pho tượng điêu khắc một vị thần đầu sói thân người, tai hình chữ nhật dài cùng với cái mõm dài cong cong, trông rất là khó ưa.

Người Ai Cập cổ đại rất sùng bái động vật, thường thường đem hình tượng của các vị thần và động vật kết hợp với nhau, nhưng mà dù cho là bất cứ vị thần nào cũng không có đáng sợ đáng sợ như pho tượng ở trước mặt này, thậm chí bộ mặt của pho tượng còn bị người ta cố ý khoét đi một khối.

“Đây là... cái gì vậy?”.

Người hầu của Pramesse dường như không nghe thấy câu hỏi của Hàn Hiểu, cúi đầu nhìn xuống chân của pho tượng như đang tỉ mỉ tìm kiếm gì đó. Rất nhanh, chỉ nghe thấy ‘cạch’ một tiếng của cơ quan được khởi động, cả pho tượng đã chậm rãi lùi về phía sau lộ ra một đường hầm đen ngòm sâu thẳm_____

“Đi theo tôi”.

Người nọ lại chậm rãi một cây đuốc rồi đưa cho Hàn Hiểu, sau đó khom người đi vào trong đường hầm. Hàn Hiểu do dự một chút nhìn vào trong đường hầm đen ngòm sâu thẳm, sau đó cũng cắn răng đi vào.

Đi xuống mấy bậc cầu thang thì thấy một thông đạo rất dài, bốn xung quanh cứ cách một đoạn lại có một cây đuốc cháy hừng hực, cũng không đến mức làm cho người ta cảm thấy hai mắt bị bịt kín không nhìn thấy đường.

Hai bên tường thông đạo đều khắc những bức họa và phù điêu rất tinh xảo, những bức họa điêu khắc này mang đậm phong cách Ai Cập, những đường ngang dùng để tạo khung, những nét dọc dùng để phân chia từng hình ảnh, hình ảnh có kết cấu trên một đường thẳng sắp xếp giữa người và vật, nhân vật dựa theo tôn ti và khoảng cách xa gần để quy định kích thước to nhỏ của hình ảnh, ngay ngắn rất có thứ tự.

Bích họa của Ai Cập rất chú trọng vào tính tự thuật, nội dung đầy đủ, nét vẽ tinh xảo, mỗi bức họa đều là một câu chuyện được kể tỉ mỉ.

“Đại nhân có hứng thú thì có thể xem, những bức bích họa này đều là miêu tả một giai đoạn lịch sử không muốn người ta biết đến”.

Giọng nói của người hầu từ phía trước truyền đến, bởi vì liên quan đến góc nhìn nên người nọ giống như hòa vào trong bóng tối chỉ có cây đuốc trên tay đang tỏa ánh sáng.

“Không cần, ta muốn nhanh chóng đến gặp Pramesse”.

Hàn Hiểu lắc đầu rồi đi về phía trước, bỗng nhiên trước mắt cậu là một cảnh mê muội, cánh tay nắm cây đuốc cách cậu không xa bỗng nhiên biến đến một chỗ khác trong thông đạo.

“Mời đại nhân nhìn những bức bích họa này”.

Tiếng cười trầm thấp từ một chỗ khác truyền đến khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy hết sức khó chịu, càng làm cho cậu sồn hết cả da gà lên chính là nhân vật trong những bức bích họa đều quay đầu lại, ánh mắt của những con mắt được vẽ tinh xảo đều nhìn về phía Hàn Hiểu.

“Hả!”.

Hàn Hiểu hoảng sợ nhìn lại một lần nữa, những bức họa trên tường rõ ràng là đang bắt đầu di chuyển, sắp xếp với nhau kể lại một câu chuyện xa xưa...

Trời đất thuở ban đầu, từ những đóa sen trong nước sinh ra Thần Mặt Trời sau đó sinh ra thần Bầu Trời và Thần Đất.

Sinh mệnh bắt đầu sinh sôi, vạn vật chuyển động theo quỹ đạo, vũ trụ bắt đầu trở lên náo nhiệt...

Trong một vương quốc cổ xưa, vua và hoàng hậu sinh được hai người hoàng tử, người con trai cả được hùng ung bảo hộ, người con trai thứ lại được vây quanh bởi con rắn độc tà ác. Các hoàng tử dần dần trưởng thành, người con trai cả càng ngày càng tỏ ra sự công bằng và chính nghĩa vì vậy đức vua đã đem quyền trượng bằng vàng và chiếc cân thiên bình giao cho người con trai cả (*Quyền trượng vàng và chiếc cân thiên bình là vật tượng trưng cho quyền lực của vua Ai Cập, các nàng nhìn những hình Pharaoh là thấy hai cái này ấy mà*)

Người con trai cả ngồi lên ngai vị trở thành Pharaoh, người con trai thứ sắc mặt âm u rời khỏi hoàng cung...

Vào một ngày sau đó, trong một lần hoàng cung tổ chức săn bắn, Pharaoh bị người em trai tàn nhẫn giết chết, thân thể bị cắt làm 9 khúc vắt rải rác khắp Ai Cập.

Hoàng hậu xinh đẹp đau đớn tột cùng, quỳ rạp xuống dưới chân pho tượng tử thần cầu xin, rất nhanh, vị tử thần đầu sói thân người hiện thân giao cho hoàng hậu một cây quyền trượng màu đen.

Hoàng hậu đi khắp nơi trên đất nước Ai Cập thu thập thân thể của chồng mình, sau đó đem quyền trượng đặt trên thân thể đã được nối liền.

Sự sống lại của Pharaoh như một loại kỳ tích, cũng chính lúc đó người em trai độc ác mang binh lính chạy đến với ý định giết anh trai mình một lần nữa.

Bỗng nhiên, một con hùng ung màu vàng kim từ trong quyền trượng bay ra, hóa thân thành một thiếu niên anh dũng cùng Pharaoh kề vai sát cánh giết chết người em trai độc ác.

Pharaoh lại một lần nữa đoạt lại vương vị, người em trai độc ác bị đánh xuống âm phủ, linh hồn bị thiêu đốt giữa ngọn lửa cháy bùng bùng.

“Bức họa trên tường kể về chuyện của Osiris và em trai Seth của hân”.

Một giọng nói quen thuộc giống như của Menet vang lên, Hàn Hiểu từ trong câu chuyện sống động và huyền ảo bừng tỉnh, đột nhiên cảm thấy mình đã đi đến cuối của thông đạo.

Bàn tay trắng bệch cầm bó đuốc, dáng vẻ của người nọ đã hoàn toàn thay đổi, tóc đen dài kéo đến tận mắt cá chân, đuôi tóc biến thành những con rắn độc đen, ‘xì xì’ là cái lưỡi rắn ra.

Một đôi đồng tử dài hẹp dựng thẳng đứng màu vàng kim từ trong khe hở của tóc hiện lên, tỏa ra ánh độc ác.

“Mọi người đều nói Seth là Tà Thần, vì dục vọng của bản thân mà giết chết anh trai mình, còn người nghĩ thế nào?”.

Cổ họng Hàn Hiểu như bị một bàn tay vô hình bóp lấy, không thể phát ra âm thanh gì.

“Ta không cho là vậy, muốn xem một chút câu chuyện thật của ta không?”.

Người nọ khẽ nở nụ cười, hé miệng, chiếc lưỡi rắn đỏ thẫm lè ra lướt trên khuôn mặt của Hàn Hiểu. Cái cảm giác lạnh lẽo vừa dính vừa nhót liếm trên mặt khiến cho Hàn Hiểu thiếu chút nữa là ói ra.

Mái tóc đen tung bay, những bức họa trên tường lại một lần nữa bắt đầu chuyển động kể về một câu chuyện xưa.

Ngồi ngay ngắn trên chiếc xe thần thánh hoàng kim to lớn tuần tra khắp nơi trên mặt đất, Hai anh em hóa thân thành mâu (cái mâu) và thuẫn (cái khiên) bảo vệ vị thần ở bên cạnh. Vào lúc mặt trời mọc, người anh phụ trách bảo vệ vị thần an toàn, đến lúc mặt trời lặn, vào lúc ban đêm khi vị thần đi qua âm phủ, người em sẽ ở bên cạnh bảo vệ hân.

Người em mỗi đêm đều phải đánh nhau với rắn hắc ám gian ác, cuối cùng, có một ngày người em đã giết được rắn hắc ám nhưng bị nó cắn một phát...

Thần ca ngợi công trạng của hai anh em, nhưng mà lại hầu như chỉ khen thưởng cho người anh mà trục xuất người em có công lao to lớn đang bị rắn hắc ám ăn mòn.

“Thật không công bằng, không phải sao?” Người nọ âm u nở nụ cười, đầu lưỡi đỏ tươi lướt qua hai bên má Hàn Hiểu, đôi đồng tử nhỏ hẹp dựng đứng màu vàng kim hơi hơi co lại: “Dựa vào cái gì Osiris có thể được Ra khen thưởng trở thành Pharaoh, mà ta lại có số kiếp bị đuổi đi?”.

Tà Thần! Thì ra hân chính là Seth!

“Chỉ cần có sức mạnh! Chỉ cần cướp lấy sức mạnh của Minh Thần là ta có thể đánh bại tên Thần Mặt Trời vênh váo kia, chỉ cần có sức mạnh thì toàn bộ vũ trụ này đều là của ta!”.

Người nọ vung tay lên, rắn độc đen nhanh chóng quấn lấy Hàn Hiểu, giờ cậu lên.

“Rất nhanh... Tất cả mọi thứ sẽ là của ta...”.

Người nọ xoay người, sau đó không thèm nhìn Hàn Hiểu nữa. Rắn độc ở đuôi tóc quấn lấy cổ Hàn Hiểu, kéo cậu đi đến một chiếc cổng lớn màu đen cổ xưa ở cuối thông đạo...

Ánh sáng, từng tia từng tia một ở bên kia cánh cửa hiện ra...

Hai tay Hàn Hiểu cố gắng gạt con rắn độc ở trên cổ, khổ sở há hốc mồm. Vừa mới đi qua cánh cổng cậu đã bị quăng xuống đất, người nọ dường như không có ý định giết cậu ngay lập tức.

Một chiếc giày chiến tinh xảo xuất hiện trước tầm mắt của Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu thờ hồn hên nhìn lên, bộ dạng chật vật của mình đều rơi vào trong một ánh mắt lạnh lẽo — là Pramesse!

“Pra...”

Hàn Hiểu khó khăn giờ tay về hướng đối phương, nhưng giây tiếp theo tiếng kêu yếu ớt của cậu hóa thành một tiếng hét thảm.

Chiếc giày chiến hoàng kim hung hăng dẫm lên trên mu bàn tay của Hàn Hiểu, rất mạnh, giống như muốn đem bàn tay của cậu nghiền nát! Trong ánh mắt quen thuộc kia, giờ chỉ còn lại toàn là thù hận.

“...”

Hàn Hiểu đau đớn hét không ra tiếng, cậu cắn chặt răng, mồ hôi lạnh từ mí tóc chảy xuống.

“Pramesse cực kì hận ngươi”. Seth ngồi ở trên vương tọa hắc ám phía trên nhìn xuống Hàn Hiểu ở phía dưới: “Cũng nhờ Anubis và Ra đạo diễn vở kịch kia làm cho trong lòng Pramesse tràn ngập thù hận. Cho nên ta đây mới có cơ hội tiếp cận Pramesse, vị vua tương lai của Ai Cập. Thực rất cảm ơn các ngươi”.

Thì ra, mục tiêu ban đầu của Seth là Pramesse chứ không phải là Horemheb!

“Pra..ngươi tỉnh tỉnh...” Hàn Hiểu cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của đối phương, nhưng ánh mắt phần nộ ấy khiến cho người ta tan nát cõi lòng.

Trên mặt Pramesse chỉ còn thống khổ và điên cuồng, đã không còn phong thái kiêu ngạo như ngày xưa. Không phải như vậy, đây không phải là Pramesse, không phải...

“Chuyện của ...của Menet...Ta thật sự rất xin lỗi...”

“Câm mồm! Đây không phải cái tên mà ngươi được nhắc tới!”. Pramesse bỗng nhiên điên cuồng cầm phần gào lên, túm lấy ngực áo của Hàn Hiểu nhắc cậu lên, từng chữ từng chữ phần nộ nghiêng răng nói.

“Ngươi cần bản không xứng để nhắc đến tên của Menet, cậu ấy tốt với ngươi như vậy, xem ngươi như em trai ruột, nhưng ngươi lại phản bội cậu ấy! Phản bội lại ta! Cùng Minh Thần Anubis diễn ra vở kịch kia, khiến ta tự tay giết chết Menet!”.

“Không...không phải...”. Hàn Hiểu cố gắng lắc đầu, nhưng đột nhiên lại bị một bàn tay giữ lấy quai hàm: “Khụ, khụ —”. Cậu ngửa đầu, cổ cậu bị một tay của Pramesse bóp, không ngừng hít thở.

Pramesse túm lấy tóc của Hàn Hiểu khiến cậu buộc phải ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt lạnh lùng không một chút độ ấm nhìn cậu.

Trong lòng Hàn Hiểu run lên, thân thể không nhịn được mà run rẩy dữ dội — đó là ánh mắt dồn cậu đến chỗ chết.

“Không phải lỗi của ngươi sao? Ngươi rõ ràng là người của Anubis nhưng lại hóa thân thành Kare để lừa ta và Menet, ngươi dám nói không phải? Anubis cai quản cái chết, nếu ngươi thực sự là bạn của Menet, vì sao lại trở mặt nhìn cậu ấy chết, sao lại dùng cách tàn nhẫn độc ác như vậy!”.

“Ngươi có biết lúc Menet chết chịu bao nhiêu đau đớn không?”. Mắt của Pramesse bỗng nhiên trợn trừng lên, hai mắt đỏ sẫm, hướng về phía Hàn Hiểu phần nộ cùng cực gào thét.

Menet của hân, Menet mà hân luôn luôn cẩn thận bảo vệ lại giống như một con rối bị Ra và Anubis đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Pramesse nhớ rõ ràng ánh mắt của Menet trong đêm đó, là ánh mắt bất lực và tuyệt vọng, Menet đã từng dùng ánh mắt cầu xin để mình nhận ra cậu ấy, nhưng bản thân không nhìn ra ...Pramesse căm hận bản thân, vì sao lại bị thù hận và phần nộ che mờ hai mắt không nhận ra đó chính là Menet!?

Giống như câu nói cuối cùng của Ra lúc đó, nếu như mình thực sự yêu Menet, nhất định có thể nhận ra đối phương. Nhưng tất cả mọi chuyện đều chỉ là một màn kịch do nhất thời cao hứng lên của Ra mà thôi.!

Trong đêm đó, Ra mỉm cười nói cho hân biết: đây tất cả chỉ là một trò chơi, một vụ cá cược, nếu như nhận ra Menet, Menet sẽ không chết, còn ngược lại, nếu như không nhận ra đối phương thì Menet chết là chuyện không thể nghi ngờ gì, bản thân cũng phải chịu đựng đau khổ khi mất đi người mình yêu.

Một kẻ tàn nhẫn máu lạnh như vậy sao có thể là Thần Mặt Trời – vị thần bảo hộ tối cao của Ai Cập.

Ta không phản bội thần mà là thần phản bội ta trước.

Toàn thân Pramesse vì hết sức phấn nộ mà run rẩy, hàm cũng run run. Bỗng dung hấn buông tay ra, lùi đến bên cạnh Seth, lạnh lùng nhìn Hàn Hiểu đang chật vật.

“Pramesse...rời khỏi Seth...rời khỏi Tà Thần...”Hô hấp dồn dập, Hàn Hiểu chăm chú nhìn vào mắt của Pramesse, trong mắt tràn đầy sự cầu xin.

Ra và Anubis nhất định sẽ không trợ giúp người của Tà Thần, cậu đã mất đi Menet, cậu không muốn mất đi một người bạn như Pramesse nữa.

“Ha ha ha ha”.

Tà thần Seth bỗng nhiên cười sắc súa, những lọn tóc rắn màu đen cũng uốn éo xung quanh, tiếng gió lạnh gào thét khắp điện thờ to lớn, độ ẩm bỗng nhiên giảm xuống khiến cho người ta sợ hãi vô cùng.

“Người bảo Pramesse rời khỏi ta sao? Ha ha ha ha”.Seth cười âm ỉ: “Chỉ có ta mới có thể giúp Pramesse đạt được tâm nguyện”.

“Người có biết tâm nguyện của Pramesse là gì không?”.Tà Thần cười sắc súa, ánh mắt nham hiểm nhìn Hàn Hiểu chăm chăm: “Tâm nguyện của Pramesse chính là muốn Menet được sống lại. Chỉ cần đoạt được sức mạnh của Minh Thần, chỉ cần là vua của thế giới hắc ám, ta có thể giúp nguyện vọng của Pramesse trở thành sự thật”.

Trong lòng Hàn Hiểu bỗng ‘sao?’ một cái, có thể làm cho Menet sống lại sao? Thực sự có thể làm cho người chết sống lại sao?

“Đúng rồi, người cũng là bạn của Menet, người nhất định cũng hi vọng hấn sống lại”.

Bộ dạng của Tà Thần từ từ thay đổi, trên cổ xuất hiện đầy vẩy rắn, nửa thân dưới cũng hoàn toàn biến thành đuôi rắn hổ mang, hấn chậm rãi bò đến bên cạnh Hàn Hiểu dùng chiếc đuôi rắn to cuốn lấy cơ thể cậu.

“Đem ‘nó’ đưa cho ta, ta chỉ cần sức mạnh của ‘nó’, như vậy ta có thể làm cho Menet sống lại”.Giọng nói chói tai mang theo chút mê hoặc êm tai và nham hiểm, từng chút từng chút thôi miên tâm trí Hàn Hiểu: “Đưa Tiểu Minh Thần cho ta, cho ta sức mạnh của nó, để cho ta đoạt lấy...”.

Hồi sinh Menet...Chiếm đoạt...chiếm đoạt Tiểu Minh Thần...chiếm đoạt Hàn Lễ...Hàn Lễ...

Không! Hàn Hiểu bỗng dung mở to hai mắt, ý thức bỗng nhiên tỉnh táo, cậu cũng không biết bản thân lấy sức lực ở đâu mà nắm lấy chiếc dây chuyền hình chim ưng hung hăng đâm về phía con mắt của Seth...

“Á aaaaaaaa ——!”

Tiếng thét thảm thiết từ trong miệng Seth bật ra, hai tay gắt gao che lấy con mắt bên phải, dòng máu đen cùng với những luồng khí vẫn đục từ trong khe hở chảy ra.

“Chết tiệt!”.Con mắt còn lại của Seth lộ ra vẻ thù hận tột cùng, chiếc đuôi rắn vung mạnh quăng Hàn Hiểu đập vào vách tường.

“Um” Thân thể Hàn Hiểu như một đường parabol đập lên vách tường rắn chắc, sau đó lại một lần nữa đập mạnh xuống đất.

Dòng máu đỏ tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra...

Mấy giây sau đó, có vô số rắn hổ mang giương nanh múa vuốt giống như một trận bão đánh về phía Hàn Hiểu, một thân ảnh thoáng hiện lên, trước mắt bỗng xuất hiện một thứ gì lao tới, đó là móng tay sắc nhọn của Seth.

Móng vuốt sắc nhọn giống như quái vật nhằm thẳng đến phần bụng của Hàn Hiểu——

Tim của Hàn Hiểu đập thành thịch liên hồi, mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt cậu. Cậu nhắm chặt lại, hai tay gắt gao bảo vệ phần bụng——

Bỗng dung có một luồng ánh sáng màu vàng kim từ trong bụng Hàn Hiểu bắn ra, luồng ánh sáng này như có ý thức đem Hàn Hiểu bao quanh bảo vệ, không cho Seth tiếp cận.

“Chết tiệt, là thần chú bảo vệ”.

Seth gầm lên, không cam lòng mà bỏ nhào về phía Hàn Hiểu, nhưng nhiều lần đều bị ánh sáng vàng bức lui.

Tà Thần quay về chỗ cũ, chỉ lộ ra đôi đồng tử dài hẹp dựng đứng màu vàng kim, oán độc mà nhìn chăm chăm Hàn Hiểu. Đột nhiên, hấn búng tay nhìn về phía Pramesse, đối phương lập tức hiểu ý đi thẳng về phía Hàn Hiểu.

“Pramesse...”.

Hàn Hiểu bắt đầu giấy dựa, bỗng nhiên từ đầu truyền đến cảm giác đau đớn —— Pramesse nắm lấy tóc cậu, thô lỗ kéo cậu đến rãnh nước đen ngòm bên cạnh.

Ánh sáng màu vàng kim có ý đồ ngăn cản Pramesse lại, nhưng đáng tiếc là sức mạnh của nó hoàn toàn không có tác dụng với Pramesse,

“Buông ta ra —”.

Mắt thấy mình bị lôi về phía ao, Hàn Hiểu càng ngày càng gãy dựa, hai khuỷu chân bị người ta đập khiến cho cậu quỵ rạp xuống đất, cảm giác đau đớn khi hai đầu gối chạm đất khiến cho toàn thân cậu run lên.

“Không — ưm ưm... ừng ục...”.

Nước tràn vào trong miệng trong mũi, xâm nhập vào phổi... Mặt của Hàn Hiểu đã bắt đầu tái xanh. Mọi phản ứng gãy dựa của cậu đều bị đôi tay kia đè lại.

Ánh mắt của Pramesse lạnh lùng, đôi tay đang phản ứng của Hàn Hiểu, một tiếng ‘rắc’ vang lên, cảm giác đau đớn khi hai tay bị trật khớp khiến cho toàn thân Hàn Hiểu đổ mồ hôi lạnh, cậu đau đến mức thở hắt ra khiến cho một lượng nước đen lại tràn vào mũi, cả người cũng bị Pramesse đìm mạnh vào trong rãnh nước.

Nháy mắt tâm của cậu chìm xuống tới đáy cốc...

Nước đen kì dị mà thần bí, nhẹ nhẹ chậm rãi chảy xung quanh... Hàn Hiểu nhắm mắt lại, không hề nhìn khuôn mặt tràn đầy oán giận của người ở trên mặt nước (*nói thừa => đã bị đìm như thế thì nhìn thế ứ nào đc*).

Máu từ trong miệng chảy ra hòa cùng với màu đen của nước khiến cho người ta không rõ màu sắc gì.

Sẽ chết sao? Mình cứ như vậy mà chết sao...

Lông mi khẽ run rẩy, Hàn Hiểu không hề phản kháng, cứ mặc cho dòng nước đen quỷ dị bao quanh lấy ý thức của cậu... Ánh sáng vàng kim dần dần ảm đạm, không bao lâu sau hoàn toàn tắt đi.

Ánh mắt của Seth sáng lên, lệnh cho Pramesse lôi Hàn Hiểu từ trong nước đen lên.

Đem người thanh niên suy yếu từ trong nước đen lôi lên, trong lòng Pramesse hiện lên một tia không đành lòng, nhưng rất nhanh, hắn đem một tia nhân từ kia vứt bỏ.

“Menet...” Lời nói mê sảng yếu ớt của Hàn Hiểu phát ra, hơi thở mong manh: “... Cứu tôi... Menet...”.

Ngực Pramesse chấn động mạnh — đúng rồi, hắn làm sao quên mất, người trước mặt này được Menet thương yêu như em trai ruột, người Menet không đành lòng tổn thương nhất chính là cậu ta, cho dù trước khi chết Menet cũng chưa từng hận qua....

“Cứu tôi...”.

Ý thức của Hàn Hiểu vẫn còn hôn mê, đôi lông mi ướt nhẹ run rẩy càng lộ ra khuôn mặt yếu ớt bất lực.

Trong nháy mắt Pramesse thất thần, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều kỉ ức: Hàn Hiểu, hắn và Menet cùng nhau đi chơi ngày lễ Opet, cùng nhau tham gia hoạt động chúc mừng, cùng nhau nhảy múa hát ca trên quảng trường...

Nụ cười của cậu ta trong sáng tinh khiết không hề có chút âm mưu, mọi tình cảm đều thể hiện rõ trên khuôn mặt, một người trong sáng thuần khiết chỉ cần nhìn một cái là biết được con người như thế nào lại thực sự có thể tạo ra một âm mưu thâm độc hại chết Menet sao?

“Người làm gì đó? Mau đưa hắn tới đây cho ta!”.

Seth ở chỗ u tối điên cuồng kêu gào, hắn dường như kiêng kỵ sức mạnh nào đó trong cơ thể Pramesse nên không dám tùy tiện bước lên.

“Người định xử lý cậu ta như thế nào?”.

Pramesse ngẩng đầu nhìn thẳng con quái vật ở trước mặt, cũng không đem Hàn Hiểu giao cho đối phương ngay lập tức.

“Đương nhiên là như người mong muốn, giết chết hắn”. Chiếc lưỡi đỏ tươi liếm mép, Seth khẳng định cười: “Chỉ cần ta đoạt được sức mạnh của Minh Thần thì Menet của người có thể ngay lập tức sống lại”.

Trong đáy mắt hiện lên một tia phức tạp, nhưng chỉ vờn vờn trong nháy mắt, ý nghĩ do dự và không lỡ đã bị chuyện Menet sống lại đánh bại. Pramesse ôm lấy thân thể đang hôn mê của cậu thanh niên đi về hướng Seth...

Đúng lúc đó, một quả cầu ánh sáng nho nhỏ từ trong ngực Hàn Hiểu bay ra, bay đến trước mặt Pramesse—

“Làm sao có thể!? Menet!”.

Cảm giác quen thuộc kia, hơi thở ấm áp kia, tuyệt đối là của Menet!

Pramesse vươn tay muốn cầm lấy linh hồn của Menet, nhưng mà quả cầu ánh sáng nho nhỏ kia tránh bàn tay của Pramesse, bay đến trước ngực Hàn Hiểu, giống như muốn bảo vệ Hàn Hiểu.

“Menet...Thì ra là vậy...”Pramesse suy sụp bỏ tay xuống, hần đường như đã hiểu được điều gì đó, quỳ gối xuống, tình cảm nồng nàn nhìn đốm sáng nhỏ nhỏ kia: “Cho dù chết em cũng muốn bảo vệ cậu ta, có phải không?”.

Đúng vậy, hần làm sai lại quên mất, Menet của hần là một người thiện lương như vậy, em ấy sao có thể nhẫn tâm tổn hại người khác chứ?

“Người đã nói muốn ta tin tưởng người”.Pramesse vươn tay, nhẹ nhàng vén lọn tóc trên trán người thanh niên đang hôn mê bất tỉnh: “Đêm đó người một mình chạy đến tìm ta,cầu xin ta đi cứu Menet, cầu xin ta tin tưởng người”.

Hần khẽ nói với Hàn Hiểu đang hôn mê: “Ta đã từng nghĩ rằng đây là một âm mưu, người chính là lý do khiến ta mắc mưu, nhưng hiện tại ta chọn tin tưởng người.Ta tin người vô tội, Menet chết người nhất định cũng rất khó chịu”.

“Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của Ra và Anubis, không nên để cho người phải chịu trách nhiệm”.

Ta tin tưởng người, tin tưởng Menet không nhìn nhầm người.

“Không—người muốn làm gì!?”.

Seth thấy động tác của Pramesse mà hoảng sợ hét lên.

Lúc hần rời khỏi phủ đệ của Anubis đã âm thầm cấy vào người Hàn Hiểu ‘Ấn Rắn’ che dấu hơi thở bán thần câu Hàn Hiểu, khiến cho Anubis không tìm được cậu.

Nhưng mà hiện tại..Seth tức giận đến mức muốn ói ra máu, không biết Pramesse dùng cái gì lại có thể giải thần chú ‘ấn rắn’ trên người Hàn Hiểu.

Một khi thần chú bị giải trừ, Anubis sẽ lập tức phát hiện ra nơi này, như vậy kế hoạch hần tốn bao nhiêu công sức sắp đặt sẽ đi tong.

“Chết tiệt, dừng lại ngay cho ta!”.

Seth gào lên, bất chấp vương khí trên người Pramesse sẽ thiêu cháy thân thể mình vẫn dùng hết sức vung cái đuôi quật về hướng đối phương.Ngay lúc thân thể Pramesse bị quật văng đi thì hình xăm hình rắn độc ác trên cánh tay Hàn Hiểu biến thành một bãi nước đen sau đó bốc hơi không thấy đâu nữa.

Trong tíc tắc, điện thờ yên tĩnh như tờ.

Ngay sau đó, không khí trong điện thờ nhanh chóng biến đổi, một sức mạnh khổng lồ hóa thành một con lốc cuốn lấy không khí bốn xung quanh.Rất nhanh, con lốc càng ngày càng lớn. Chỉ vùn vùn trong vài chục giây điện thờ đã bị con lốc bao quanh, bên tai vang lên tiếng gió lốc gào thét, nhưng mà tiếp sau đó con lốc đang gào thét bỗng dưng biến mất như chưa hề tồn tại.

Không khí trong lành tràn vào trong điện thờ bị phong bế.

Sau khi con lốc biến mất, trong thần điện âm u xuất hiện một bóng đen lớn. Cát đen tập trung ở bốn xung quanh bóng đen giống như u hồn ở sâu trong lòng đất.

Con người đen hiện lên ngọn lửa cầm phẫn, giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm, tuy không nhìn thấy tướng mạo nhưng ánh mắt sắc nhọn cùng khí thế lãnh khốc đã khiến cho người ta sợ ba phần.

“Anubis...”.

Pramesse phần nộ gầm lên, tiện tay quơ lấy thanh kiếm bỏ nhào về phía Minh Thần, nhưng mà Seth nhanh tay hơn, cái đuôi nhẹ nhàng vung lên đem Pramesse đẩy về.

Động tác kia rất rõ ràng, nó có nghĩa là: người không phải là đối thủ của Anubis.

Minh Thần bắt đầu đọc thần chú, cánh cửa hắc ám hư không xuất hiện trước mặt hần, tay phải đưa vào trong cánh cửa hư không, ngay sau đó trong tay Anubis xuất hiện một chiếc quyền trượng màu đen cổ xưa.

“Seth”.Quyền trượng trong tay Minh Thần chỉ thẳng vào Tà Thần: “Mang người giao ra đây”.

“Minh Thần đại giá quang lâm, thật là khiến ta cảm thấy hoảng sợ”.Seth cười tự giễu, đuôi rắn đang cuộn Hàn Hiểu giờ lên, từng chút từng chút dịch về phía bên mình.

“Nghe nói mùi vị của Thần Tử rất ngon, ta tiếc không lỡ buông a”.

“Không ngờ người lại trở thành bộ dáng như thế này, Seth”.Anubis lắc đầu, mắt lạnh lùng không mang một tia tình cảm: “Người lại cùng với rắn hắc ám Apophis (*) đồng hóa, người đã sớm đánh mất đi thần cách”.

(*)Rắn hắc ám Apophis: anh em sinh đôi với thần mặt trời Ra, tượng trưng cho bóng tối, luôn có tham vọng muốn biến thế gian chìm trong bóng tối

“Ta biến thành bộ dạng này đều do các ngươi ban tặng”.

Ánh mắt của Seth lập tức trở lên điên cuồng.

“Ta vất vả cực nhọc bảo vệ Thần Mặt Trời, hàng đêm đều phải chiến đấu cùng rắn hắc ám Apophis, nhưng kết quả ta được cái gì? Cái gì cũng không có! Trừ bỏ vực sâu lạnh lẽo âm u! Mà ca ca của ta, Osiris, người không có công trạng gì lại có được sức mạnh của ngươi, trở thành chủ nhân của Minh Giới!”.

“Đó là vì ngươi bị lòng tham và dục vọng của bản thân che mắt mới để cho rắn hắc ám trước khi chết có cơ hội dùng nọc độc của nó ăn mòn ngươi, hủy thần cách của ngươi”.

Anute lạnh lùng nói: “Nếu không phải Osiris cầu xin cho ngươi thì ngươi đã sớm hồn bay phách lạc rồi”.

“Lòng tham và dục vọng của bản thân? Thật nực cười, ta chỉ muốn mình mạnh hơn là sai sao?”.Seth nở nụ cười âm trầm, vẻ mặt bí hiểm.

“Ngươi và Osiris đều cho rằng ta là do sơ xuất nên mới để cho Apophis có cơ hội cắn, nhưng thực ra các ngươi lầm rồi.Là ta cố tính, khừ khừ ~ Ta cố ý để Apophis đem nọc độc tiêm vào trong cơ thể, cố như thế ta mới có thể có được sức mạnh của Apophis”.

Ánh mắt của Anubis lạnh băng, u ám hỏi: “Là ngươi cố tình?”.

“Đúng vậy, là ta cố tính, ta muốn mạnh hơn, ta muốn thay thế vị trí của Ra”.Mắt Seth toát lên vẻ điên cuồng, nhưng ngay sau đó hắn lại giống như mắc bệnh thần kinh mà kêu to lên.

“Ra chết tiệt, Ra giao hoạt! Hắn nhìn thấu ý đồ của ta, lấy danh nghĩa thí luyện đưa ta và Orisis vào luân hồi, lừa gạt ta giết Osiris!”.

“Ngươi sai rồi”.Anute giận dữ gầm lên cắt ngang lời nói của Seth: “Ra không có lừa gạt ngươi, hắn chỉ khiến cho nội tâm đen tối của ngươi phơi bày dưới ánh sáng mà thôi.Chúng ta đã cho ngươi cơ hội, Seth, là ngươi không chịu hối cải”.

“Ta không có sai! Ta muốn sức mạnh! Ta muốn thế giới này!”.

Đôi mắt của Seth trở nên đỏ ngầu, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng. Hắn bỗng nhiên cúi đầu, hai mắt độc ác nhìn Hàn Hiểu, ánh mắt tràn đầy dục vọng và lòng tham.

“Khừ khừ ~ chỉ cần nuốt hắn là ta có thể có được sức mạnh của Minh Thần”.

“Dừng tay lại, Seth, không được chạm tay vào em ấy”.

“Thật là khó nha,lại có thể nhìn thấy vẻ khản trương của ngươi”.Seth cười ác, sau đó móng vuốt tỏa ra ánh sáng đen liền đưa lên chiếc cổ yếu đuối của Hàn Hiểu rồi từ từ lột xuống phía dưới, lột qua ngực rồi dừng lại ở bụng.

Đồng tử của Anute co rút lại, trong đáy mắt xuất hiện một con lốc lạnh băng.

“Ngươi sẽ hối hận, Seth”.

“Vậy sao? Ta rất muốn nếm thử mùi vị hối hận xem nó như thế nào”.Seth liếm liếm khóe miệng, móng vuốt sắc nhọn chạm rãi đâm vào bụng Hàn Hiểu.

“Ừm...”.Đau đớn kịch liệt khiến cho Hàn Hiểu từ trong hôn mê tỉnh lại, cậu khó khăn mở mắt nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng khiến bản thân vô cùng hoảng sợ —

Móng vuốt của một con quái vật nửa người nửa rắn đang đâm vào trong cơ thể mình!

“Không — Á aaa—”.

Cùng với tiếng hét hoảng sợ của Hàn Hiểu là tiếng rống giận của Anute.

“Dừng tay, nếu ngươi muốn sức mạnh ta có thể cho ngươi”.

“Hử?”.Nghe thấy vậy, động tác của Seth dừng lại một chút.

“Đừng làm tổn thương em ấy, tất cả những ngươi muốn ta đều có thể cho ngươi”.

Seth hơi nheo mắt lại.

“Tất cả? Gồm có sức mạnh của ngươi?”.

“Đúng vậy”.

“Sao người lại quan tâm đến kẻ phạm nhân này như vậy?”. Seth có chút ngoài ý muốn, không khỏi nhìn Hàn Hiểu vài lần.

Cái người nhìn mãi không ra điểm gì tốt, yếu đuối đến nỗi chỉ cần ngón tay ấn một cái là chết, là vì mạng thai con của thần nên được coi trọng như vậy sao?

Trên người người thanh niên tỏa ra một mùi nhàn nhạt, Seth ‘a’ lên một tiếng, cái mũi thính ngửi ngửi trên người Hàn Hiểu rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Tên phạm nhân này đã là bán thần rồi. Khả khả, không nghĩ tới người lại động chân tình đấy. Xem ra hẳn đối với người rất quan trọng.”.

“Đúng vậy, rất quan trọng”.Anute thoải mái thừa nhận, trong mắt hiện lên tia cảm xúc rất khó phát hiện, chợt lóe rồi biến mất.

“Em ấy bây giờ là bán thân, linh hồn đang trong giai đoạn cải tạo lại, không thể xảy ra bất cứ tình huống gì”.Anute bình tĩnh đem quyền trọng quảng cho Seth.

“Người muốn sức mạnh, thôn phệ của sức mạnh của ta là cách tốt nhất, không nên làm tổn thương đến em ấy”.

Seth tiếp nhận quyền trọng, quả thực là không thể tin được những gì mình nghe thấy, đơn giản vậy sao? Minh Thần lại đồng ý ngoan ngoãn đem bán thân dâng lên?

“Hàn Hiểu”.

Ánh mắt Minh Thần trong nháy mắt trở nên dịu dàng tràn đầy cung chiều.

“Ta biết em chịu rất nhiều khổ sở, không sao nữa rồi, tất cả mọi chuyện đều đã qua”.Giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính dần dần vỗ về nỗi bất an và hoảng sợ trong lòng Hàn Hiểu.

“Ta biết em không muốn cùng ta trở về thời đại này, ta cũng biết trong lòng em cất giấu rất nhiều chuyện và không muốn nói với ta.Em còn nhớ ta đã từng nói gì không? Ta nguyện ý chờ em mở rộng lòng mình”.

“Đáng tiếc, sự hiểu lầm giữa chúng ta càng ngày càng sâu. Thật ra, ta luôn biết trong lòng em sợ điều gì”.

Bỗng dưng ngừng đầu, Hàn Hiểu ngẩng người nhìn Anute, trên mặt đối phương là vẻ mặt cung chiều và nụ cười dịu dàng.

“Ta và em khác nhau, ta đối với phạm nhân không có quá nhiều tình cảm. Bởi vì ta là Minh Thần, là người giữ cân bằng của thế giới tử vong, một khi có quá nhiều tình cảm đối với phạm nhân thì thế giới hắc ám cũng sẽ bị chịu ảnh hưởng, hậu quả của chuyện này thì không một ai có thể chịu trách nhiệm được”.

Tâm tình của Hàn Hiểu trong nháy mắt từ từ trở nên nguội lạnh, quả nhiên...hắn đã sớm biết rồi, Anute là Thần, làm sao có thể để ý tới một phạm nhân nhỏ nhoi như mình chứ.

“Nhưng đối với em thì lại hoàn toàn không như thế”.Anute đem vẻ mặt mát mẻ của người bạn đời thu vào trong đáy mắt: “Ta không có cách nào giữ cho mình vô dục vô cầu. Ta yêu em, muốn giữ em bên cạnh mình, thực ra em không hề biết, chúng ta đã gặp nhau từ rất lâu rồi. Chẳng qua lúc đó ta không có dũng khí đối mặt với tình cảm của mình”.

“Em sợ hãi, sợ hãi khi tiếp nhận ta nhưng tình cảm của ta dành cho em là không chân thành”. Anute tiếp tục nói, vẻ mặt càng ngày càng dịu dàng.

“Trong lòng em luôn luôn kháng cự không chịu đón nhận ta, điều này đối với ta là không công bằng. Thần không bao giờ nói dối, Hàn Hiểu, tình cảm của ta dành cho em là nghiêm túc. Mặc dù có đôi lúc ta không ngay lập tức nhận ra cảm xúc của em khiến cho em cảm thấy bất an sợ hãi, nhưng em phải tin tưởng ta, em đối với ta rất quan trọng, cực kì quan trọng”.

“Chuyện của Menet là ta có lỗi, mãi đến khi em bị người khác mang đi ta mới biết thế nào là sợ hãi. Ta không phải là một người biết chăm sóc tốt cho người yêu, em có thể tha thứ cho ta không?”.

Nói xong, Anute khẽ dang rộng hai tay ra, cát đen xung quanh Minh Thần bỗng nhiên tán đi, giống như một con dê chuẩn bị đợi làm thịt.

Cánh môi Hàn Hiểu khẽ giật giật, cậu muốn nói gì đó nhưng mà động tác của Seth nhanh hơn so với cậu, nhắm ngay lúc Anute tháo bỏ toàn bộ lớp phòng hộ liền biến thành một con rắn hổ mang cực lớn đem đối phương nuốt trọn.

“Không —”.

Hàn Hiểu hoảng sợ hét lên, trong tích tắc bị nuốt, Hàn Hiểu dường như phát hiện thấy Anute cười nhẹ, khẽ dùng khẩu hình miệng nói một câu—

“Không sao nữa rồi, mọi chuyện đều đã qua”.

Thành công nuốt Minh Thần, thân thể Seth bỗng nhiên tăng vọt, hẳn đặc ý ngẩng mặt lên trời cười ha hả, trong nhất thời, khắp nơi trong thần điện đều vang tiếng cười điên cuồng ngược của hắn cùng với tiếng nức nở trầm thấp đau lòng muốn chết của Hàn Hiểu.

+++

“Seth ơi là Seth”

Bỗng dung một giọng nói nhẹ đến mức không thể nghe thấy vang vọng bên tai Seth và Hàn Hiểu.

Một vầng sáng vàng kim hiện lên, một hùng ưng vàng kim từ trên đỉnh đầu hai người đáp xuống, Seth cực kì hoảng sợ muốn đưa tay bắt lấy Hàn Hiểu, nhưng mà Horus nhanh tay hơn hẳn một bước, mang Hàn Hiểu và Pramesse đến một góc khác của thần điện.

Vị Thần Mặt Trời đứng lơ lửng trên không, thân mặc chiến giáp hoàng kim đứng trước mặt Seth, toàn thân tỏa sáng chói lọi hơn bất cứ thứ gì.

Trong ánh mắt của Seth toát ra vẻ đố kị và oán hận.

Ra từ trên cao lạnh lùng nhìn Seth.

“Seth, ta từng rất thích sự can đảm và dũng cảm của ngươi, đem tên ngươi khắc vào trong Sáng Thế Thần Điện, cho ngươi Thần Cách. Đáng tiếc ngươi và rắn hắc ám đồng hóa khiến cho tà ác ăn mòn nội tâm ngươi”.

“Khử khử ~ Nói nghe thật đường đường chính chính”. Seth rất nhanh chóng trấn định sau đó cười khẳng khái: “Ta đã có sức mạnh của Anubis, ngươi không phải là đối thủ của ta”.

Lạnh lùng cười, Ra không thêm nói với tên kiêu căng ngạo mạn coi trời bằng vung nữa, hất vung tay lên, xung quanh điện thờ lần lượt xuất hiện những cái bóng màu bạc.

Shu, Tefnut, Geb....

Shu và Tefnut: Thần gió và Thần độ ẩm.

Geb: Thần đất

Mỗi thân ảnh quen thuộc xuất hiện thì sắc mặt Seth càng trắng bệch ra...

Chín vị thần trụ cột của Ai Cập lại xuất hiện đông đủ ở đây.

Ra giờ cao quyền trượng vàng kim lên, các thần đều giơ vũ khí trong tay lên, những vòng tròn ánh sáng vàng kim giống như chiếc lưới ánh sáng đem thân thể to lớn vĩ đại của Seth cuốn chặt lấy.

“Không — Các ngươi không vây được ta đâu, ta đã sớm đồng hóa cùng rắn hắc ám Apophis, căn bản là không có thực thể — không, làm sao có thể!”.

Seth hoảng sợ phát hiện, một luồng sức mạnh cường đại đang nhanh chóng lan tỏa trong cơ thể hắn, giống như mỏ cánh tay mạnh mẽ đem hắn túm chặt lại.

Là Anubis, tên Minh Thần đáng chết.

Tất cả chuyện này đều là một âm mưu.

“Cát bụi trở về với cát bụi, hãy để cho tà ác vĩnh viễn rơi vào trong bóng tối muôn kiếp—”.

Ra dùng giọng nói không nhanh không chậm đọc chú văn, Seth điên cuồng gào thét, ý đồ muốn dùng hết sức vùng vẫy lần cuối, nhưng đáng tiếc, vì chính lòng tham của hắn đã khiến hắn mua dây buộc mình, Minh Thần đang trong cơ thể hắn cho nên hắn không thể hóa thành hư không chạy trốn được.

“Ra, Anubis, Osiris — Ta hận các ngươi — Không —”.

Con rắn khổng lồ trong ngọn lửa vàng kim dần dần bị thiêu đốt không còn gì, không tính đến âm thanh oán hận vang vọng trong không khí rất lâu.

Hàn Hiểu ngơ ngác nhìn biến cố trước mặt, mãi đến khi con rắn khổng lồ bị thiêu đốt thành tro bụi, cậu mới nhớ đến cái gì đó, hoảng hốt gào lên.

“Anute!”.

Tà Thần bị thiêu chết rồi, vậy Anute thì sao? Anh ta vẫn còn đang trong cơ thể Tà Thần!

“Ta ở đây”.

Thân thể được bao trong cái ôm ấm áp, Anute xuất hiện ở phía sau ôm cậu vào ngực.

“Anh không sao chứ?”.

“Ừ, không sao”.

“Anh lại gạt tôi”.

“Ta không có. Chuyện này chỉ là một kẻ sách thôì, nếu cùng Seth đối cứng sẽ làm tổn thương đến em”.

Hàn Hiểu cắn chặt môi dưới, mọi uất ức trong lòng vỡ òa, nước mắt kìm nén không ngừng chảy xuống. Tất cả mọi chuyện chỉ là một kẻ sách mà thôì, vậy mà bản thân lại ngu ngốc bị mắc lừa, cho rằng những lời Anute nói đều là sự thật.

“Em lại nghĩ linh tinh rồi”. Thờ dài, Anute quay khuôn mặt của người yêu bé nhỏ lại, nhìn thẳng vào mắt đối phương, nghiêm túc nói:

“Thần không có nói dối, tất cả những lời ta nói với em, đều là sự thật”.

“Đúng vậy, chuyện đó ta làm chứng. Thần sẽ không nói dối” Ra bu lại, cười tủm tỉm: “Những lời Anute nói, đều là bộc lộ tình cảm thực sự đó nha”.

Hàn Hiểu tròn tròn hai mắt, hần đến chỗ này lúc nào vậy? Những lời của Anute đều là sự thật.

Minh Thần vung tay, đem tên Ra chướng mắt và những người còn lại ngăn cách ra. Hần khẽ ho khan một tiếng, đáy mắt hiện lên tia không được tự nhiên.

“Về chuyện của Menet, là ta sai”. Anute nắm lấy tay Hàn Hiểu, trong bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn một quả cầu ánh sáng màu trắng bạc từ tay mình bay lên.

“Đây là một phần của linh hồn Menet, tuy rằng cái chết của hần không thể nào vẫn hồi được, nhưng ta có thể cho hần một chút bồi thường”.

Linh hồn của Menet?

Hàn Hiểu vội vàng cẩn thận bảo vệ quả cầu ánh sáng trong ngực, hiển nhiên, cậu và Anute đã quên ở đây còn có một người khác—

“Menet!”. Pramesse kích động đánh tới, Anute ánh mắt buồn bã vội vàng đem Hàn Hiểu tránh ra, thanh kiếm vừa hạ xuống lại bị Thần Mặt Trời ngăn lại.

“Buông! Menet!”.

Pramesse bỏ qua cánh tay Ra, Ra chỉ là nhẹ lắc đầu, quay lại về phía quả cầu ánh sáng nho nhỏ thổi một hơi nhẹ.

“Đi thôi”.

Cánh cửa hoàng kim trong không khí xuất hiện, quả cầu ánh sáng dường như còn lưu luyến thế giới này, lưu lại bên cạnh Hàn Hiểu một lát, sau đó bay vòng vòng quanh người Pramesse mấy vòng, cuối cùng mới tiến vào thế giới bên kia.

“Menet—!”.

Pramesse cực kì bị thương gào lên, cố gắng dùng hết sức để thoát khỏi vòng kìm kẹp của Ra, một lòng muốn đi theo Menet. Đáng tiếc, ngay lúc hần đụng vào cánh cổng hoàng kim thì cánh cửa đóng chặt lại rồi biến mất.

“Đây không phải là chỗ ngươi có thể đến”.

Ra thần nhiên nói, dường như đã quên mất chuyện mình là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này.

Pramesse phẫn nộ quay lại, ánh mắt kia khiến cho Hàn Hiểu run sợ, dường như ngay sau đó sẽ cho Ra một cái đấm.

Thần Mặt Trời bí hiểm cười, ngón tay nhẹ nhàng búng trán Pramesse, thân thể đối phương lập tức mềm nhũn ngã vào ngực của Ra.

“Anute, đã đến giờ rồi”.

Ra quay lại gạt đầu với Anute ra hiệu, Hàn Hiểu cảm giác tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người mình, nói chính xác hơn là tập trung trên bụng cậu.

“Sao thế?”.

Hàn Hiểu vừa định hỏi có chuyện gì, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh. ...

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chờ đến lúc Hàn Hiểu tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong một hoàn cảnh vô cùng quen thuộc.

Cậu đang ở trong chiếc ao được xây bằng những khối cẩm thạch bằng phẳng, nước ao sạch sẽ trong suốt, có thể nhìn thấy rõ được bích họa ở dưới đáy ao, nụ sen hồng nhật chưa nở vẫn đứng đong đưa theo gió ở giữa ao.

Đây là nơi cậu đã đến trong giấc mơ vô số lần, nhưng mà lúc này, Hàn Hiểu kinh ngạc phát hiện ra bên trong bông sen bên cạnh cậu có một đứa trẻ đang ngủ say.

“Hàn Lễ!”.

Đứa bé đang trong giấc ngủ sâu, đáng yêu như một bức tranh. Nó nằm co người, có một chút tóc che trên chiếc trán, chiếc miệng nhỏ nhắn màu hồng nhật, tất cả hợp lại phát ra tiếng thở nhẹ nhàng, dù thế nào cũng có cảm giác rất ...rất thật.

Đúng rồi, cơ thể của nhóc con mũm mĩm mịn màng trắng nõn, không giống như màu trắng bạc khi còn là linh thể.

Vậy...nhóc con đã thực sự được sinh ra sao?

Hàn Hiểu buồn bực nhìn nhìn bụng mình, sau đó lại đưa tay chọc chọc cánh tay nhỏ mũm mĩm mịn màng của Hàn Lễ.

Mịn mịn nóng nóng.

Hàn Hiểu mỉm cười, nhìn bé con đang say sưa trong giấc ngủ, khoe miệng bắt gặp chút mỉm cười.

“Dậy”.

Anute rẽ nước ao đi đến bên cạnh Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu lúc này mới phát hiện trước ao là một tòa thần điện nguy nga tráng lệ, Ra, Horus, Orisis và Isis cùng với Bastet đều có ở đây, còn có nhiều vị thần Ai Cập mà Hàn Hiểu không gọi ra tên nữa.

Anute nói với Hàn Hiểu, tên của Hàn Lễ hôm nay sẽ được khắc vào trong Sáng Thế Thần Điện, trở thành Minh Thần chính thức.

Trải qua một nghi lễ đặt tên inh inh ỏi ỏi, Tiểu Hàn Lễ có một cái tên Ai Cập dài lê thê mà Hàn Hiểu không thể nào nhớ được. Nghi thức kết thúc Hàn Hiểu được Anute mang về thế giới hiện đại.

Trở lại căn nhà trọ nhỏ của mình, Hàn Hiểu hiển nhiên có chút trì trệ...Mọi chuyện xảy ra ở Ai Cập cổ đại như một giấc mơ, thật sự, thực sự mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?

“Đã không sao nữa rồi, mọi chuyện đều đã qua”.

Anute ôm Hàn Hiểu nằm trên giường, thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Minh Thần đang ở một căn phòng khác ngủ say, chờ đến lúc nó tỉnh lại cần một thời gian dài, Anute quyết định phải hưởng thụ thật đã những phút hiếm hoi chỉ có hai người như thế này.

“Menet...Pramesse...Tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?”.

“Không phải, tất cả đều là sự thật”.

“Pramesse, cậu ta thế nào rồi?”.

“Sau khi Ay chết, Horemheb lên ngôi Pharaoh, bởi vì không có con nối dõi, hắn đem vương vị truyền cho Pramesse, cũng chính là Ramesse đại đế, Pramesse lên ngôi chỉ vắn vện một năm lại đem vương vị truyền cho Seti I”.

“Một năm? Pramesse, cậu ấy.. đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không nên hỏi”.Anute lắc đầu: “Đấy là chuyện của hắn và Ra”.

“...Vậy, chúng ta còn có thể trở về nữa không?”.

“Không, ta sẽ không trở về nữa”.Ôm Hàn Hiểu, Anute hôn lên trán cậu: “Bắt đầu từ thời kì Tân Vương Quốc hoàn toàn là thời đại của Ra, không còn vị thần nào có thể lay động vị trí của hắn”.

“Hơn nữa từ lúc ta quyết định ở bên em, ta đã không còn cách nào nắm thế giới tử vong trong tay. Sức mạnh của ta chậm rãi chuyển cho Osiris. Từ thời đại của Pramesse, Osiris từ từ chính thức trở thành vua của Minh Giới”.

“Là vì tôi sao?”.

“Không phải”.Anute mỉm cười: “Có điều, ta phân tán đi thần lực của mình để tránh gặp rắc rối.Đáng tiếc là, sẽ không có Tiểu Minh Thần xuất thế nữa”.

Hàn Hiểu cái hiểu cái không mà gật đầu lia lịa.

“Đúng rồi, tôi tự dưng nhớ đến một chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Pramesse làm cho tôi có một cảm giác giống với một người”.

Anute nhú mày: “Ài?”.

Hàn Hiểu lục tìm trong đầu những người mình quen duyệt qua một lần, bỗng nhiên kêu lên.

“Tôi biết rồi, là Lăng Húc!”.

Anute hơi sững người, xòe lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay hiện lên một ngọn lửa đen. Hình ảnh của Lăng Húc xuất hiện rõ ràng bên trong ngọn lửa. Anute nhìn kĩ một hồi, đôi lông mày nhú vào khe gãi ra. Sau đó nhin không được mà cười ha ha.

Hàn Hiểu nhìn hấn cười mà ù ù cạc cạc, nhin không được mà chọc chọc đối phương vài cái, cái cảm giác không biết gì cả thật khó chịu.

“Sao vậy, có chuyện gì mà anh cười vui vẻ thế”.

“Không có gì ~ ha ha”. Rất thú vị, có nên nói với Ra hay không nhỉ?

“Nói mau đi, rốt cuộc là tiền bối có chuyện gì?”.

“Là như vậy...”. Anute ghé vào tai Hàn Hiểu nhẹ nhàng nói mấy câu, Hàn Hiểu lập tức trợn trừng lên.

“Ôi trời đất ơi, sao lại có thể như vậy được?”.

“Đây là chuyện của bọn họ, em đừng quan tâm làm gì”.

Một lần nữa ôm người bạn đang kinh ngạc vào lòng, Anute tựa trên vai Hàn Hiểu thân mật nói.

“Em có phải nên bày tỏ thành ý với ta một chút không?”.

“Bày tỏ cái gì?”.

“Lúc ở điện thờ của Seth, có mặt Ra và chín vị thần trụ cột ta đã nói lời hứa hẹn của mình với em. Còn em thì sao, có phải nên đáp lại chút hay không?”.

Mặt Hàn Hiểu trong nháy mắt đỏ bừng lên, ngay cả tai cũng đỏ. Thực ra lúc ở chung với Anute ở Ai Cập cổ đại, cậu đã bị đối phương hấp dẫn, có điều cậu cũng không tính nhanh như vậy đã nói cho Anute.

“Tôi cái gì cũng không biết”. Hàn Hiểu mạnh miệng nói, sau đó trốn vào trong chăn giống như đã điều.

Nhưồn nhưồn mày, Anute có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy sao, bàn tay quý quýt từ từ luồn vào trong chăn...

“Ta đã lâu lắm không chạm vào em rồi”.

“Đừng ... Aaa... Ừm..”.

“Ba ba, hai người đang làm gì vậy?”.

Một giọng nói êm ái non nớt ngọt ngào xuất hiện ở đầu giường, Hàn Hiểu từng tí một chui đầu khỏi chăn ngẩng đầu lên, quả nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hàn Lễ, lông mi trong nháy mắt giật giật.

“Con trai! Làm ba hết hồn rồi đấy!”.

Hàn Hiểu hô một tiếng lớn, trực tiếp đem Tiểu Hàn Lễ đè xuống.

“Á ~”.

Tiếng kêu thảm non nớt vang lên, Anute chống đầu ở mép giường nhìn một lớn một nhỏ.

Hắn tin, những năm tháng sau này, hắn sẽ bao giờ cảm thấy tịch mịch nữa

Chính văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phiên ngoại 1 : Luân hồi

Sinh mạng của loài người chỉ có hơn mấy chục năm ngắn ngủi , so với những năm tháng mà thần đã trải qua thì quả là nhỏ bé, yếu đuối và bất lực...

Có ánh sáng sẽ có bóng tối, trời đất thuở sơ khai, khi thế giới vẫn còn là một vùng hải dương hỗn độn thì Anute đã được sinh ra rồi, hẳn thậm chí sinh ra trước so với chín trụ thần.

Vào thời khắc mở mắt, Anute đã biết được tất cả.Hắn biết được thiên lý tuần hoàn, hiểu được trách nhiệm của bản thân chính là thần...Bảo vệ và giáo dục những sinh linh yếu ớt được thế giới ưu ái kia.

Thời gian đối với thần mà nói thì không có ý nghĩa gì.Có khi nháy mắt là đã trôi qua vạn năm.

Ở trong lòng đất u ám quá lâu khiến cho Anute biết đến cảm giác chán ngán.

Hắn có đôi khi hóa thành chó rừng đi lên thế gian một vòng, hẳn sẽ nhận nhiệm vụ của thuộc hạ mình, đưa người chết tiến vào thế giới tử vong.

Lần đầu tiên nhìn thấy người thiếu niên kia là trong một thôn nhỏ hoang vắng.

Một năm kia, nạn châu chấu tàn phá bờ bãi, rất nhiều người chết đói.Anute chính là nhất thời hứng lên, hóa thân thành người dẫn đường cái chết đi vào nhân gian, ở trong những tiếng khóc lóc đau thương, hẳn nghe được một âm thanh bất đồng.

Loáng một cái, Anute liền đi tới bên cạnh thiếu niên.

Trong thôn xóm cỏ cây hoang vắng, những thôn xóm nào bị nạn châu chấu đều có bộ dạng như vậy, sớm đã không còn sức sống.

Thân thể thiếu niên gầy như que củi biểu hiện sinh mạng của cậu cũng sắp đi đến cuối chặng đường.

Anute mắt không biểu tình nhìn đối phương, chờ đợi thiếu niên ngã xuống, sau đó mang linh hồn cậu đi.

Thiếu niên quỳ trên mặt đất, cánh môi khô nẻ mấp má mấp má, cố hết sức niệm điều gì đó.Anute rất hứng thú muốn nghe xem cậu đang nói gì nên lặng yên đi tới.

Bỗng nhiên thiếu niên ngẩng đầu, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt Minh Thần.

Cảm thấy khuôn mặt vì suy dinh dưỡng mà héo lại lộ ra hình dáng xương cốt. Cánh môi vốn dĩ có hình dạng tuyệt đẹp nay đã trở nên tái nhợt không chút sức sống, lại còn có chỗ bị thương đóng vảy.

“Thần của ta....”.

Thiếu niên tựa như nhìn thấy Anute, điều này làm hắn có đôi chút kinh ngạc. Vốn dĩ chỉ có linh hồn người chết mới có khả năng nhìn thấy Minh Thần.

“Thần của ta....”.Thiếu niên dường như cũng dùng hết chút sức lực cuối cùng, rốt cuộc cũng không chống đỡ được nữa mà ngã gục xuống đất. Mi mắt buông xuống phủ lên hai mắt, một chút ánh sáng còn lại cũng dần dần trở lên âm ỉ dần dần.

Anute hiểu được, ngọn lửa sự sống của thiếu niên cũng sắp tắt.

“Muốn sống sao?”.

Giọng nói không hề có cảm xúc của Anute vang lên, buông tha một linh hồn bé nhỏ đối với hắn mà nói cũng không phải vấn đề gì to tát.

Khẽ lắc đầu, rõ ràng khuôn mặt còn chút non nớt của tuổi thiếu niên nhưng lại toát ra vẻ điềm đạm bình tĩnh không thuộc về lứa tuổi.

Vậy là đủ rồi, cậu đã sống đủ rồi.

“Không hận sao?”.

Anute lại mở miệng, lạnh lẽo chờ bên bờ sông dưới sắc trời mờ mịt.

Nguyên nhân của tai họa lần này là do vương thất quý tộc trong buổi tế lễ chọc giận nữ thần mùa vụ.Nữ thần dưới cơn nóng giận đã tuyên bố sẽ khiến cho Ai Cập gặp thiên tai trong ba năm.

Người dân hoảng sợ không thôi, rất nhiều quý tộc trong đêm đã rời khỏi Ai Cập, những người lưu lại chính là những người dân bình thường và những nô lệ đang luống cuống không biết làm gì.

Thiếu niên vẫn như cũ lắc đầu, khóe miệng có chút nhếch lên, mỉm cười nhìn về phía Minh Thần cao cao tại thượng.

Vào thời khắc cái chết gần đến kia, cậu vẫn luôn cầu nguyện có thể nhìn thấy vị thần trong lòng mình.

Thật tốt, cậu đã gặp được.

Ánh tà dương phía tây chiếu lên đất đai cằn cỗi, chiếu đỏ toàn bộ thế giới.

“Thần của ta...”.

Thiếu niên chậm rãi khép hai mắt lại, mang trên mặt là một nụ cười nể nang.

Anute lặng lẽ đứng nhìn thi thể lạnh băng của thiếu niên, mãi đến khi đêm qua đi, mặt trời mọc chiếu khắp địa cầu đuổi đi hắc ám, nhưng nội tâm hắc ám thì vĩnh viễn không thể đuổi đi được.

Từ ngày đó, Anute dần dần chú ý đến linh hồn có một chút ý nghĩa bất đồng đối với hắn kia.

Lần thứ hai nhìn thấy thiếu niên là tại một buổi lễ tang.

Ở kiếp này, thiếu niên đã thoát khỏi nghèo đói, tình huống cũng không tệ lắm.

Người được chôn cất chính là một quý tộc có thân phận hiển hách. Bình thường có một cuộc sống sinh hoạt xa hoa, cuối cùng chết trên giường một người phụ nữ. Hắn để lại vô số ruộng đất và vàng bạc châu báu, một người vợ kế xinh đẹp và một đứa con trai duy nhất.

Trên lễ tang, thiếu niên thân là con trai độc nhất luôn cúi đầu không nói. Khuôn mặt trắng nõn có vẻ hơi gầy, bởi vì có một chút ánh nắng chiếu vào khiến cho màu trắng có vẻ trong suốt, mi mắt rũ xuống, hai mắt sáng như nước mùa thu cùng đôi lông mi vô cùng nhỏ dài.

Tay của thiếu niên buông xuống tự nhiên, so với thiếu nữ càng thon dài tinh tế hơn.

Anute lặng lẽ nhìn thiếu niên, trong lòng có một chút cảm xúc khó hiểu trời dấy.

Từ ngày đó trở đi, Anute ngày nào cũng hóa thân thành chó rừng tiến vào làm bạn với thiếu niên.

Tuy rằng hình dáng có biến đổi nhưng linh hồn thuần khiết vẫn không thay đổi. Chỉ có lúc đối mặt với chó rừng lông xù uy phong凛冽, thiếu niên mới có thể từ trong tận đáy lòng nở một nụ cười.

Cậu đã đem sinh vật to lớn đen thui lùi trước mặt trở thành một người bạn, thường xuyên một mình ôm lấy hóa thân của Anute nói chuyện vui vẻ.

Lời đồn bắt đầu xuất hiện, đều nói thiếu chủ nhân trẻ tuổi lòng dạ nham hiểm, đưa ma quỷ xấu xa tới, mỗi đêm đều ở bên cạnh ác ma.

Mẹ kế độc ác vì tranh đoạt gia sản đã lợi dụng điểm này, tàn nhẫn hại chết thiếu niên.

Từ đầu đến cuối Anute vẫn lặng lẽ đứng nhìn. Không hề ra tay giúp đỡ thiếu niên. Cho dù cậu bị mẹ kế đẩy vào trong nước ao lạnh như băng, ở trong nước khổ sở gầy gò kêu cứu, từ đầu đến cuối cũng không hề vớt cậu ra giúp đỡ.

Lúc sắp chết, thiếu niên lại một lần nữa nhìn thấy chó rừng to lớn màu đen.

“Thần của ta...”.

Thiếu niên khẽ nói, trong mắt đã không còn ánh sáng mà Anute quen thuộc, chỉ còn lại một loại giống như tuyệt vọng.

Nắm chặt tay, Anute xoay người rời đi.

+++++

Từ đó về sau, hắn không còn cố ý đi tìm linh hồn kia nữa.

Tà Thần phản loạn, rắn hắc ám Apophis xâm lấn thần giới, Osiris trở thành tân Minh Thần, thần tử Horus sinh ra đời... Ngoảnh một cái, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Thế giới biến đổi nghiêng trời lệch đất, trong lòng mọi người không còn tồn tại tín ngưỡng nữa, hoàng hôn của các vị thần đã đến.

Thần linh xuống dốc, rốt cuộc không tìm thấy huy hoàng của thời cổ đại nữa. Bọn họ dần dần biến mất trước mặt mọi người, có thể là rời đi cũng có thể là ngủ say hoặc hóa thân thành bộ dạng người thường, quy ẩn trong thế giới phàm nhân.

Anute về lại Minh Giới hắc ám, chỉ để lại đôi mắt trong điện thờ.

Có đôi khi Anute nhớ tới người thiếu niên ở thời viễn cổ, mỗi khi nhớ lại cặp mắt bất lực mà tuyệt vọng kia, hắn đều cảm thấy đau lòng.

Đúng vậy, đau lòng. Minh Thần cao cao tại thượng chưa từng để bất luận kẻ nào trong mắt, lần đầu tiên cảm thấy hối hận.

Nếu như lúc trước hắn vươn tay ra nắm lấy người thiếu niên kia thì không phải tất cả mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác sao? Có lẽ hắn sẽ giống như Osiris có Isis ở cạnh, trong những năm tháng dài đằng đẵng sau này sẽ không cảm thấy tịch mịch và cô độc nữa. ...

Thở dài một hơi, Minh Thần chậm rãi nhắm mắt lại, định tiến vào giấc ngủ vĩnh viễn.

“Hử? Con mắt thật kì lạ”.

Một giọng nói êm ái vang lên truyền đến tai, Anute lập tức mở mắt, thấy được người mà hắn ngày đêm mong nhớ.

Không sai, chính là em ấy!

Tuy rằng hình dáng có thay đổi, nhưng linh hồn không hề thay đổi, càng ngày càng thuần khiết, càng trong sáng. ..Đáng tiếc là đã quên sạch những kí ức thời cổ xưa.

Sẽ không buông tay một lần nữa.

Trong mắt Anute mang theo ý cười mắt mà tìm lại được, giờ phút này hắn từ tận trong đáy lòng muốn cảm tạ Thần Sáng Thế.

Mở cánh cửa hắc ám, Anute rời khỏi vương tọa lạnh lẽo, hướng thẳng đến thế giới ánh sáng—

Hết phiên ngoại 1

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phiên ngoại 2 : Lính mới

Thời đại ngày càng phát triển không ngừng, thần đương nhiên cũng phải tiến theo thời đại.

Lúc này Anute đang giảng giải cho Hàn Hiểu về quy tắc của Thần Giới.

“Cũng giống như di dân, ta muốn ở lại một quốc gia nào đó thì nhất định phải được chính phủ của nước đó cho phép”.

Trong đầu Hàn Hiểu lập tức hiện ra một dấu chấm than to đùng.

“Chính phủ cho phép? Vậy cái...Đảng chính là theo chủ nghĩa Mác vô thần luận giả....”.

“Nghĩ cái gì vậy?”.Anute liếc mắt nhìn người bạn đời của mình một cái: “Ta chỉ nói đến Thần Giới”.

“Nói như vậy ...”.Hai mắt Hàn Hiểu lập tức sáng lên: “Em có thể có cơ hội nhìn thấy thần tiên Trung Quốc sao? Ngọc Hoàng Đại Đế? Vương Mẫu Nương Nương? Hay là Quan Âm Bồ Tát?”.

Mãn nguyện mà nằm trên ghế Salon, khoe miệng Anute cong lên, cánh môi mỏng tuyệt đẹp phun ra hai chữ.

“Cà phê”.

Hử! Hàn Hiểu tức giận dùng ánh mắt giết người, cuối cùng, vẫn là lòng hiếu kỳ chiến thắng, ngoan ngoãn đi pha cà phê.

Ly cà phê thơm ngon đưa lên, Hàn Hiểu chớp chớp mắt nhìn Anute.

Đối phương cúi đầu nhấp một hơi.

“Đáng quá”.

Đáng cái đầu anh a!

“Ta chém đây, Anute, anh đừng có quá phận”.

Hàn Hiểu gào lên rồi nhảy lên ghế salon, liều mạng lắc lắc cổ đối phương.

“Khụ khụ, đừng có lắc, ta nói”.Anute vội vàng để ly cà phê trong tay xuống, khẽ vỗ về con nóng giận của người tình bé nhỏ.

“Thần Linh cũng có phạm vi hoạt động, trên cơ bản dựa vào khu vực mà phân chia.Đông Á, Đông Nam Á, Bắc Âu, Châu Phi, Châu Mỹ.Bởi vì sức mạnh của thần linh cũng không phải là tuyệt đối hoàn toàn, dựa theo tín ngưỡng mạnh yếu mà phân chia ra dài ngắn, hơn nữa dân cư thế giới hiện giờ di chuyển thường xuyên, rất nhiều ranh giới cổ đã mờ hồ không rõ nữa”.

Nói đến đây Anute mỉm cười.

“Thực ra ‘chính phủ’ của em đã biết ta nhập cảnh rồi, chẳng qua là mắt nhắm mắt mở, với lại ta cũng không phải là kẻ xấu”.

Hàn Hiểu bĩu môi, cái gì mà không phải kẻ xấu, phải là kẻ trùm sò của đám người xấu ấy chứ. Thần của bóng tối và cái chết a! Chính là phản tử khủng bố của quốc gia ấy chứ!

“Em cảm thấy có hứng thú với thần tiên sao?”.

Hàn Hiểu vội vàng gạt đầu.

“Đáng tiếc a”.Anute làm ra vẻ tiếc hận mà lắc đầu: “Tư cách của em quá thấp, không thể nhìn thấy bọn họ”.

“Đúng vậy, tư cách của tôi quá thấp”.Hàn Hiểu cười lạnh: “Tư cách của tôi quá thấp nên chỉ có thể nhìn thấy anh – một thần chết cấp thấp”.

Lúc đầu, Hàn Hiểu còn có thể bị Anute trêu chọc vài câu là bắt đầu giậm chân giậm tay, nhưng hiện tại cậu đã có miễn dịch rồi.

Bình tới tương đương, nước tới đắp bờ, Trung Hoa to lớn của cậu ít nhiều gì cũng có 5000 năm lịch sử, cậu sao có thể thất bại trước con sói trước mắt sao? A, không đúng, hình như Ai Cập có 6000 năm lịch sử....

“Muốn gặp cũng không phải là không có cách”.Anute cười giống như hồ ly.

“Nói như cách của bọn em thì là lấy âm bổ dương, hấp thu tinh hoa để bù đắp yếu kém”.

Hấp thu tinh hoa sao? Đợi đến khi Hàn Hiểu kịp phản ứng thì mặt mũi đỏ bừng giống như tôm luộc ...Cái tên sói lớn háo sắc này!

“Chỉ bằng bây giờ chúng ta thử đi”.

“Cút! Sói háo sắc! Cấm có qua đây ...Ừm ừm ...aa....”.

“Ngao, cục cưng, đừng có cần”.

“Ừm—a...aaa...a...”.

Âm thanh kháng nghị chậm rãi trở nên mềm mại, hóa thành tiếng rên mê người, trong chốc lát cảnh xuân trong phòng bắn ra tứ phía, tình cảm mãnh liệt vô hạn.

Tiểu Hàn Lễ đang chơi trò chơi điện tử ở trong một phòng khác bĩu bĩu chiếc môi nhỏ nhắn, đưa tay che lỗ tai lại—

Không thích! Nó muốn kháng nghị!

Đã già như thế rồi cũng nên chú ý đến sức khỏe một chút có được không!

Hết phiên ngoại 2

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phiên ngoại 3 : Ma cà rồng và bán thần

“Vốn mấy năm gần đây xảy ra nhiều vụ án mạng kì lạ, những người bị hại đều là những nam thanh niên tầm 20 tuổi trở lên... Qua điều tra, máu trong người nạn nhân bị mất hết dẫn đến tử vong, hiện trường không để lại bất cứ dấu vết gì ngoại trừ vết máu...Hi vọng những người dân biết thông tin cung cấp đầu mối...”.

Hàn Hiểu ngậm cái thìa, mắt không chớp nhìn TV chăm chăm.

Gần đây thành phố xảy ra liên tiếp án mạng, hung thủ đến bây giờ vẫn chưa tìm được. Trong nhất thời khiến cho lòng người hoảng sợ.

Về hung thủ giết người, mọi người đều bàn tán xôn xao nói: đó là một tên sát nhân biến thái, có người nói đó là một tên bị bệnh tâm thần phân liệt, càng kì quái hơn là có người trên mạng mở topic nói hung thủ chính là một con ma cà rồng.

Nếu là lúc bình thường, Hàn Hiểu khẳng định sẽ chỉ cười trừ. Ma cà rồng sao? Ta còn có người sói đây này! Có điều bây giờ cậu cười không nổi ... Nếu không may thì thật sự có ma cà rồng.

“Anute, rốt cuộc là ma cà rồng có thật hay không?”.

Hàn Hiểu khẽ liếc Minh Thần đại nhân đang cúi đầu tập trung đọc báo một cái.

“Có”.

Đối phương cũng không ngẩng đầu lấy một cái, đáp lại một chữ.

“Có thật à! Này, này, Anute, anh nói thử xem những chuyện này có phải do ma cà rồng làm không?”. Hàn Hiểu phi nhanh đến giật tờ báo trên tay Anute, chớp mắt nhìn đối phương, trong mắt tràn đầy sự tò mò.

Thở dài, Anute đưa tay lấy cái thìa mà Hàn Hiểu vẫn ngậm trong miệng. Tiểu tình nhân của hắn vẫn mãi mãi có bộ dáng của một đứa con nít.

“Em lại muốn làm gì?”.

“Đương nhiên là thu phục yêu quái, giữ gìn chính nghĩa và hòa bình thế giới”.

Khóe miệng Anute nhếch không được mà giật giật mấy cái.

“Ba ba, ba ba muốn làm siêu nhân sao?”.

Tiểu Minh Thần gần đây rất mê coi phim siêu nhân, vừa nghe Hàn Hiểu muốn đi bảo vệ hòa bình thế giới liền bật người từ trong phòng chạy ra, lắc lắc chân Hàn Hiểu, ngay cả bộ phim khoa học viễn tưởng thích xem nhất cũng không thèm coi nữa.

“Con trai ngoan, ba ba đưa con đi tiêu diệt kẻ xấu”.

“Kẻ xấu là cái gì?”.

“Ma cà rồng”.

“Woah!”.

Mắt Tiểu Hàn Lẽ sáng rực lên! Hình tượng của ba ba trong lòng mình lập tức trở lên cao lớn đồ sộ.

Anute ngẩng đầu vỗ trán, không rõ trên mặt có biểu cảm gì.

“Anute?”.

“Cha?”.

Hai giọng nói nịnh hót đồng thời vang lên. Anute không cần nghĩ cũng biết hai người muốn gì.

“Không được!”.

Hắn ngừng cười mặt nghiêm lại, lộ ra uy nghiêm của chủ một gia đình.

“Chuyện này tự nhiên sẽ có người xử lý, hai người không được tự đi tìm lấy phiền phức”.

Đúng vậy, Anute đích xác là dùng đến cái từ ‘phiền phức’. Hàn Hiểu hiện tại đã đạt được thần cách. Tiểu Hàn Lẽ là Minh Thần tương lai, yêu quái bình thường căn bản là không dám gần họ. Đáng tiếc, bọn họ có sức mạnh nhưng lại không học được cách sử dụng nó như thế nào. Mỗi lần có lòng tốt đi xử lý chuyện xấu lại làm cho ‘chính phủ’ địa phương cực kì khó chịu.

“Hai người ngoan ngoãn ở nhà, không được phép bước ra cửa nửa bước”.

Anute mặt giận dữ, đáng tiếc là hiệu quả quá nhỏ, một lớn một nhỏ căn bản là không sợ hắn.

“Biết rồi...”.

“Dạ”.

Hai giọng nói không tình nguyện đồng thời vang lên, có điều hai con người lượn tới lượn lui đã bán đứng chủ nhân của nó.

Anute xoa xoa thái dương, khẳng định đêm nay sẽ lại là một đêm không ngủ.

Nửa đêm, trên đường phố vắng lặng.

Bởi vì ảnh hưởng của những vụ giết người liên tiếp khiến cho lòng người hoảng sợ, có rất ít người qua 10 giờ tối mà vẫn còn đi lại trên đường, có rất nhiều chỗ ăn chơi giờ này đã đóng cửa. Đường nhiên cũng có chỗ không sợ chết, ví dụ như quán bar nổi tiếng ở trước mặt Hàn Hiểu lúc này chẳng hạn.

Do mang theo một tên nhóc bên cạnh nên Hàn Hiểu không thể nghênh ngang đi vào chỗ không tốt dành cho trẻ vị thành niên. Chẳng còn cách nào khác, Hàn Hiểu chỉ có thể rình ở trước cửa quán bar ôm cây đợi thỏ.

“Ba ba”. Tiểu Hàn Lễ bấu môi, cọ tới cọ lui trong ngực Hàn Hiểu: “Nơi này hơi quá”.

Hôm nay nó mặc một chiếc áo khoác nhỏ màu xanh nước biển, cùng với Hàn Hiểu đúng là một bộ trang phục cha con.

“Vì sao chúng ta lại thủ tại chỗ này?”. Miệng nhóc con chu lên, phía sau có rất nhiều thùng rác, còn có một số chất lỏng vàng vàng nâu nâu chảy ra, chảy ra đầy mặt đất chắc đều là —— bẩn quá, cũng thối quá!

“Ngoan, kiên nhẫn một chút”. Hàn Hiểu xoa xoa đầu con: “Ma cà rồng là sinh vật không thích ánh sáng, trong phim điều tả bọn chúng đều thích mai phục ở những nơi u ám chờ đợi con mồi. Tin ba ba đi, không có sai đâu”

“Nhưng mà nơi này thối quá, trên người giờ cũng thấy thôi thối đây này”. Về mặt của tên nhóc vẫn là chán ghét.

“Là ai làm ầm ĩ muốn đi cùng ba ba?”. Hàn Hiểu nhẹ nhéo mặt của con trai: “Hay là con muốn về để cha con nghỉ?”.

“Không! Không về đâu!”.

Nhóc con lè lưỡi, đầu vùi vào ngực Hàn Hiểu ra sức cọ cọ.

“Chúng ta đến bắt tên bại hoại để cha phải liếc mắt đưa tình”.

“Ngốc, dùng sai thành ngữ rồi, phải là nhìn với cặp mắt khác”.

Hàn Hiểu vừa bực vừa buồn cười dạy con rồi bẹo mũi thằng nhóc một cái, cậu và con trai lợi dụng lúc Anute không chú ý lén đi ra ngoài, về nhà khẳng định sẽ có một màn mắng nhiếc thậm tệ. Nếu màn mắng chửi không thoát được thì cậu cũng không thể ra về tay không được, vậy chẳng phải là tiền mất tật mang hay sao?

“Có người đi ra”. Hàn Hiểu ‘Suyt’ một tiếng, đè chiếc đầu nhỏ đang giãy giụa lại.

Tiểu Minh Thần cũng lập tức an tĩnh lại, cũng không sợ những mùi khó ngửi xung quanh, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi con ngươi đen sáng không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cửa quán bar.

“Cách——”.

Ánh sáng xanh xanh tím tím cùng âm thanh ầm ĩ từ trong truyền ra, chỉ thấy hai thanh niên đầu xanh xanh đỏ đỏ cùng một cô gái đi ra.

Hàn Hiểu ‘chặc chặt’ lấy làm lạ. Phải biết rằng bây giờ đã là cuối mùa thu rồi, mà cô gái kia mặc váy ngắn và tất chân, lộ ra một đôi đùi đẹp. Trên người chỉ khoác một chiếc áo khoác mỏng manh.

Lúc ba người đi qua, Hàn Hiểu còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Đúng là thanh niên bây giờ a ——

Hàn Hiểu lắc lắc đầu, ôm lấy con đi theo.

Cô gái kia chắc là uống rất nhiều rượu, ngay cả đi cũng lắc la lắc lư. Hàn Hiểu thấy hai thanh niên kia kéo cô gái vào trong một hẻm nhỏ, đặt lên tường bắt đầu giờ thủ đoạn, trong đó có một người đưa tay luồn vào áo của cô gái ra sức bóp, người kia nhanh chóng tụt cái váy xuống. ...

Chặc chặt! Thì ra là muốn làm chuyện này a!

Hàn Hiểu che mắt của con lại, Tiểu Minh Thần mắt húng, ú ừ giãy giụa trong lòng cậu.

Cô gái ban đầu còn ‘aa..um.um’ phối hợp cùng hai thanh niên, sau đó dường như có chút tỉnh lại bắt đầu giãy dụa kháng cự.

Hàn Hiểu nhìn thấy chuyện không đúng, lặng lẽ tập trung thần lực ở lòng bàn tay, định hành sự tùy theo hoàn cảnh ——

Nhưng mà vừa lúc đó, một tiếng cười khê đột ngột vang lên trong hẻm.

Hàn Hiểu tròn trừng mắt, nhìn thấy từ đầu hẻm có một cái bóng, đi vào là một thân hình mềm mại uyển chuyển...đó là một phụ nữ có dung mạo tuyệt mỹ.

Người nữ nhân mặc một bộ váy chấm đất màu đỏ. Vẻ mặt xinh đẹp lộ ra vẻ hứng thú, chậm rãi đi tới, giống như một phu nhân trong bức tranh sơn dầu thời trung cổ.

“Có muốn vui vẻ với em một chút không?”. Người phụ nữ khê vén mái tóc uốn cong bông bênh, môi khê nhếch lên, giống như kiều nữ hoàng tử trên cao nhìn xuống hai thanh niên đang tròn mắt há mồm.

“Đẹp quá...”.

Không riêng gì hai thanh niên mà ngay cả Hàn Hiểu cũng tiếc không muốn rời mắt đi.

Người phụ nữ khê cười một tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay, hai người thanh niên như mất hồn ngây ngốc đi về phía người phụ nữ.

Chỉ thấy người phụ nữ nhấp nháy môi nói một câu, hai người thanh niên ngay lập tức tứ chi chạm đất, giống như con chó, quỳ rạp trên mặt đất kêu ‘oăng oăng’. Ngay sau đó, bọn họ dưới ánh mắt kinh ngạc của Hàn Hiểu, vui vẻ chạy về phía thung rác....

Trời đất ơi! Chuyện gì đây giờ?.

Hàn Hiểu thu hồi ánh mắt kinh ngạc, bỗng nhiên toàn thân rùng mình một cái, người phụ nữ kia không biết từ khi nào xuất hiện trước mặt cậu, khoe miệng cười kiều mỹ.

“Có muốn vui vẻ cùng em một chút không?”. Vẫn là câu nói kia, giọng nói lẳng lơ cùng với tiếng cười vang lên bên tai khiến Hàn Hiểu nhin không được mà da gà da vịt nổi hết lên.

“Hương vị của anh thật không tệ”.Hàn Hiểu trơ mắt nhìn nhìn phụ nữ sán lại, hơi thở quét qua cổ.Sau đó đầu lưỡi nóng ẩm liếm lên.

“A—”.

Hàn Hiểu hét lên một tiếng, hoảng sợ lùi lại.

“Sao vậy? Anh không thấy em đẹp sao?”.

Người phụ nữ lộ ra vẻ mặt ai oán, nhưng Hàn Hiểu nhìn rất rõ ràng, trong miệng cô ra có răng nanh — là ma cà rồng! Ma cà rồng thật sự tồn tại!

“Ba ba? Hai người đang chơi trò chơi sao?”.

Tiểu Hàn Lễ giầy giũa mãi mới từ trong chiếc áo khoác rộng của Hàn Hiểu lộ ra chiếc đầu nhỏ, ba ba rõ ràng là muốn đi bắt kẻ xấu, vì sao lại cùng với cái di kì quái trước mặt này làm một tư thế mờ ám như vậy.

“Đây là gì?”.

Người phụ nữ tròn trớn mắt, móng tay sơn màu đỏ tươi nhắm thẳng vào Tiểu Hàn Lễ, giọng nói có phần sắc nhọn.

“Ba ba, à ta thật không lễ phép chút nào a”.Tiểu Hàn Lễ bĩu môi, bỗng nhiên ‘A’ lên một tiếng.Chiếc mũi nhỏ nhăn lại ngửi ngửi giống như một chú chó săn nhỏ.

“Ba ba, à ta là người chết a, trên người à không có mùi của người sống”.

Hàn Hiểu nghe thấy vậy, lập tức ôm con mình lùi lại vài mét, dùng ánh mắt nhìn quái vật đánh giá cái ‘mỹ nhân’ trước mặt này.

‘Sắc dụ’ có thể nào bị chế giễu như thế kia, đây là chuyện mà một tộc nhân huyết tộc cao quý không thể chịu đựng được.

Người phụ nữ giận dữ cười, nhìn chăm chăm Hàn Hiểu, sau lưng sinh mọc ra một đôi cánh dơi vỗ phành phạch, miệng nàng phát ra một tiếng rít, móng tay mọc dài sắc nhọn, ngay sau đó hướng về phía Hàn Hiểu đánh tới—

Hàn Hiểu hoang mang lui về phía sau, miệng lẩm bẩm đọc câu thần chú mà Anute dạy...Là cái gì ấy nhỉ? Chết tiết! Cậu quên mất rồi!

Xong rồi xong rồi! Hàn Hiểu trơ mắt nhìn những móng tay dài nhọn đâm về phía mình, bởi vì quá kinh hoàng khiến cho đại não trống rỗng!

Nhưng mà vừa lúc đó, sau lưng cậu bỗng nhiên xuất hiện tiếng phanh xe chói tai —

“Đầu giả gặp binh, bày trận phía trước, diệt tà”.

Theo sau giọng nói trong trẻo là một luồng sáng màu vàng kim từ phía sau Hàn Hiểu bắn về phía nữ ma cà rồng — đôi phương hét lên một tiếng, dường như rất e ngại chủ nhân của giọng nói. Biến thành một làn khói vội vàng chạy trốn vào bóng đêm.

Hàn Hiểu quay đầu, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu trắng bạc, hai người trẻ tuổi từ trên xe bước xuống. Trong đó có một người mặc một bộ quần áo đời Đường màu trắng, mái tóc dài đen dùng dây cột lên, rất có phong thái của người xưa, còn người kia thì bình thường hơn nhiều, mặc một bộ vest màu đen đeo kính râm, vẻ mặt lạnh khốc.

“A Nhạc, đừng để à ta thoát”.

Người đàn ông áo trắng vung tay lên, người áo đen ngay lập tức như con gió thổi vào trong hẻm tối.

“May mà đến kịp lúc”. Người đàn ông trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm, đi đến trước mặt Hàn Hiểu, đưa tay quơ quơ trước mặt cậu: “Tất cả những gì cậu nhìn thấy chỉ là một giấc mơ, sau khi ngủ dậy, cậu sẽ không nhớ những chuyện xảy ra đêm nay...”.

Từ sợ hãi phục hồi lại tinh thần, Hàn Hiểu lập tức ý thức được người trước mắt tám chín phần là ‘nhân viên chính phủ’ mà Anute thường nói, lập tức hưng phấn nắm lấy cánh tay người đàn ông, chỉ sợ đôi phương trốn mất.

“Oa, đây là thuật thôi miên có phải không? Cậu nhất định là thần tiên!”.

“Hờ...” Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Hàn Hiểu một lúc lâu, bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, hoang mang mà rút tay mình về. Xong rồi xong rồi, lãnh đạo đã sớm nói với hắn là không nên tiếp xúc cùng ‘bọn họ’, cái này thật là xui xẻo, đang yên đang lành cho mình gặp gỡ làm gì! Tiền thưởng năm nay lại bị ngâm nước nóng rồi.

“Tôi không biết cậu, tôi chưa từng gặp qua cậu...”.

Người thanh niên áo trắng vừa niệm vừa lấy tốc độ nhanh như sét đánh nhảy lên chiếc xe, khởi động xe chạy vọt đi, giống như một con gió lốc, không lưu lại một chút dấu vết....

Ngon lửa nhiệt tình trong nháy mắt bị nước lạnh dập tắt. Hàn Hiểu cùng con trai mắt to nhìn mắt nhỏ, lẻ loi đứng tại hẻm vắng trong gió lạnh mấy tiếng đồng hồ. Cuối cùng không còn cách nào khác đành tui ngủ đi về nhà.

Anute vẫn luôn đợi ở nhà, dùng kính ma thuật nhìn nhất cử nhất động của Hàn Hiểu, đến lúc này mới nhẹ nhàng đứng dậy, khoe miệng giống như cười bất đắc dĩ....

Có hai cái người này trong nhà, quả nhiên là không lúc nào làm người ta bớt lo. Trải qua chuyện tối ngày hôm nay, bọn họ chắc cũng bớt đi một chút.

Đương nhiên là Minh Thần đại nhân đã đánh giá quá cao vợ bảo bối và con trai mình—

Một tháng sau.

“Thông tin khẩn cấp: Bên trong viện bảo tàng XX vừa xảy ra một vụ trộm... Vào sáng hôm nay, nhân viên viện bảo tàng XX phát hiện những di sản Ai Cập cổ đại không cánh mà bay, trong đó bao gồm cả một xác ướp Pharaoh XX...”.

Hàn Hiểu đang ăn sáng nhanh chóng nuốt miếng sủi cảo, mắt sáng lên chớp chớp không ngừng nhìn Anute, nơi Anute thường ngồi nay lại được chiếu một luồng sáng quen thuộc.

“Anute, anh nói xem xác ướp kia có phải...”.

“Dừng, dừng ngay”.

Anute vội vàng cắt ngang câu nói của đối phương, cảm thấy thái dương lại bắt đầu đau.

“Buổi tối chúng ta đến xem đi”.

Ánh mắt mèo con tràn đầy tha thiết chờ mong, thật sự khiến người ta không lơ tuờ chối.

Anute ngửa đầu nhìn trần nhà hồi trời, có ai đến nói cho hắn biết, tại sao tiểu tình nhân của hắn đối với loại chuyện này luôn luôn tràn đầy hiếu kỳ như vậy!?

Thần ơi, hắn muốn quay về Ai Cập....

Hết phiên ngoại 3

Bạn đang đọc truyện *Minh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Phiên ngoại 4 : Lăng Húc

Từ khi Hàn Hiểu mất tích, Lăng Húc mỗi đều đều mơ đi mơ lại một giấc mơ kia lạ ——

Một bóng người cao to đồ sộ, toàn thân bao phủ ánh mắt trời đứng đằng xa nhìn mình. ...

Rốt cuộc người đó là ai? Cái thân ảnh không rõ tướng mạo đó rốt cuộc là ai?

“Reng reng reng——”.

Bây giờ sáng, đồng hồ báo thức vang lên. Lăng Húc mở hai mắt ra, hai mắt trống rỗng mà vô thần ngây ngốc nhìn lên trần nhà một lúc mới bắt đầu từ từ tỉnh táo lại.

Trạng thái tinh thần của hắn càng ngày càng tệ... Không riêng gì giấc mộng kì quặc lặp đi lặp lại kia mà còn có chuyện mất tích không bình thường của Hàn Hiểu.

Đúng vậy, không bình thường! Hàn Hiểu như là biến mất trong không khí, không để lại chút dấu vết nào, cả công ty trong một đêm đã hoàn toàn quên sạch một người như Hàn Hiểu.

Chỉ còn mỗi hắn là nhớ rõ Hàn Hiểu. Đây quả thực giống như chuyện chỉ xảy ra trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng!

Lăng Húc gục trên bồn rửa mặt, một lần nữa đem nước lạnh xối lên mặt.

Hắn đã hỏi qua những người quen biết Hàn Hiểu, thậm chí tự mình chạy đến trường học, cô nhi viện, nhưng trước sau như một, không một ai còn nhớ Hàn Hiểu...

Tất cả những dấu vết chứng minh Hàn Hiểu tồn tại đều bị một bàn tay vô hình xóa hết. Nhưng mà, vì sao hết lần này đến lần khác bản thân hắn vẫn còn nhớ rõ Hàn Hiểu?

Lăng Húc chống tay lên bồn rửa mặt, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ —— Có phải từ đầu đến cuối không hề tồn tại một người tên Hàn Hiểu mà chỉ là do hắn tự mình tưởng tượng ra?

Tan việc, Lăng Húc đi khắp nơi không mục đích, bất tri bất giác đi đến nơi ở của Hàn Hiểu, nơi này hắn đã tới rất nhiều lần, thậm chí học cách lén lút vào phòng của Hàn Hiểu, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Thật là, vì sao vẫn không chịu buông tay chứ? Lăng Húc cười tự giễu, cảm giác mình sắp bị thần kinh đến nơi rồi.

Khi nào rảnh nhất định phải đi gặp bác sĩ. Nếu không, cứ thế này dù sớm hay muộn thì bản thân cũng suy sụp mất thôi.

Lăng Húc nghĩ, định quay trở về, nhưng mà từ cửa sổ lầu 2 lộ ra ánh đèn khiến cho hắn ngưng thở một lát... Có người!

Trái tim đập dữ dội, trong lòng bàn tay Lăng Húc chảy mồ hôi lạnh.

Chính là cậu ta sao? Hàn Hiểu đã trở về rồi sao?

Hướng tới ánh đèn kia, Lăng Húc chậm rãi đi tới——

Toàn vẫn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Mình Thỉnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.